

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 187

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

17 lipca 2012

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2012/387/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 16 lipca 2012 r. przedłużająca okres stosowania właściwych środków przewidzianych w decyzji 2011/492/UE w sprawie zakończenia procedury konsultacji z Republiką Gwinei Bissau na mocy art. 96 umowy o partnerstwie AKP-UE oraz zmieniająca tę decyzję 1

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 641/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 356/2010 wprowadzające określone szczególne środki ograniczające wobec określonych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w związku z sytuacją w Somalii 3
- ★ Rozporządzenie Rady (UE) nr 642/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 147/2003 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Somalii 8
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 643/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 i 4 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie 13

Cena: 4 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 644/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 206/2010 ustanawiające wykazy krajów trzecich, ich terytoriów lub części, upoważnionych do wprowadzania do Unii Europejskiej niektórych zwierząt oraz świeżego mięsa, a także wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych, w odniesieniu do Rosji ⁽¹⁾	18
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 645/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. wprowadzające odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 i rozporządzenia (UE) nr 65/2011 dotyczące obniżek kwot pomocy za zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków w odniesieniu do kontynentalnej części Portugalii i Madery na rok 2012	26
★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 646/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych nakładanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 ⁽¹⁾	29
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 647/2012 z dnia 16 lipca 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	36

DECYZJE

★ Decyzja Rady 2012/388/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/231/WPZiB dotyczącą środków ograniczających wobec Somalii	38
★ Decyzja Rady 2012/389/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR)	40
★ Decyzja Rady 2012/390/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. przedłużająca mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej przy Unii Afrykańskiej	44
★ Decyzja Rady 2012/391/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. zmieniająca decyzję 2010/279/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGHANISTAN)	47
★ Decyzja Rady 2012/392/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Nigrze (EUCAP Sahel Niger)	48
★ Decyzja wykonawcza Rady 2012/393/WPZiB z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie	52

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 16 lipca 2012 r.

przedłużająca okres stosowania właściwych środków przewidzianych w decyzji 2011/492/UE w sprawie zakończenia procedury konsultacji z Republiką Gwinei Bissau na mocy art. 96 umowy o partnerstwie AKP-UE oraz zmieniająca tę decyzję

(2012/387/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r.⁽¹⁾, ostatnio zmienioną w Wagadugu dnia 22 czerwca 2010 r.⁽²⁾ („umowa o partnerstwie AKP-UE”), w szczególności jej art. 96,

uwzględniając umowę wewnętrzną między przedstawicielami rządów państw członkowskich, zebranych w Radzie, w sprawie przyjęcia środków i ustanowienia procedur w celu wykonania umowy o partnerstwie AKP-UE⁽³⁾, w szczególności jej art. 3,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie decyzji Rady 2011/492/UE⁽⁴⁾ zakończono konsultacje z Republiką Gwinei Bissau prowadzone na mocy art. 96 umowy o partnerstwie AKP-UE oraz przyjęto właściwe środki określone w załączniku do tej decyzji.
- (2) W dniu 12 kwietnia 2012 r., po śmierci prezydenta Bacai Sanhá, która miała miejsce w styczniu, w chwili gdy miała rozpocząć się kampania w drugiej turze wyborów prezydenckich, część sił zbrojnych dokonała zamachu stanu.
- (3) Istotne elementy wymienione w art. 9 umowy o partnerstwie AKP-UE są nadal naruszane, a obecna sytuacja

w Republice Gwinei Bissau znacząco się pogorszyła i nie zapewnia się poszanowania praw człowieka, zasad demokracji lub państwa prawa.

- (4) Decyzję 2011/492/UE należy zatem zmienić w celu przedłużenia okresu stosowania właściwych środków,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Okres obowiązywania decyzji 2011/492/UE przedłuża się o 12 miesięcy. W tym celu, w art. 3 akapit drugi decyzji 2011/492/UE, datę „19 lipca 2012 r.” zastępuje się datą „19 lipca 2013 r.”.

Artykuł 2

Pismo znajdujące się w załączniku do niniejszej decyzji przekazuje się władzom Republiki Gwinei Bissau.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady

S. ALETRARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Umowa zmieniająca po raz drugi Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r., zmienioną po raz pierwszy w Luksemburgu dnia 25 czerwca 2005 r. (Dz.U. L 287 z 4.11.2010, s. 3).

⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 376.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 203 z 6.8.2011, s. 2.

ZAŁĄCZNIK

Po konsultacjach, które odbyły się w Brukseli w dniu 29 marca 2011 r., na mocy art. 96 Umowy o partnerstwie AKP-UE, Unia Europejska zadecydowała w dniu 18 lipca 2011 r. na mocy decyzji Rady 2011/492/UE o przyjęciu właściwych środków, w tym programu wzajemnych zobowiązań w celu stopniowego wznowienia współpracy z UE.

Unia Europejska ocenia jednak, że po upływie dwunastu miesięcy od przyjęcia tej decyzji nie poczyniono żadnych postępów, a zamach stanu dokonany przez siły zbrojne w dniu 12 kwietnia 2012 r. jest znaczącym krokiem wstecz. W związku z tym postanawia przedłużyć okres stosowania decyzji 2011/492/UE o 12 miesięcy do dnia 19 lipca 2013 r.

Unia Europejska przypomina konkluzje Rady dotyczące Republiki Gwinei Bissau przyjęte w dniu 23 kwietnia 2012 r., podkreśla raz jeszcze wagę, jaką przywiązuje do przyszłej współpracy z Republiką Gwinei Bissau, oraz potwierdza swoją gotowość, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2048 (2012) z dnia 18 maja 2012 r., do towarzyszenia Republice Gwinei Bissau na drodze do odbudowy porządku konstytucyjnego oraz sytuacji, w której możliwe będzie wznowienie pełnej współpracy.

Unia Europejska wspiera uzgodnione wysiłki partnerów międzynarodowych na rzecz odbudowy stabilności, demokracji i poszanowania praw człowieka w Republice Gwinei Bissau.

Z wyrazami szacunku

W imieniu Rady

C. ASHTON

Przewodniczący

W imieniu Komisji

A. PIEBALGS

Komisarz

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 641/2012

z dnia 16 lipca 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 356/2010 wprowadzające określone szczególne środki ograniczające wobec określonych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów w związku z sytuacją w Somalii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 1 i 2,

uwzględniając decyzję Rady 2010/231/WPZiB z dnia 26 kwietnia 2010 r. dotyczącą środków ograniczających wobec Somalii ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (UE) nr 356/2010 ⁽²⁾ nakłada środki ograniczające przeciwko osobom, podmiotom i organom określonym w załączniku I do tego rozporządzenia, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) nr 1844 (2008).

(2) W dniu 22 lutego 2012 r. Rada Bezpieczeństwa ONZ przyjęła rezolucję RB ONZ nr 2036 (2012), w której w pkt 23 potwierdza swoją ocenę, że eksport węgla drzewnego z Somalii może stanowić zagrożenie dla pokoju, bezpieczeństwa lub stabilności Somalii.

(3) W dniu 17 lutego 2012 r. Komitet Sankcji Rady Bezpieczeństwa utworzony na mocy rezolucji RB ONZ nr 751 (1992) dotyczącej Somalii zaktualizował wykaz osób i podmiotów podlegających środkom ograniczającym.

(4) W dniu 16 lipca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/388/WPZiB ⁽³⁾, aby wprowadzić w życie rezolucję RB ONZ nr 751 (1992) poprzez dodanie kolejnej osoby do wykazu osób i podmiotów podlegających środkom ograniczającym, w decyzji 2010/231/WPZiB.

(5) Środek ten wchodzi w zakres stosowania Traktatu, zatem do jego wdrożenia konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na szczeblu Unii, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego środka przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich.

(6) Oprócz tego w rezolucji RB ONZ nr 2002 (2011) wyjaśniono zwolnienie, które przewidziano już wcześniej w rozporządzeniu (UE) nr 356/2010, umożliwiające udostępnianie funduszy, innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych niezbędnych do zapewnienia terminowego dostarczania pilnie potrzebnej pomocy humanitarnej do Somalii przez ONZ, jej wyspecjalizowane agencje lub programy, przez świadczące pomoc humanitarną organizacje humanitarne posiadające status obserwatora w Zgromadzeniu Ogólnym ONZ i przez ich partnerów wykonawczych. Wyjaśnienie to należy włączyć do rozporządzenia (UE) nr 356/2010.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 356/2010,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 356/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Załącznik I obejmuje osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy wskazane przez Radę Bezpieczeństwa lub przez Komitet Sankcji zgodnie z rezolucją RB ONZ nr 1844 (2008) jako:

a) angażujące się w działania lub wspierające działania zagrażające pokojowi, bezpieczeństwu lub stabilności Somalii, w tym akty zagrażające naruszeniem porozumienia z Dżibuti z dnia 18 sierpnia 2008 r. lub procesu politycznego, czy też zagrażające użyciem siły wobec TIF lub AMISOM;

b) naruszające embargo na broń i powiązane środki, potwierdzone w pkt 6 rezolucji RB ONZ nr 1844 (2008);

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.2010, s. 17.

⁽²⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.2010, s. 1.

⁽³⁾ Zob. s. 38 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- c) utrudniające dostarczanie pomocy humanitarnej do Somalii lub dostęp do niej lub jej dystrybucję w Somalii;
- d) będące przywódcami politycznymi lub wojskowymi werbującymi lub wykorzystującymi dzieci w konfliktach zbrojnych w Somalii, z pogwałceniem obowiązującego prawa międzynarodowego; lub
- e) odpowiedzialne za naruszenia obowiązującego prawa międzynarodowego w Somalii popełnione wobec ludności cywilnej, w tym kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego, obejmujące zabójstwa i okaleczanie, przemoc seksualną i przemoc uwarunkowaną płcią, ataki na szkoły i szpitale oraz porwania i przymusowe przesiedlenia.”;
- 2) art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Art. 2 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do udostępniania funduszy lub zasobów gospodarczych niezbędnych
- do zapewnienia terminowego dostarczania pilnie potrzebnej pomocy humanitarnej do Somalii przez ONZ, jej wyspecjalizowane agencje lub programy, przez świadczące pomoc humanitarną organizacje humanitarne posiadające status obserwatora w Zgromadzeniu Ogólnym Organizacji Narodów Zjednoczonych i przez ich partnerów wykonawczych, w tym dwustronnie lub wielostronnie finansowane organizacje pozarządowe uczestniczące w skonsolidowanej akcji ONZ na rzecz Somalii.”;
- 3) osobę wymienioną w załączniku II do niniejszego rozporządzenia dodaje się do wykazu osób zamieszczonego w sekcji I załącznika I;
- 4) załącznik II zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.
- Artkuł 2
- Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II

Strony internetowe zawierające informacje o właściwych organach oraz adres, na który należy przysyłać powiadomienia skierowane do Komisji Europejskiej

BELGIA

<http://www.diplomatie.be/eusanctions>

BUŁGARIA

<http://www.mfa.bg/en/pages/view/5519>

REPUBLIKA CZESKA

<http://www.mfcr.cz/mezinarodnisankce>

DANIA

<http://um.dk/da/politik-og-diplomati/retsorden/sanktioner/>

NIEMCY

<http://www.bmwi.de/BMWi/Navigation/Aussenwirtschaft/Aussenwirtschaftsrecht/embargos.html>

ESTONIA

http://www.vm.ee/est/kat_622/

IRLANDIA

<http://www.dfa.ie/home/index.aspx?id=28519>

GRECJA

<http://www1.mfa.gr/en/foreign-policy/global-issues/international-sanctions.html>

HISZPANIA

http://www.maec.es/es/MenuPpal/Asuntos/Sanciones%20Internacionales/Paginas/Sanciones_%20Internacionales.aspx

FRANCJA

<http://www.diplomatie.gouv.fr/autorites-sanctions/>

WŁOCHY

http://www.esteri.it/MAE/IT/Politica_Europea/Deroghe.htm

CYPR

<http://www.mfa.gov.cy/sanctions>

ŁOTWA

<http://www.mfa.gov.lv/en/security/4539>

LITWA

<http://www.urm.lt/sanctions>

LUKSEMBURG

<http://www.mae.lu/sanctions>

WĘGRY

http://www.kulugyminiszterium.hu/kum/hu/bal/Kulpolitikank/nemzetkozi_szankciok/

MALTA

http://www.doi.gov.mt/EN/bodies/boards/sanctions_monitoring.asp

NIDERLANDY

<http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/internationale-vrede-en-veiligheid/sancties>

AUSTRIA

http://www.bmeia.gv.at/view.php3?f_id=12750&LNG=en&version=

POLSKA

<http://www.msz.gov.pl>

PORTUGALIA

<http://www.min-nestrangeiros.pt>

RUMUNIA

<http://www.mae.ro/node/1548>

SŁOWENIA

http://www.mzz.gov.si/si/zunanja_politika_in_mednarodno_pravo/zunanja_politika/mednarodna_varnost/omejevalni_ukrepi/

SŁOWACJA

<http://www.foreign.gov.sk>

FINLANDIA

<http://formin.finland.fi/kvyhteisty/pakotteet>

SZWECJA

<http://www.ud.se/sanktioner>

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

www.fco.gov.uk/competentauthorities

Adres, na który należy przysyłać powiadomienia skierowane do Komisji Europejskiej:

European Commission
Service for Foreign Policy Instruments (FPI)
Office EEAS 02/309
B-1049 Bruksela (Belgia)

E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu.

ZAŁĄCZNIK II

Osoba, o której mowa w art. 1 pkt 3

Jim'ale, Ali Ahmed Nur; (alias a) Jim'ale, Ahmed Ali; alias b) Jim'ale, Ahmad Nur Ali; alias c) Jim'ale, Sheikh Ahmed; alias d) Jim'ale, Ahmad Ali; alias e) Jim'ale, Shaykh Ahmed Nur)

Data urodzenia: 1954 r. Miejsce urodzenia: Eilbur, Somalia. Obywatelstwo: somalijskie. Inne obywatelstwo: dżibuckie. Paszport: A0181988 (Somalia), ważny do 23 stycznia 2011 r. Miejsce pobytu: Dżibuti, Republika Dżibuti. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 17 lutego 2012 r.

Ali Ahmed Nur Jim'ale (Jim'ale) sprawował funkcje przywódcze w dawnej Somalijskiej Radzie Sądów Islamskich, znanej także jako Somalijski Związek Sądów Islamskich, która to organizacja miała charakter radykalny. Najbardziej radykalni członkowie Somalijskiego Związku Sądów Islamskich ostatecznie utworzyli ugrupowanie znane jako Al Shabaab. W kwietniu 2010 roku ugrupowanie to zostało poddane sankcjom przez komitet Rady Bezpieczeństwa ONZ utworzony na mocy rezolucji nr 751 (1992) i nr 1907 (2009) dotyczących Somalii i Erytrei („komitet sankcji wobec Somalii/Erytrei”). Komitet ten umieścił w wykazie Al Shabaab, ponieważ organizacja ta popełnia czyny pośrednio lub bezpośrednio zagrażające pokojowi, bezpieczeństwu lub stabilizacji Somalii, w tym (lecz nie wyłącznie) czyny stanowiące zagrożenie dla somalijskiego przejściowego rządu federalnego.

W sprawozdaniu z 18 lipca 2011 r., sporządzonym przez grupę monitorującą komitetu sankcji wobec Somalii/Erytrei (S/2011/433), Jim'ale określany jest jako jeden z czołowych biznesmenów i znaczących postaci zaangażowanych w prowadzony przez ugrupowanie Al Shabaab handel węglem drzewnym i cukrem oraz osoba ciesząca się uprzywilejowanymi stosunkami z tym ugrupowaniem.

Jim'ale określany jest jako jeden z głównych finansistów ugrupowania Al Shabaab; jest także jego ideologicznym zwolennikiem. Jim'ale udzielił kluczowego wsparcia finansowego i politycznego Hassanowi Dahirowi Aweysowi („Aweys”), który został także umieszczony w wykazie przez komitet sankcji wobec Somalii/Erytrei. Były zastępca przywódcy Al Shabaab Emir Muktar Robow podobno nadal działał politycznie w tym ugrupowaniu w połowie roku 2011. Robow pozyskał Aweysa i Jim'ale do próby realizacji wspólnych celów i umocnienia ogólnej pozycji w związku z rozłamem w przywództwie Al Shabaab.

Jesienią roku 2007 Jim'ale założył w Dżibuti spółkę pod nazwą Investors Group, będącą przykrywką dla działań ekstremistycznych. Krótkoterminowym celem tej spółki była destabilizacja Somalilandu przez finansowanie działań ekstremistycznych i zakupów broni. Spółka wspomagała przemysł broni strzeleckiej z Erytrei przez Dżibuti do regionu 5 w Etiopii, gdzie transport odbierali ekstremiści. W połowie roku 2008 Jim'ale nadal prowadził Investors Group.

Pod koniec września 2010 r. Jim'ale utworzył firmę ZAAD umożliwiającą dokonywanie przelewów za pośrednictwem telefonów komórkowych i zawarł umowę z ugrupowaniem Al Shabaab, by przelewy dokonywane były z większą anonimowością, co osiągnięto przez zniesienie wymogu okazywania dowodu tożsamości.

Pod koniec 2009 r. Jim'ale dysponował także funduszem „hawala”; gromadził w nim podatek „zakat”, który dostarczony był ugrupowaniu Al Shabaab.

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) NR 642/2012

z dnia 16 lipca 2012 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 147/2003 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Somalii

RADA UNI EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215 ust. 1,

uwzględniając decyzję Rady 2010/231/WPZiB z dnia 26 kwietnia 2010 r. dotyczącą środków ograniczających wobec Somalii ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 147/2003 ⁽²⁾ wprowadza ogólny zakaz świadczenia doradztwa, pomocy, szkoleń technicznych, zapewniania finansowania lub pomocy finansowej związanych z działaniami wojskowymi wobec wszystkich osób, podmiotów lub organów w Somalii.
- (2) W dniu 22 lutego 2012 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję RB ONZ nr 2036(2012), w której w pkt 22 wzywa wszystkie państwa członkowskie ONZ do podjęcia niezbędnych środków na rzecz zapobieżenia bezpośredniemu lub pośredniemu przywozowi węgla drzewnego z Somalii.
- (3) W dniu 16 lipca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/388/WPZiB ⁽³⁾, zmieniającą decyzję 2010/231/WPZiB w celu ustanowienia zakazu bezpośredniego lub pośredniego przywozu węgla drzewnego z Somalii do Unii.
- (4) Środek ten wchodzi w zakres stosowania Traktatu, zatem do jego wdrożenia konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na szczeblu Unii, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego środka przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 147/2003,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 147/2003 wprowadza się następujące zmiany:

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.2010, s. 17.⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2003, s. 2.⁽³⁾ Zob. s 38 niniejszego Dziennika Urzędowego.

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 3b

1. Zakazuje się:

- a) przywozu węgla drzewnego do Unii, jeżeli węgiel ten:
 - (i) pochodzi z Somalii; lub
 - (ii) został wyeksportowany z Somalii;
- b) nabywania węgla drzewnego znajdującego się w Somalii lub pochodzącego z Somalii;
- c) transportowania węgla drzewnego, jeżeli pochodzi on z Somalii lub jest eksportowany z Somalii do jakiegokolwiek innego państwa;
- d) udzielania, bezpośrednio lub pośrednio, finansowania lub pomocy finansowej, a także ubezpieczenia i reasekuracji związanych z przywozem, transportowaniem lub nabywaniem węgla drzewnego, o których mowa w lit. a), b) i c); oraz
- e) świadomego i umyślnego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest, bezpośrednio lub pośrednio, ominięcie zakazu przewidzianego w lit. a), b), c) i d).

2. Do celów niniejszego artykułu „węgiel drzewny” oznacza produkty wymienione w załączniku II.

3. Zakazy ustanowione w ust. 1 nie mają zastosowania do nabywania lub transportowania węgla drzewnego, który został wyeksportowany z Somalii przed dniem 22 lutego 2012 r.”;

- 2) w art. 2a, art. 6a i art. 7a ust. 1 odniesienia do „załącznika” zastępuje się odniesieniami do „załącznika I”;
- 3) załącznik otrzymuje nazwę „załącznik I” i zostaje zastąpiony tekstem załącznika I do niniejszego rozporządzenia;
- 4) tekst zamieszczony w załączniku II do niniejszego rozporządzenia dodaje się jako załącznik II.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Strony internetowe zawierające informacje o właściwych organach i adres, na który należy przesyłać powiadomienia skierowane do Komisji Europejskiej

BELGIA

<http://www.diplomatie.be/eusanctions>

BUŁGARIA

<http://www.mfa.bg/en/pages/view/5519>

REPUBLIKA CZESKA

<http://www.mfcr.cz/mezinarnodnisankce>

DANIA

<http://um.dk/da/politik-og-diplomati/retsorden/sanktioner/>

NIEMCY

<http://www.bmwi.de/BMWi/Navigation/Aussenwirtschaft/Aussenwirtschaftsrecht/embargos.html>

ESTONIA

http://www.vm.ee/est/kat_622/

IRLANDIA

<http://www.dfa.ie/home/index.aspx?id = 28519>

GRECJA

<http://www1.mfa.gr/en/foreign-policy/global-issues/international-sanctions.html>

HISZPANIA

http://www.maec.es/es/MenuPpal/Asuntos/Sanciones%20Internacionales/Paginas/Sanciones_%20Internacionales.aspx

FRANCJA

<http://www.diplomatie.gouv.fr/autorites-sanctions/>

WŁOCHY

http://www.esteri.it/MAE/IT/Politica_Europea/Deroghe.htm

CYPR

<http://www.mfa.gov.cy/sanctions>

ŁOTWA

<http://www.mfa.gov.lv/en/security/4539>

LITWA

<http://www.urm.lt/sanctions>

LUKSEMBURG

<http://www.mae.lu/sanctions>

WĘGRY

http://www.kulugyminiszterium.hu/kum/hu/bal/Kulpolitikank/nemzetkozi_szankciok/

MALTA

http://www.doi.gov.mt/EN/bodies/boards/sanctions_monitoring.asp

NIDERLANDY

<http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/internationale-vrede-en-veiligheid/sancties>

AUSTRIA

http://www.bmeia.gv.at/view.php?f_id=12750&LNG=en&version=

POLSKA

<http://www.msz.gov.pl>

PORTUGALIA

<http://www.min-nestrangeiros.pt>

RUMUNIA

<http://www.mae.ro/node/1548>

SŁOWENIA

http://www.mzz.gov.si/si/zunanja_politika_in_mednarodno_pravo/zunanja_politika/mednarodna_varnost/omejevalni_ukrepi/

SŁOWACJA

<http://www.foreign.gov.sk>

FINLANDIA

<http://formin.finland.fi/kvyhteisty/pakotteet>

SZWECJA

<http://www.ud.se/sanktioner>

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

www.fco.gov.uk/competentauthorities

Adres, na który należy przesyłać powiadomienia skierowane do Komisji Europejskiej:

European Commission
Service for Foreign Policy Instruments (FPI)
Office EEAS 02/309
B-1049 Bruksela (Belgia)
E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II

Produkty, które obejmuje zakres znaczeniowy słowa „węgiel drzewny”

Kod HS	Opis
--------	------

4402	Węgiel drzewny (włączając węgiel z łupin lub orzechów), nawet aglomerowany”.
------	--

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) NR 643/2012**z dnia 16 lipca 2012 r.****w sprawie wykonania art. 11 ust. 1 i 4 rozporządzenia (UE) nr 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 753/2011 z dnia 1 sierpnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1 i 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 1 sierpnia 2011 r. Rada przyjęła rozporządzenie (UE) nr 753/2011.
- (2) W dniu 11 czerwca 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011) skreślił dwie osoby z wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
- (3) W dniu 27 czerwca 2012 r. Komitet dodał jedną osobę do wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

(4) Ponadto w dniu 28 czerwca 2012 r., Komitet dodał kolejne dwie osoby i dwa podmioty do wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

(5) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wpisy dotyczące osób i podmiotów zamieszczone w załączniku I do niniejszego rozporządzenia dodaje się do wykazu znajdującego się w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011.

Artykuł 2

Wpisy dotyczące osób zamieszczone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia skreśla się z wykazu znajdującego się w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 753/2011.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Wpisy, o których mowa w art. 1

A. Osoby powiązane z talibami

- 1) Bakht Gul (*alias* a) Bakhta Gul b) Bakht Gul Bahar c) Shuqib).

Data urodzenia: 1980 r. Miejsce urodzenia: miejscowość Aki, dystrykt Zadran, prowincja Pakiya (Paktija), Afganistan. Obywatelstwo: afgańskie. Adres: Miram Shah (Miran Šah), Północny Waziristan, Terytoria Plemienne Administrowane Federalnie, Pakistan. Inne informacje: a) asystent Badruddina Haqqaniego ds. łączności; b) koordynuje również ruchy rebeliantów Haqqani, zagranicznych bojowników i broni na pograniczu afgańsko-pakistańskim; c) należy do plemienia Zadran. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 27.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Bakht Gul jest czołowym urzędnikiem ds. łączności w Sieci Haqqani od co najmniej 2009 r., kiedy to jego poprzednik został aresztowany w Afganistanie. Od 2011 roku podlegał bezpośrednio Badruddinowi Haqqanemu, wysokiemu rangą przywódcy Sieci Haqqani, i pełnił funkcję pośrednika dla osób, które chciały się z nim skontaktować. Do obowiązków Gula należy m.in. przekazywanie raportów od dowódców w Afganistanie wyższym rangą urzędnikom Sieci Haqqani, talibskim urzędnikom ds. mediów i legalnym placówkom medialnym w Afganistanie.

Gul współpracuje również z urzędnikami Sieci Haqqani, w tym z Badruddinem Haqqanim, nad koordynacją ruchów rebeliantów Sieci Haqqani, zagranicznych bojowników i broni na pograniczu afgańsko-pakistańskim i na wschodzie Afganistanu. W 2010 roku Gul przekazywał rozkazy operacyjne Badruddina Haqqaniego bojownikom w Afganistanie. Pod koniec 2009 roku Gul dokonywał rozdziału pieniędzy wśród niższych rangą dowódców Sieci Haqqani przemieszczających się między Miram Shah (Miran Šah) a Afganistanem.

- 2) Abdul Satar Abdul Manan (*alias* a) Haji Abdul Sattar Barakzai b) Haji Abdul Satar c) Haji Satar Barakzai d) Abdulasattar).

Tytuł: hadži. Data urodzenia: 1964 r. Miejsce urodzenia: a) miejscowość Mirmandaw, dystrykt Nahr-e Saraj, prowincja Helmand, Afganistan b) miejscowość Mirmadaw, dystrykt Gereshk, prowincja Helmand, Afganistan c) Qilla Abdullah, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan. Nr paszportu: AM5421691 (paszport pakistański, data ważności: 11 sierpnia 2013 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: a) pakistański krajowy numer identyfikacyjny 5420250161699 b) afgański krajowy numer identyfikacyjny 585629. Adres: a) Kachray Road, Pashtunabad, Quetta, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan b) Nasrullah Khan Chowk, region Pashtunabadu, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan c) Chaman, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan d) Abdul Satar Food Shop, Ayno Mina 0093, prowincja Kandahar, Afganistan. Inne informacje: a) współwłaściciel Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange; b) związany także z Khairullah Barakzaiem; c) należy do plemienia Barakzai; d) nazwisko jego ojca to hadži 'Abd-al-Manaf. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Abdul Satar Abdul Manan jest współwłaścicielem i pracownikiem Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange. Satar i Khairullah Barakzai Khudai Nazar byli współwłaścicielami i wspólnie świadczyli w Afganistanie, Pakistanie i Dubaju nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych („hawala”) znane jako HKHS oraz zarządzali oddziałem HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim. Pod koniec 2009 roku Satar i Khairullah mieli równy udział w HKHS. Satar był założycielem HKHS, a klienci decydowali się korzystać z usług HKHS po części ze względu na dobre nazwiska Satara i Khairulla. Satar ofiarował talibom tysiące dolarów na wsparcie ich działań w Afganistanie i za pośrednictwem swojej hawali uczestniczył w rozdziale funduszy między nimi. W 2010 roku Satar udzielał talibom pomocy finansowej, a talibski dowódca i jego wspólnicy prawdopodobnie przekazali za jego pośrednictwem tysiące dolarów, by wesprzeć rebelię. Pod koniec 2009 roku Satar gościł wyższych rangą członków ruchu talibów, przekazał dziesiątki tysięcy dolarów na wsparcie walki talibów z siłami koalicji w Marjah, dystrykt Nad'Ali, prowincja Helmand, Afganistan, i pomógł przetransportować członka ruchu talibów do Marjah. W 2008 roku Satar i Khairullah zbierali pieniądze od darczyńców i rozdzielali fundusze między talibów, wykorzystując swoją hawale.

- 3) Khairullah Barakzai Khudai Nazar (*alias* a) Haji Khairullah b) Haji Khair Ullah c) Haji Kheirullah d) Haji Karimullah e) Haji Khair Mohammad).

Tytuł: hadži. Data urodzenia: 1965 r. Miejsce urodzenia: a) miejscowość Zumbaleh, dystrykt Nahr-e Saraj, prowincja Helmand, Afganistan b) miejscowość Mirmadaw, dystrykt Gereshk, prowincja Helmand, Afganistan c) Qilla Abdullah, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan. Nr paszportu: BP4199631 (paszport pakistański, data ważności: 25 czerwca 2014 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: pakistański krajowy numer identyfikacyjny 5440005229635. Adres: Abdul Manan Chowk, Pashtunabad, Quetta, prowincja Baluchistan (Beludżystan). Inne informacje: a) współwłaściciel Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange; b) związany także z Abdulem Satarem Abdulem Mananem; c) należy do plemienia Barakzai; d) nazwisko jego ojca to hadži Khudai Nazar; e) inne nazwisko ojca: Nazar Mohamad. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Khairullah Barakzai Khudai Nazar jest współwłaścicielem i pracownikiem Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange (HKHS). Pod koniec 2009 roku Khairullah i Abdul Satar Abdul Manan mieli równy udział w HKHS. Wspólnie prowadzili oni w Afganistanie, Pakistanie i Dubaju nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych („hawala”) znane jako HKHS oraz zarządzali oddziałem HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim. Na początku 2010 roku Khairullah był szefem oddziału HKHS w Kabulu. W 2010 roku Khairullah świadczył nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych wyższym rangą dowódcom talibów i udzielał talibom pomocy finansowej. Khairullah, wraz ze swoim współnikiem w interesach Satarem, przekazał ruchowi talibów tysiące dolarów na wsparcie ich działań w Afganistanie. W 2008 roku Khairullah i Satar zbierali pieniądze od darczyńców i rozdzielali fundusze między talibów, wykorzystując swoją hawalę.

B. Podmioty oraz inne grupy i przedsiębiorstwa powiązane z talibami

- 1) Haji Khairullah Haji Sattar money exchange (*alias* a) Haji Khairullah-Haji Sattar Sarafi b) Haji Khairullah and Abdul Sattar and Company c) Haji Khairullah Money Exchange d) Haji Khair Ullah Money Service e) Haji Salam Hawala f) Haji Hakim Hawala g) Haji Alim Hawala)

Adres: a) Branch Office 1: i) Chohar Mir Road, Kandahari Bazaar, Quetta City, Baluchistan Province, Pakistan; ii) Room number 1, Abdul Sattar Plaza, Hafiz Saleem Street, Munsafi Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iii) Shop number 3, Dr Bano Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iv) Office number 3, Near Fatima Jinnah Road, Dr Bano Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan v) Kachara Road, Nasrullah Khan Chowk, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan vi) Wazir Mohammad Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan; b) Branch Office 2: Peshawar, Khyber Paktunkhwa Province, Pakistan; c) Branch Office 3: Moishah Chowk Road, Lahore, Punjab Province, Pakistan; d) Branch Office 4: Karachi, Sindh Province, Pakistan; e) Branch Office 5: i) Larran Road number 2, Chaman, Baluchistan Province, Pakistan ii) Chaman Central Bazaar, Chaman, Baluchistan Province, Pakistan; f) Branch Office 6: i) Shop number 237, Shah Zada Market (znany także jako Sarai Shahzada), Kabul, Afghanistan ii) Shop number 257, 3rd Floor, Shah Zada Market (znany także jako Sarai Shahzada), Kabul, Afghanistan; g) Branch Office 7: i) Shops number 21 and 22, 2nd Floor, Kandahar City Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan ii) New Sarafi Market, 2nd Floor, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan iii) Safi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan; h) Branch Office 8: Gereshek City, Nahr-e Saraj District, Helmand Province, Afghanistan; i) Branch Office 9: i) Lashkar Gah Bazaar, Lashkar Gah, Lashkar Gah District, Helmand Province, Afghanistan ii) Haji Ghulam Nabi Market, 2nd Floor, Lashkar Gah District, Helmand Province, Afghanistan; j) Branch Office 10: i) Suite numbers 196-197, 3rd Floor, Khorasan Market, Herat City, Herat Province, Afghanistan ii) Khorasan Market, Shahre Naw, District 5, Herat City, Herat Province, Afghanistan; k) Branch Office 11: i) Sarafi Market, Zaranj District, Nimroz Province, Afghanistan ii) Ansari Market, 2nd Floor, Nimroz Province, Afghanistan; l) Branch Office 12: Sarafi Market, Wesh, Spin Boldak District, Afghanistan; m) Branch Office 13: Sarafi Market, Farah, Afghanistan; n) Branch Office 14: Dubai, United Arab Emirates; o) Branch Office 15: Zahedan, Iran; p) Branch Office 16: Zabul, Iran. Numer identyfikacji podatkowej i numer licencji: a) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej 1774308; b) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej: 0980338; c) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej: 3187777; d) numer afgańskiej licencji przedsiębiorstwa usług pieniężnych: 044. Inne informacje: a) Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange wykorzystywane było przez talibskich przywódców do przekazywania talibskim dowódcom pieniędzy na opłacanie bojowników i działań w Afganistanie w 2011 roku; b) ma powiązania z Abdulem Satarem Abdulem Mananem oraz Khairullahem Barakzaem Khudaiem Nazarem. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Współwłaścicielami Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange (HKHS) są Abdul Satar Abdul Manan i Khairullah Barakzai Khudai Nazar. Wspólnie przeprowadzali oni wymianę środków pieniężnych w Afganistanie, Pakistanie i w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie). Talibscy przywódcy korzystali z HKHS, by rozdzielać pieniądze między gubernatorów w talibskim gabinecie cieni i talibskich dowódców oraz by otrzymywać przekazy w ramach hawali (nieformalne przekazy pieniężne) na rzecz talibów. W 2011 roku talibscy przywódcy za pośrednictwem HKHS przekazywali pieniądze talibskim dowódcom w Afganistanie. Pod koniec 2011 roku oddział HKHS w Lashkar Gah, prowincja Helmand, Afghanistan, został wykorzystany do przesłania pieniędzy gubernatorowi prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni. W połowie 2011 roku talibski dowódca skorzystał z oddziału HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim, by opłacić bojowników i działania w Afganistanie. Po tym, jak ruch talibów zdeponował znaczną sumę gotówki w tym oddziale HKHS, talibscy dowódcy mogli korzystać z funduszy za pośrednictwem dowolnego oddziału HKHS. W 2010 roku talibski personel wykorzystywał HKHS do przekazywania pieniędzy do hawali w Afganistanie, gdzie z funduszy korzystać mogli dowódcy operacyjni. Pod koniec 2009 roku kierownik oddziału HKHS w Lashkar Gah nadzorował przepływ talibskich funduszy za pośrednictwem HKHS.

- 2) Roshan money exchange (*alias* a) Roshan Sarafi b) Roshan Trading Company c) Rushaan Trading Company d) Roshan Shirkat e) Maulawi Ahmed Shah Hawala f) Mullah Ahmed Shah Hawala g) Haji Ahmad Shah Hawala h) Ahmad Shah Hawala).

Adres: a) Branch Office 1: i) Shop number 1584, Furqan (variant Fahr Khan) Center, Chalhori Mal Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan ii) Flat number 4, Furqan Center, Jamaluddin Afghani Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iii) Office number 4, 2nd Floor, Muslim Plaza Building, Doctor Banu Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iv) Cholmon Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan v) Munsafi Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan vi) Shop number 1, 1st Floor, Kadari Place, Abdul Samad Khan Street (next to Fatima Jena Road), Quetta, Baluchistan Province, Pakistan; b) Branch Office 2: i) Safar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan ii) Main Bazaar, Safar, Helmand Province, Afghanistan; c) Branch Office 3: i) Haji Ghulam Nabi Market, Lashkar Gah, Helmand Province, Afghanistan ii) Money Exchange Market, Lashkar Gah, Helmand Province, Afghanistan iii) Lashkar Gah Bazaar, Helmand Province, Afghanistan; d) Branch Office 4: Hazar Jof, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan; e) Branch Office 5: Ismat Bazaar, Marjah District, Helmand Province, Afghanistan; f) Branch Office 6: Zaranj, Nimruz Province, Afghanistan; g) Branch Office 7: i) Suite number 8, 4th Floor, Sarafi Market, District number 1, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan ii) Shop number 25, 5th Floor, Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar District, Kandahar Province, Afghanistan; h) Branch Office 8: Lakri City, Helmand Province, Afghanistan; i) Branch Office 9: Gerd-e-Jangal, Chaghi District, Baluchistan Province, Pakistan; j) Branch Office 10: Chaghi, Chaghi District, Baluchistan Province, Pakistan; k) Branch Office 11: Aziz Market, in front of Azizi Bank, Waish Border, Spin Boldak District, Kandahar Province, Afghanistan. Inne informacje: Roshan Money Exchange przechowuje i przekazuje fundusze na rzecz wsparcia wojskowych działań talibów i handlu narkotykami w Afganistanie. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Roshan Money Exchange (RMX) przechowuje i przekazuje fundusze na wsparcie wojskowych działań talibów i ich roli w handlu narkotykami w Afganistanie. RMX był jedną z podstawowych hawali (nieformalnych usług przekazywania środków pieniężnych) wykorzystywanych przez talibskich urzędników w prowincji Helmand w 2011 roku. W 2011 roku wyższy rangą członek ruchu talibów wypłacił z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim setki tysięcy dolarów i rozdzielił tę kwotę między gubernatorów prowincji w talibskim gabinecie cieni. By sfinansować talibską ofensywę wiosną 2011 roku, gubernator prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni przesłał do RMX setki tysięcy dolarów. Także w roku 2011 jeden z członków ruchu talibów otrzymał od RMX dziesiątki tysięcy dolarów na wsparcie działań wojskowych. Oddział RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim przechowywał także dziesiątki tysięcy dolarów, które miał odebrać jeden z talibskich dowódców. W 2010 roku jeden z członków ruchu talibów, działając w imieniu gubernatora prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni, skorzystał z RMX, by przesłać tysiące dolarów na pogranicze afgańsko-pakistańskie. Oddział RMX w Lashkar Gah (prowincja Helmand) jest wykorzystywany przez talibów do przekazywania funduszy na lokalne działania. W 2011 roku jeden z niższych rangą talibskich dowódców przekazał jednemu z talibskich dowódców za pośrednictwem oddziału RMX w Lashkar Gah dziesiątki tysięcy dolarów. W 2010 roku talibowie przesłali również do oddziału RMX w Lashkar Gah środki finansowe, które zostały rozdyskrebowane między talibskich dowódców. W tym samym roku jeden z talibów skorzystał z RMX, by w imieniu gubernatora prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni przesłać dziesiątki tysięcy dolarów do prowincji Helmand i prowincji Herat w Afganistanie.

W 2009 roku wyższy rangą przedstawiciel talibów wypłacił z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim setki tysięcy dolarów, aby sfinansować działania wojskowe prowadzone przez talibów w Afganistanie. Pieniądze przesłane oddziałowi RMX pochodziły z Iranu. W 2008 roku talibski przywódca skorzystał z RMX, by przesłać dziesiątki tysięcy dolarów z Pakistanu do Afganistanu. Talibowie skorzystali również z RMX, by odegrać większą rolę w handlu narkotykami w Afganistanie. W 2011 roku talibscy urzędnicy, w tym gubernator prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni, przekazali setki tysięcy dolarów z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim do hawali w Afganistanie, by te zakupiły narkotyki w ich imieniu. W tym samym roku talibski urzędnik nakazał talibskim dowódcom w prowincji Helmand, by przekazali zyski z opium za pośrednictwem RMX. Jeden z talibskich szefów dystryktów przekazał tysiące dolarów z Marjah (Mardza) w prowincji Helmand w Afganistanie do oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim.

ZAŁĄCZNIK II

Wpisy, o których mowa w art. 2

- 1) Mohammad Homayoon Mohammad Yonus Kohistani (*alias* Mohammad Homayoon Kohistani).
 - 2) Mohammad Sharif Masood Mohammad Akbar.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 644/2012**z dnia 16 lipca 2012 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 206/2010 ustanawiające wykazy krajów trzecich, ich terytoriów lub części, upoważnionych do wprowadzania do Unii Europejskiej niektórych zwierząt oraz świeżego mięsa, a także wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych, w odniesieniu do Rosji****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2004/68/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. ustanawiającą warunki zdrowia zwierząt regulujące przywóz do oraz tranzyt przez terytorium Wspólnoty niektórych żywych zwierząt kopytnych, zmieniającą dyrektywę 90/426/EWG oraz 92/65/EWG i uchylającą dyrektywę 72/462/EWG⁽¹⁾, w szczególności jej art. 3 ust. 1 akapit pierwszy i drugi, art. 6 ust. 1 akapit pierwszy, art. 7 lit. e), art. 8 lit d) i art. 13 ust.1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dyrektywie 2004/68/WE ustanowiono warunki zdrowia zwierząt regulujące tranzyt przez terytorium Unii żywych zwierząt kopytnych. Stanowi ona, że mogą być ustanawiane specjalne przepisy, włącznie z wzorami świadectw weterynaryjnych, w odniesieniu do tranzytu przez obszar Unii żywych zwierząt kopytnych z dopuszczonych państw trzecich, pod warunkiem, że są one przedmiotem tranzytu przez obszar Unii na podstawie urzędowego weterynaryjnego zezwolenia i nadzoru, bez postojów na obszarze Unii innych niż te niezbędne dla celów dobrostanu zwierząt.
- (2) W rozporządzeniu Komisji (UE) nr 206/2010⁽²⁾ ustanowiono wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych obowiązujące przy wprowadzaniu do Unii niektórych przesyłek żywych zwierząt, w tym zwierząt kopytnych. W załączniku I do tego rozporządzenia zamieszczono wykaz państw trzecich, ich terytoriów lub części, z których takie przesyłki mogą być wprowadzane na obszar Unii, łącznie z wzorami świadectw weterynaryjnych, które muszą tym przesyłkom towarzyszyć.
- (3) Na wniosek Rosji o dopuszczenie tranzytu żywego bydła do hodowli i produkcji z Obwodu Kaliningradzkiego przez terytorium Litwy Komisja przeprowadziła w Kaliningradzie inspekcję. W wyniku inspekcji stwierdzono, że stan zdrowia zwierząt w tym regionie wydaje się być zadowalający. Na tej podstawie należy dopuścić wprowadzanie do Unii przesyłek takich zwierząt, mające na celu jedynie tranzyt z Obwodu Kaliningradzkiego do innych części terytorium Rosji przez terytorium Litwy, z zastosowaniem pojazdów drogowych.
- (4) Ponadto Litwa może zapewnić stosowanie środków określonych w art. 8 ust. 1 dyrektywy Rady 90/425/EWG

z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzwspólnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego⁽³⁾ w odniesieniu do tych zwierząt z Obwodu Kaliningradzkiego, które przed ukończeniem tranzytu muszą być poddane wyładunkowi ze względu na zewnętrzne okoliczności.

- (5) Rosja potwierdziła również swoją umowę z Białorusią w ramach unii celnej, obejmującej oba państwa; za sprawą tej umowy w obu państwach mają zastosowanie te same standardowe wymogi weterynaryjno-sanitarne dotyczące przywozu.
- (6) Należy zatem zmienić rozporządzenie (UE) nr 206/2010, aby uwzględnić tranzyt żywego bydła do hodowli i produkcji z Obwodu Kaliningradzkiego. Należy odpowiednio zmienić wykaz państw trzecich, ich terytoriów lub części, upoważnionych do wprowadzania do Unii Europejskiej niektórych zwierząt, zawarty w części 1 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 206/2010.
- (7) Niezbędne jest również ustanowienie wzoru świadectwa weterynaryjnego na potrzeby tranzytu tych zwierząt. W części 2 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 206/2010 należy więc dodać wzór świadectwa weterynaryjnego „BOV-X-TRANSIT-RU”.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 206/2010.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu Komisji (UE) nr 206/2010 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

Odstępstwo dotyczące tranzytu przez Litwę niektórych przesyłek żywego bydła do hodowli i produkcji

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 321.

⁽²⁾ Dz.U. L 73 z 20.3.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.

1. Zezwala się na tranzyt drogowy przez Litwę przesyłek żywego bydła do hodowli i produkcji pochodzących z Obwodu Kaliningradzkiego w Rosji i skierowanych do miejsca przeznaczenia poza Unią, pod warunkiem spełnienia następujących wymogów:

- a) zwierzęta wprowadzane są na terytorium Litwy przez punkt kontroli granicznej Kybartai i wywożone przez punkt kontroli granicznej Medininkai;
- b) zwierzęta przewożone są pojazdami drogowymi w kontenerach zabezpieczonych przez służby weterynaryjne właściwego organu Litwy plombą oznaczoną numerem seryjnym, w punkcie kontroli granicznej Kybartai, będącym miejscem wprowadzania do Unii Europejskiej;
- c) towarzyszące przesyłce zwierząt od punktu kontroli granicznej Kybartai do punktu kontroli granicznej Medininkai dokumenty, o których mowa w art. 7 ust. 1 tiret trzecie dyrektywy Rady 91/496/EWG, włącznie z odpowiednio wypełnionym świadectwem weterynaryjnym „BOV-X-TRANSIT-RU”, określonym w części 2 załącznika I do niniejszego rozporządzenia, zaopatrzone są na każdej stronie, przez urzędownego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za punkt kontroli granicznej Kybartai, w pieczęć „JEDYNIĘ DO CELÓW TRANZYTU Z ROSYJSKIEGO OBWODU KALININGRADZKIEGO PRZEZ LITWĘ”;
- d) spełnione są wymagania przewidziane w art. 9 dyrektywy Rady 91/496/EWG;
- e) przesyłka jest zakwalifikowana jako dopuszczona do tranzytu przez Litwę we wspólnym weterynaryjnym dokumencie wejścia, o którym mowa w art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 282/2004 (*), podpisanym przez urzędownego lekarza weterynarii w punkcie kontroli granicznej Kybartai.

f) zwierzętom towarzyszy świadectwo zdrowia umożliwiające wprowadzenie bez przeszkód na terytorium Białorusi i świadectwo weterynaryjne wydane dla miejsca przeznaczenia zwierząt w Rosji.

2. Przesyłki nie rozładowuje się na terytorium Unii i przewozi się ją bezpośrednio do punktu kontroli granicznej Medininkai, będącego punktem opuszczenia Unii.

Urzędowy lekarz weterynarii w punkcie kontroli granicznej Medininkai wypełnia część 3 wspólnego weterynaryjnego dokumentu wejścia, po tym jak kontrola przesyłki w punkcie opuszczenia Unii wykazała, że jest to ta sama przesyłka, która została wprowadzona na terytorium Litwy w punkcie kontroli granicznej Kybartai.

3. W przypadku jakiegokolwiek nieprawidłowości lub sytuacji wyjątkowej podczas tranzytu, państwo członkowskie tranzytu stosuje w razie potrzeby środki przewidziane w art. 8 ust. 1 lit. b) tiret drugie dyrektywy 90/425/EWG (**).

4. Właściwy organ Litwy sprawdza regularnie, czy zgadzają się liczby przesyłek wprowadzanych do Unii i opuszczających ją.

(*) Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 11.

(**) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 29.”

(2) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 206/2010 wprowadza się następujące zmiany:

(1) części 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„CZĘŚĆ 1

Wykaz krajów trzecich, ich terytoriów lub części (*)

Kod ISO i nazwa państwa trzeciego	Kod terytorium	Opis kraju trzeciego, jego terytorium lub części	Świadectwo weterynaryjne		Warunki szczególne
			Wzór/Wzory	Dodatkowe gwarancje	
1	2	3	4	5	6
CA – Kanada	CA-0	Cały kraj	POR-X		IVb IX V
	CA-1	Cały kraj oprócz regionu Doliny Okanagan Kolumbii Brytyjskiej, opisanego następująco: — od punktu na granicy Kanady i Stanów Zjednoczonych, o długości geograficznej 120°15' i szerokości geograficznej 49° — na północ do punktu o długości geograficznej 119°35' i szerokości geograficznej 50°30' — na północny-wschód do punktu o długości geograficznej 119° i szerokości geograficznej 50°45' — na południe do punktu na granicy Kanady i Stanów Zjednoczonych, o długości geograficznej 118°15' szerokości geograficznej 49°	BOV-X, OVI-X, OVI-Y RUM (**)	A	
CH – Szwajcaria	CH-0	Cały kraj	(***)		
CL – Chile	CL-0	Cały kraj	BOV-X, OVI-X, RUM		
			POR-X, SUI	B	
GL – Grenlandia	GL-0	Cały kraj	OVI-X, RUM		V
HR – Chorwacja	HR-0	Cały kraj	BOV-X, BOV-Y, RUM, OVI-X, OVI-Y		
IS – Islandia	IS-0	Cały kraj	BOV-X, BOV-Y RUM, OVI-X, OVI-Y		
			POR-X, POR-Y	B	
ME – Czarnogóra	ME-0	Cały kraj			I
MK – była jugosłowiańska republika Macedonii (****)	MK-0	Cały kraj			I
NZ – Nowa Zelandia	NZ-0	Cały kraj	BOV-X, BOV-Y, RUM, POR-X, POR-Y OVI-X, OVI-Y		III V
PM – St Pierre i Miquelon	PM-0	Cały kraj	BOV-X, BOV-Y, RUM, OVI-X, OVI-Y CAM		
RS – Serbia (*****)	RS-0	Cały kraj			I
RU – Rosja	RU-0	Cały kraj			
	RU-1	Cały kraj z wyjątkiem Obwodu Kaliningradzkiego			
	RU-2	Obwód Kaliningradzki	BOV-X-TRANSIT-RU		X

(*) Bez uszczerbku dla szczególnych wymogów certyfikacji przewidzianych przez wszelkie właściwe porozumienia między Unią a krajami trzecimi.

(**) Wyłącznie w odniesieniu do żywych zwierząt nienależących do rodziny jeleniowatych.

(***) Świadectwa zgodne z Umową między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską dotyczącą handlu produktami rolnymi (Dz.U. L 114 z 30.4.2002, s. 132).

(****) była jugosłowiańska republika Macedonii: ostateczna nazwa tego państwa zostanie ustalona po zakończeniu negocjacji prowadzonych obecnie w ONZ w tej sprawie.

(*****) Z wyjątkiem Kosowa, określonego zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.

Warunki szczególne (zob. przypisy na każdym świadectwie):

„I”: w odniesieniu do tranzytu przez terytorium kraju trzeciego żywych zwierząt przeznaczonych do natychmiastowego uboju lub żywego bydła opasowego, wysyłanych z jednego państwa członkowskiego i przeznaczonych do innego państwa członkowskiego, w ciężarówkach zaplombowanych plombą z numerem seryjnym.

Numer plomby powinien znajdować się na świadectwie zdrowia wystawionym zgodnie z wzorem ustanowionym w załączniku F do dyrektywy 64/432/EWG⁽¹⁾ dla żywego bydła przeznaczonego do uboju i bydła opasowego oraz zgodnie z wzorem I w załączniku E do dyrektywy 91/68/EWG⁽²⁾ dla owiec i kóz przeznaczonych do uboju.

Ponadto plomba musi być nienaruszona w chwili przybycia do wyznaczonego punktu kontroli granicznej wejścia na terytorium Unii, a numer plomby musi zostać zarejestrowany w zintegrowanym skomputeryzowanym systemie weterynaryjnym TRACES.

W punkcie wyjścia z terytorium Unii, przed tranzytem przez terytorium kraju trzeciego lub krajów trzecich, właściwy organ weterynaryjny opatruje świadectwo pieczęcią z napisem „WYŁĄCZNIE TRANZYT MIĘDZY RÓŻNYMI CZĘŚCIAMI UNII EUROPEJSKIEJ PRZEZ BYŁĄ JUGOSŁOWIAŃSKĄ REPUBLIKĘ MACEDONII / CZARNOGÓRĘ / SERBIĘ (*) (**)”.

Bydło opasowe musi zostać przewiezione bezpośrednio do gospodarstwa przeznaczenia wyznaczonego przez właściwy organ weterynaryjny kraju przeznaczenia. Zwierzęta te mogą być przemieszczane z tego gospodarstwa wyłącznie z przeznaczeniem do bezpośredniego uboju.

(*) Niepotrzebne skreślić.

(**) Serbia, wyjątkiem Kosowa, określonego zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.

„II”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od gruźlicy” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru BOV-X.

„III”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od brucelozы” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru BOV-X.

„IVa”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od enzoootycznej białaczki bydła (EBL)” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru BOV-X.

„IVb”: uznane za posiadające stada „oficjalnie uznane za wolne od enzoootycznej białaczki bydła (EBL)” na zasadach równoważnych z wymogami określonymi w załączniku D do dyrektywy 64/432/EWG do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru BOV-X.

„V”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od brucelozы” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru OVI-X.

„VI”: Ograniczenia geograficzne:

„VII”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od gruźlicy” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru RUM.

„VIII”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany za wolny od brucelozы” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru RUM.

„IX”: terytorium uznane za posiadające status „oficjalnie uznany wolny od choroby Aujeszky’ego” do celów wywozu do Unii żywych zwierząt posiadających świadectwo według wzoru POR-X.

„X”: Jedynie dla tranzytu przez Litwę bydła do hodowli lub produkcji z Obwodu Kaliningradzkiego do innych regionów Rosji.

CZĘŚĆ 2

Wzory świadectw weterynaryjnych

Wzory:

„BOV-X”: Wzór świadectwa weterynaryjnego dla bydła domowego (w tym gatunków Bubalus i Bison oraz ich krzyżówek) przeznaczonego do hodowli lub produkcji po przywozie.

„BOV-Y”: Wzór świadectwa weterynaryjnego dla bydła domowego (w tym gatunków Bubalus i Bison oraz ich krzyżówek) przeznaczonego do natychmiastowego uboju po przywozie.

„BOV-X-TRANSIT-RU”: Wzór świadectwa weterynaryjnego dla bydła domowego (w tym gatunki Bubalus i Bison i ich krzyżówki) przeznaczonego do tranzytu z Obwodu Kaliningradzkiego do innych regionów Rosji przez terytorium Litwy.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, s. 1977/64.

⁽²⁾ Dz.U. L 46 z 19.2.1991, s. 19.

„OVI-X”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla owiec domowych (<i>Ovis aries</i>) i kóz domowych (<i>Capra hircus</i>) przeznaczonych do hodowli lub produkcji po przywozie.
„OVI-Y”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla owiec domowych (<i>Ovis aries</i>) i kóz domowych (<i>Capra hircus</i>) przeznaczonych do natychmiastowego uboju po przywozie.
„POR-X”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla trzody chlewnej (<i>Sus scrofa</i>) przeznaczonej do hodowli i/lub produkcji po przywozie.
„POR-Y”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla świń domowych (<i>Sus scrofa</i>) przeznaczonych do natychmiastowego uboju po przywozie.
„RUM”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla zwierząt należących do rzędu parzystokopytnych (z wyłączeniem bydła (w tym gatunków <i>Bubalus</i> i <i>Bison</i> i ich krzyżówek), owiec domowych (<i>Ovis aries</i>), kóz domowych (<i>Capra hircus</i>), świniowatych (<i>Suidae</i>) i pekari (<i>Tayassuidae</i>)) oraz zwierząt należących do rodzin nosorożcowatych i słoniowatych.
„SUI”:	Wzór świadectwa weterynaryjnego dla nieudomowionych świniowatych, pekari i tapirowatych.
„CAM”:	Wzór specjalnego zaświadczenia weterynaryjnego dla zwierząt przywożonych z St Pierre i Miquelon zgodnie z warunkami, o których mowa w załączniku I część 7.
<i>SG (Dodatkowe gwarancje):</i>	
„A”:	gwarancje dotyczące badań w kierunku choroby niebieskiego języka i epizootycznej gorączki krwotocznej u zwierząt, posiadających świadectwa weterynaryjne według wzorów BOV-X (pkt II.2.8 B), OVI-X (pkt II.2.6 D) i RUM (pkt II.2.6).
„B”:	gwarancje dotyczące badań w kierunku choroby pęcherzykowej świń i klasycznego pomoru świń na zwierzętach posiadających świadectwa weterynaryjne według wzorów POR-X (pkt II.2.4.B) i SUI (pkt II.2.4.B).
„C”:	gwarancje dotyczące badań w kierunku brucelozy u zwierząt, którym towarzyszy świadectwo według wzoru POR-X (pkt II.2.4 C) i SUI (pkt II.2.4 C).”

(2) następujący wzór świadectwa weterynaryjnego dodaje się pomiędzy wzorami świadectw weterynaryjnych „BOV-Y” i „OVI-X”:

„Wzór BOV-X-TRANSIT-RU

PAŃSTWO:

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Telefon		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a.	
			I.3. Właściwy organ centralny			
			I.4. Właściwy organ lokalny			
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Telefon		I.6. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę w UE Nazwa Adres Kod pocztowy Telefon			
	I.7. Państwo pochodzenia	Kod ISO	I.8. Region pochodzenia	Kod	I.9. Państwo przeznaczenia	Kod ISO
	Rosja		Kaliningrad		Rosja	
	I.11. Miejsce pochodzenia Nazwa Adres Kod pocztowy		I.12.			
	I.13. Miejsce załadunku Adres Numer zatwierdzenia		I.14. Data wyjazdu			
	I.15. Środek transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inny ☐ Oznakowanie Dokumenty towarzyszące		I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE			
			I.17.			
I.18. Opis towaru				I.19. Kod towaru (kod HS) 01.02		
				I.20. Ilość		
I.21.				I.22. Liczba opakowań		
I.23. Nr plomby/kontenera/pojemnika				I.24.		
I.25. Cel certyfikacji: Hodowla ☐ Opas ☐						
I.26. Tranzyt przez UE do państwa trzeciego ☐ Państwo trzecie Federacja Rosyjska Kod ISO RU				I.27.		
I.28. Oznakowanie towaru Gatunek (nazwa systematyczna) Rasa System identyfikacji Numer identyfikacyjny Wiek Płeć						

PAŃSTWO:

Wzór BOV-X-TRANSIT-RU

II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt: Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że zwierzęta opisane w części I spełniają następujące wymagania: II.1.1. pochodzą z terytorium o kodzie: RU-2 ⁽²⁾, które w dniu wydania niniejszego świadectwa: (¹) [a] było wolne w okresie poprzedzających 24 miesięcy od pryszczycy] (¹) albo [a] zostało uznane za wolne od pryszczycy od dnia (dd/mm/rrrr), przy czym w późniejszym okresie nie odnotowano przypadków/ognisk choroby, a wywóz tych zwierząt jest dozwolony na podstawie rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr/..... z dnia (dd/mm/rrrr).] b) było wolne w okresie poprzedzających 12 miesięcy od księgosuszu, gorączki doliny Rift, zarazy płucnej bydła, choroby guzowatej skóry bydła oraz epizootycznej gorączki krwotocznej, a w okresie poprzedzających 6 miesięcy – od pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej, c) na którym w okresie poprzedzających 12 miesięcy nie przeprowadzano żadnych szczepień przeciw chorobom wymienionym w lit. a) i b), a przywóz na to terytorium gospodarskich zwierząt parzystokopytnych zaszczepionych przeciw tym chorobom jest zabroniony; (¹) [d] było wolne w okresie poprzedzających 24 miesięcy od choroby niebieskiego języka;] (¹) albo [d] nie było wolne w okresie poprzedzających 24 miesięcy od choroby niebieskiego języka, a zwierzęta zostały zaszczepione szczepionką inaktywowaną przynajmniej na 60 dni przed datą przewozu przeciw wszystkim serotypom choroby niebieskiego języka (podać serotyp(y)), które występują u populacji źródłowej, jak wykazano za pomocą programu nadzoru (⁴) na obszarze o promieniu 150 km wokół gospodarstwa pochodzenia opisanego w rubryce I.11. i zwierzęta pozostają w okresie działania szczepionki gwarantowanym w specyfikacji szczepionki;] II.1.2. pozostawały na terytorium opisanym w pkt II.1.1. od urodzenia lub co najmniej w okresie sześciu miesięcy poprzedzających wysyłkę przez terytorium Unii Europejskiej i w ciągu poprzedzających 30 dni nie miały kontaktu z przywożonymi zwierzętami parzystokopytnymi; II.1.3. pozostawały od urodzenia lub co najmniej w okresie 40 dni poprzedzających wysyłkę w gospodarstwie(-ach) opisanym(-ych) w rubryce I.11.: a) w którym(-ych) i wokół którego(-ych), na obszarze o promieniu 150 km, nie odnotowano żadnego przypadku/ogniska epizootycznej gorączki krwotocznej w ciągu poprzedzających 60 dni, b) w którym(-ych) i wokół którego(-ych), na obszarze o promieniu 10 km, nie odnotowano żadnego przypadku/ogniska pryszczycy, księgosuszu, gorączki doliny Rift, choroby niebieskiego języka, zarazy płucnej bydła, choroby guzowatej skóry bydła oraz pęcherzykowego zapalenia jamy ustnej w okresie poprzedzających 40 dni; II.1.4. nie są zwierzętami przeznaczonymi do zabicia w ramach krajowego programu zwalczania chorób, ani nie były szczepione przeciw chorobom, o których mowa w pkt II.1.1. lit. a) i b) oraz; a) nie miały kontaktu z innymi zwierzętami parzystokopytnymi niespełniającymi wymogów zdrowotnych opisanych w niniejszym świadectwie, b) nie przebywały w żadnym miejscu, w którym lub w wokół którego, na obszarze o promieniu 10 km, w okresie poprzedzających 30 dni, odnotowano przypadek/ognisko którejkolwiek z chorób, o których mowa w pkt II.1.1. .; II.1.5. wszystkie pojazdy transportujące lub kontenery, do których zostały one załadowane, zostały oczyszczone i zdezynfekowane przed załadunkiem przy użyciu urzędowo zatwierdzonego środka dezynfekującego; II.1.6. zostały przebadane przez urzędowego lekarza weterynarii w ciągu 24 godzin od załadunku i nie wykazały żadnych klinicznych objawów choroby; II.1.7. zostały załadowane w celu wysyłki do Federacji Rosyjskiej przez terytorium Unii Europejskiej w w dniu (dd/mm/rrrr) (³) środkiem transportu opisanym w rubryce I.15 powyżej, który został oczyszczony i zdezynfekowany przed załadunkiem przy użyciu urzędowo zatwierdzonego środka dezynfekującego i który jest tak skonstruowany, że odchody, mocz, ściółka ani pasza nie mogą podczas transportu wyciec ani wypaść z pojazdu ani kontenera. II.1.8. Przesyłka przeznaczona jest do wywozu z Unii Europejskiej przez wyznaczony punkt kontroli granicznej Medininkai na Litwie.		

PAŃSTWO:

Wzór BOV-X-TRANSIT-RU

II. Informacje dot. zdrowia	II.a. Numer referencyjny świadectwar	II.b.
II.2. Poświadczenie dotyczące transportu zwierząt: Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym zaświadczam, że zwierzęta opisane w części I przed i w czasie załadunku były traktowane zgodnie z odnosnymi postanowieniami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005, w szczególności jeśli chodzi o pojenie i karmienie, i że nadają się one do planowanego transportu. Uwagi Niniejsze świadectwo przeznaczone jest dla tranzytu przez terytorium Unii Europejskiej bydła domowego (w tym gatunków Bubalus i Bison oraz ich krzyżówek) przeznaczonego do hodowli lub produkcji, pochodzącego z Obwodu Kaliningradzkiego i przewożonego do innych części Rosji. Część I: — Rubryka I.8.: Podać kod terytorium zgodnie z opisem zawartym w części 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 206/2010. — Rubryka I.13.: W celu zatwierdzenia ewentualne miejsce gromadzenia zwierząt musi spełniać wymogi ustanowione w części 5 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 206/2010. — Rubryka I.15.: Należy podać numer rejestracyjny pojazdu drogowego. W przypadku sytuacji wyjątkowej, wysyłający musi natychmiast powiadomić punkt kontroli granicznej, w którym nastąpiło wprowadzenie przesyłki do Unii. — Rubryka I.23.: W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach podać numer kontenera i numer plomby (w stosownych przypadkach). — Rubryka I.28.: System identyfikacji: Zwierzęta muszą posiadać: — indywidualny numer umożliwiający ustalenie miejsca ich pochodzenia. Określić system identyfikacji (np. kolczyk, tatuaż, piętno, chip, transponder). — Kolczyk w uchu z podanym kodem ISO państwa wywozu. Indywidualny numer musi umożliwiać ustalenie miejsca ich pochodzenia. — Rubryka I.28.: Gatunek: W stosownych przypadkach wybrać odpowiednio spośród »Bos«, »Bison« oraz »Bubalus«. — Rubryka I.28.: Wiek: Data urodzenia (dd/mm/rr). — Rubryka I.28.: Płeć (M = samiec, F = samica, C = wykastrowany). — Rubryka I.28.: Rasa: wybrać »czystej krwi«, »krzyżówka«. Część II: (¹) Niepotrzebne skreślić. (²) Kod terytorium zgodnie z opisem zawartym w części 1 załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 206/2010. (³) Data załadunku. Tranzyt tych zwierząt nie jest dozwolony w przypadku, gdy zwierzęta zostały załadowane przed datą uzyskania pozwolenia na tranzyt do Rosji przez terytorium Unii Europejskiej z tego kraju trzeciego, jego terytorium lub części, o których mowa w rubryce I.7, albo w okresie stosowania przez Unię środków ograniczających skierowanych przeciw tranzytowi tych zwierząt przez terytorium Unii Europejskiej z tego kraju trzeciego, jego terytorium lub części. (⁴) Program nadzoru ustanowiony w załączniku I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1266/2007.		
Urzędowy lekarz weterynarii Imię i nazwisko (wielkimi literami): Data: Pieczęć: Kwalifikacje i tytuł: Podpis:”		

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 645/2012**z dnia 16 lipca 2012 r.****wprowadzające odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 i rozporządzenia (UE) nr 65/2011 dotyczące obniżek kwot pomocy za zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków w odniesieniu do kontynentalnej części Portugalii i Madery na rok 2012**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 91,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 142 lit. c),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina ⁽³⁾ przewiduje w art. 23 ust. 1 zastosowanie obniżki w przypadku zbyt późnego złożenia wniosków o przyznanie pomocy, jak również dokumentów, umów oraz oświadczeń, które stanowią o kwalifikowalności do przedmiotowej pomocy.
- (2) Zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia Komisji (UE) nr 65/2011 z dnia 27 stycznia 2011 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w odniesieniu do wprowadzenia procedur kontroli oraz do zasady wzajemnej zgodności w zakresie środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich ⁽⁴⁾, art. 22 i 23 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do wniosków o płatność na podstawie części II tytuł I rozporządzenia (UE) nr 65/2011.
- (3) Portugalia zastosowała system pojedynczego wniosku o pomoc, który obejmuje, zgodnie z art. 19 ust. 3

rozporządzenia (WE) nr 73/2009, kilka systemów wsparcia. W szczególności wnioski dla systemu płatności jednolitych zgodnie z tytułem III rozporządzenia (WE) nr 73/2009, wnioski o premie z tytułu maciorek i kóz na mocy art. 35 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1121/2009 z dnia 29 października 2009 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do systemów wsparcia dla rolników przewidzianych w jego tytułach IV i V ⁽⁵⁾ oraz niektóre wnioski o pomoc przyznawaną na mocy rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 stanowią część pojedynczego wniosku.

- (4) Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 65/2011 Portugalia ustaliła datę 15 maja 2012 r. jako ostateczny termin, do którego można składać pojedyncze wnioski na 2012 rok. W odniesieniu do pojedynczych wniosków zawierających wnioski o premie z tytułu maciorek i kóz, zgodnie z art. 35 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1121/2009, Portugalia ustaliła datę 30 kwietnia 2012 r. jako ostateczny termin, do którego można składać wnioski o premie za maciorki i kozy na 2012 rok.
- (5) Zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 państwa członkowskie zapewniają wiarygodny sposób identyfikacji działek rolnych oraz wymagają złożenia pojedynczego wniosku wraz z dokumentami określającymi działkę, aby umożliwić stosowanie systemu kontroli.
- (6) W odpowiedzi na niedociągnięcia związane z identyfikacją działek rolnych, które były regularnie wykrywane w przeszłości, Portugalia w porozumieniu z Komisją wdrożyła plan działania. Zobowiązanie to obejmuje w szczególności aktualizację systemu identyfikacji działek rolnych (LPIS) w Portugalii.
- (7) Portugalia stanęła jednak w obliczu wyjątkowych okoliczności przy rozpatrywaniu pojedynczych wniosków na 2012 r. w odniesieniu do kontynentalnej części Portugalii oraz Madery. W drugim etapie wdrażania planu działania Portugalia była zobowiązana do objęcia kontrolą około 1 600 000 działek. Praca ta okazała się złożona, a w wyniku kontroli jakości niektóre działki trzeba było na nowo poddać analizie, co spowodowało szereg opóźnień. Ponadto nie zdołano zaktualizować LPIS zgodnie z zakładanym harmonogramem, ponieważ część prac wykonywanych przez podmioty zewnętrzne na mocy zlecenia uległa opóźnieniu. Rolnicy otrzymali zatem aktualne informacje na temat działek później niż planowano.

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 30 z 31.1.2009, s. 16.⁽³⁾ Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 65.⁽⁴⁾ Dz.U. L 25 z 28.1.2011, s. 8.⁽⁵⁾ Dz.U. L 316 z 2.12.2009, s. 27.

- (8) Z uwagi na obecne możliwości techniczne Portugalii, zwiększone już uprzednio w oczekiwaniu na wdrożenie planu działania, sytuacja ta wpłynęła na zdolność wnioskodawców do składania pojedynczych wniosków o pomoc w odniesieniu do kontynentalnej części Portugalii i Madery w terminie przewidzianym w art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 i art. 35 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1121/2009.
- (9) Trudności te pogłębia fakt, że procedura składania wniosków w Portugalii jest wyjątkowo czasochłonna ze względu na korekty granic działek referencyjnych, które muszą być starannie sprawdzone przez rolników w następstwie aktualizacji LPIS. Przestrzeganie terminów odpowiednio 15 maja 2012 r. i 30 kwietnia 2012 r. jest zatem niemożliwe z uwagi na ogólny kontekst planu działania i na podjęte przez Portugalie zobowiązania poprawy jej zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli.
- (10) Ponadto wdrożenie dodatkowych środków z uwagi na wyjątkową suszę spowodowało zwiększone obciążenie systemu informatycznego. Ponieważ środki te były wdrażane przy użyciu tego samego systemu informatycznego co plan działania, zdolność wdrażania planu działania uległa dalszemu ograniczeniu.
- (11) Z powodu wspomnianych wyżej trudności proces składania wniosków w 2012 roku rozpoczął się z opóźnieniem w stosunku do roku 2011 i lat poprzednich. Z tych samych powodów wnioski spływały wolniej niż w roku 2011. Z informacji dostarczonych Komisji przez władze Portugalii na temat wydolności systemu informatycznego wynika, że przedłużenie terminu o 25 dni jest konieczne, aby umożliwić wszystkim rolnikom i zainteresowanym beneficjentom złożenie wniosków.
- (12) Należy zatem odstąpić od stosowania obniżek przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 1122/2009 z powodu zbyt późnego złożenia pojedynczych wniosków w odniesieniu do tych rolników, którzy złożyli swoje pojedyncze wnioski dotyczące kontynentalnej części Portugalii i Madery najpóźniej 25 dni kalendarzowych po dniu 15 maja 2012 r. lub, w przypadku premii z tytułu maciorek i kóz, najpóźniej 25 dni kalendarzowych po dniu 30 kwietnia 2012 r.
- (13) Podobnie, w drodze odstępstwa od art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 65/2011 i w odniesieniu do wniosków o płatność dotyczących kontynentalnej części Portugalii i Madery na podstawie części II tytuł I rozporządzenia (UE) nr 65/2011, nie należy stosować obniżek ze względu na zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków, które zostały złożone najpóźniej 25 dni kalendarzowych po dniu 15 maja 2012 r.
- (14) Zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat i terminów⁽¹⁾, w przypadku, gdy ostatni dzień okresu

wyrażonego inaczej niż w godzinach, jest dniem ustawowo wolnym od pracy, niedzielą lub sobotą, okres ten wygasa wraz z upływem ostatniej godziny następnego dnia roboczego. Z uwagi na to, że dzień 11 czerwca 2012 r. jest pierwszym dniem roboczym po dniu 9 czerwca 2012 r. należy zatem odstąpić od stosowania obniżek z powodu zbyt późnego złożenia pojedynczych wniosków w odniesieniu do tych rolników, którzy złożyli swoje pojedyncze wnioski dotyczące kontynentalnej części Portugalii i Madery najpóźniej w dniu 11 czerwca 2012 r., lub, w przypadku premii z tytułu maciorek i kóz, najpóźniej w dniu 25 maja 2012 r.

- (15) Zważywszy, że proponowane odstępstwa powinny obejmować pojedyncze wnioski o pomoc złożone w odniesieniu do 2012 roku, niniejsze rozporządzenie powinno obowiązywać z mocą wsteczną.
- (16) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. W drodze odstępstwa od art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w odniesieniu do roku składania wniosków 2012 nie stosuje się obniżek ze względu na zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków przez rolników, którzy złożyli swoje pojedyncze wnioski dotyczące kontynentalnej części Portugalii i Madery najpóźniej do dnia 11 czerwca 2012 r.

2. W drodze odstępstwa od art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009, jeśli pojedyncze wnioski na rok 2012 zawierają wniosek o premie z tytułu maciorek i kóz, nie stosuje się obniżek ze względu na zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków w odniesieniu do tej premii w przypadku rolników, którzy złożyli swoje pojedyncze wnioski dotyczące kontynentalnej części Portugalii i Madery najpóźniej do dnia 25 maja 2012 r.

Artykuł 2

W drodze odstępstwa od art. 8 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 65/2011 w odniesieniu do roku składania wniosków 2012 nie stosuje się obniżek przewidzianych w art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1122/2009 w odniesieniu do wniosków o płatność dotyczących kontynentalnej części Portugalii i Madery na podstawie części II tytuł I rozporządzenia (UE) nr 65/2011 ze względu na zbyt późne złożenie pojedynczych wniosków, jeśli wspomniane wnioski zostały złożone najpóźniej w dniu 11 czerwca 2012 r.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 8.6.1971, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 646/2012**z dnia 16 lipca 2012 r.****ustanawiające przepisy wykonawcze dotyczące grzywien i okresowych kar pieniężnych nakładanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylającą dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE⁽¹⁾, w szczególności jego art. 25 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 216/2008 ma na celu ustanowienie i utrzymanie wysokiego, jednolitego poziomu bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego w Europie. Rozporządzenie to określa środki realizacji tego celu, a także pozostałych celów w zakresie bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego.
- (2) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego („Agencja”) odpowiada za certyfikację niektórych wyrobów, osób i przedsiębiorstw. W tych obszarach podlegających jej właściwości Agencja musi sprawować nadzór nad spełnianiem przez te wyroby, osoby i przedsiębiorstwa stosownych wymagań, w tym wynikających z przepisów rozporządzenia (WE) nr 216/2008 oraz jego przepisów wykonawczych.
- (3) Artykuł 25 rozporządzenia (WE) nr 216/2008 daje Komisji uprawnienie do nakładania, na wniosek Agencji, na posiadaczy certyfikatów wydanych przez Agencję, grzywien lub okresowych kar pieniężnych z tytułu umyślnego lub nieumyślnego naruszenia jakichkolwiek zobowiązań określonych w rozporządzeniu (WE) nr 216/2008 lub jego przepisach wykonawczych, w przypadku gdy stwierdzone niedociągnięcia nie zostaną odpowiednio usunięte w ramach realizowanego procesu nadzoru.
- (4) Dzięki wprowadzeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych Komisja powinna otrzymać dodatkowe narzędzie, umożliwiające jej bardziej zróżnicowane, elastyczne i stopniowe reagowanie na naruszanie przepisów w porównaniu z cofnięciem certyfikatu wydanego przez Agencję.
- (5) Niezbędne jest ustanowienie zasad dotyczących procedur, dochodzeń, środków towarzyszących i składania sprawozdań przez Agencję, jak również reguł proceduralnych w zakresie podejmowania decyzji, w tym przepisów regulujących wyliczanie oraz pobór grzywien i okresowych kar pieniężnych. Należy również określić szczegółowe kryteria ustalania wysokości grzywien lub okresowych kar pieniężnych.
- (6) Wspomniane zasady i procedury powinny uwzględniać potrzebę zapewnienia możliwie najwyższego poziomu

bezpieczeństwa i norm ochrony środowiska, potrzebę wspierania skutecznego przeprowadzania dochodzeń oraz etapów procesu decyzyjnego, a także potrzebę zagwarantowania sprawiedliwości i przejrzystości procedur oraz procesu nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych.

- (7) Przepisy niniejszego rozporządzenia mogą być skutecznie egzekwowane jedynie w ramach ścisłej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi, Komisją i Agencją. W tym celu konieczne jest stworzenie mechanizmów służących konsultacji i współpracy pomiędzy tymi podmiotami w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzania dochodzenia i procesu decyzyjnego w odniesieniu do domniemych naruszeń.
- (8) Na potrzeby wszczynania i prowadzenia postępowania w sprawie braku zgodności oraz procesu wyliczania grzywien i okresowych kar pieniężnych Komisja i Agencja powinny uwzględniać inne postępowania prowadzone przeciwko temu samemu posiadaczowi certyfikatu, które zostały rozpoczęte lub zakończone przez państwo członkowskie lub przez państwa trzecie.
- (9) Komisja i Agencja powinny również wziąć pod uwagę wszelkie toczące się postępowania wszczęte przez Agencję, bądź podjęte przez nią decyzje, dotyczące zmiany, ograniczenia, zawieszenia lub uchylenia odpowiedniego certyfikatu zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008.
- (10) Bez uszczerbku dla prawa Unii w zakresie zapobiegania wykorzystywaniu informacji dotyczących bezpieczeństwa do celów przypisania winy lub odpowiedzialności, w szczególności art. 16 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 216/2008, w art. 19 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 996/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie badania wypadków i incydentów w lotnictwie cywilnym oraz zapobiegania im oraz uchylającą dyrektywę 94/56/WE⁽²⁾ oraz art. 7 dyrektywy 2003/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie zgłaszania zdarzeń w lotnictwie cywilnym⁽³⁾, wszelkie uprawnienia w zakresie nadzoru powierzone Komisji lub Agencji na mocy prawa Unii w odniesieniu do certyfikatów wydanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 mogą być wykorzystywane w trakcie przeprowadzania dochodzenia lub etapów procesu decyzyjnego w ramach takiego postępowania w sprawie braku zgodności. Decyzja Komisji o nałożeniu grzywien lub okresowych kar pieniężnych powinna opierać się na dochodzeniu przeprowadzonym przez Agencję, uwagach zgłoszonych przez posiadacza certyfikatu poddanego postępowaniu w sprawie braku zgodności oraz, w stosownych przypadkach, na innych informacjach przekazanych Agencji i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 79 z 13.3.2008, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 35.⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 4.7.2003, s. 23.

- (11) Posiadacze certyfikatów powinni otrzymać możliwość dobrowolnego doprowadzenia, w określonym terminie, do zgodności z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 i jego przepisami wykonawczymi, a tym samym uniknięcia grzywien lub okresowych kar pieniężnych, jakie może nałożyć Komisja. Tego rodzaju możliwość wykazania dobrowolnego doprowadzenia do zgodności powinna być jednak ograniczona w czasie.
- (12) Decyzje o nałożeniu grzywien lub okresowych kar pieniężnych powinny opierać się wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których posiadacz certyfikatu miał możliwość przedstawić swoje uwagi.
- (13) Nakładane grzywny lub okresowe kary pieniężne powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające oraz powinny uwzględniać okoliczności poszczególnych przypadków.
- (14) Właściwe wydaje się ustanowienie szczególnej procedury w odniesieniu do przypadków, w których Komisja zamierza nałożyć na posiadacza certyfikatu poddanego postępowaniu w sprawie braku zgodności okresowe kary pieniężne z tytułu braku współpracy z Komisją lub Agencją w odniesieniu do środków dochodzeniowych lub innych wniosków o udzielenie informacji.
- (15) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych i jest zgodne z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności w odniesieniu do prawa do obrony oraz zasady poufności zgodnie z ogólnymi zasadami prawa oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (16) W celu zagwarantowania pewności prawa w toku postępowania w sprawie braku zgodności konieczne jest ustanowienie szczegółowych zasad obliczania terminów oraz terminów przedawnienia w odniesieniu do nakładania i egzekwowania grzywien i okresowych kar pieniężnych.
- (17) Decyzje o nałożeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych powinny stanowić tytuł egzekucyjny zgodnie z art. 299 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz powinny podlegać kontroli ze strony Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (18) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 65 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 216/2008,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

- Niniejsze rozporządzenie ustanawia szczegółowe przepisy mające na celu wykonanie rozporządzenia (WE) nr 216/2008 w zakresie kryteriów ustalania wysokości grzywien lub okresowych kar pieniężnych, procedur dotyczących dochodzeń, środków towarzyszących i składania sprawozdań, jak również procedur w zakresie podejmowania decyzji, w tym przepisy regulujące kwestie prawa do obrony, dostępu do akt, reprezentacji prawnej, poufności, a także przepisy dotyczące terminów oraz ustalania i poboru grzywien i okresowych kar pieniężnych.
- Niniejsze rozporządzenie stosuje się do nakładania:

- grzywien na osoby i przedsiębiorstwa, którym Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego (zwana dalej „Agencją”) wydała certyfikat („posiadacz certyfikatów”), w przypadku gdy naruszono, umyślnie lub w wyniku zaniedbania, rozporządzenie (WE) nr 216/2008 lub jego przepisy wykonawcze, oraz gdy dotyczy to interesów Unii;
- okresowych kar pieniężnych na posiadaczy certyfikatów, o których mowa w lit. a), w celu zmuszenia ich do osiągnięcia zgodności z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 lub jego przepisami wykonawczymi.

ROZDZIAŁ II

POSTĘPOWANIE W SPRAWIE BRAKU ZGODNOŚCI

SEKCJA 1

Dochodzenie

Artykuł 2

Postępowanie w sprawie braku zgodności

- Postępowanie w sprawie braku zgodności określone w niniejszym rozdziale obejmuje wszystkie administracyjne etapy badania ewentualnych naruszeń rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub jego przepisów wykonawczych.
- Agencja może wszcząć postępowanie w sprawie braku zgodności z własnej inicjatywy bądź na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego.
- W przypadku wszczęcia postępowania w sprawie braku zgodności na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego, Agencja informuje Komisję lub państwo członkowskie o biegu, jaki nadano wnioskowi.

Artykuł 3

Wnioski o udzielenie informacji

- Do celów wszczynania i prowadzenia postępowania w sprawie braku zgodności Agencja może wykorzystywać wszelkie informacje uzyskane podczas wykonywania uprawnień nadzorczych powierzonych jej przez prawo Unii w odniesieniu do certyfikatów wydanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008. Przyznanie tych uprawnień pozostaje bez uszczerbku dla prawa Unii, które zakazuje wykorzystywania informacji do celów przypisania winy lub odpowiedzialności.
- Przed wszczęciem postępowania w sprawie braku zgodności Agencja może zażądać od posiadacza certyfikatu informacji dotyczących domniemanego naruszenia.

Agencja określa cel wniosku, zaznaczając, że jego podstawę stanowi niniejsze rozporządzenie, oraz określa termin dostarczenia informacji.

Artykuł 4

Powiadamianie

- Agencja przekazuje pisemne powiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie braku zgodności posiadaczowi certyfikatu, Komisji oraz krajowym władzom lotniczym państwa członkowskiego (państw członkowskich) lub państwa trzeciego (państw trzecich), w których posiadacz certyfikatu ma główne miejsce prowadzenia działalności gospodarczej oraz w których naruszenie miało miejsce, jak również – w stosownych przypadkach – władzom lotniczym państw trzecich i organizacjom międzynarodowym właściwym w sprawach objętych niniejszym rozporządzeniem.

2. Przedmiotowe powiadomienie:

- a) przedstawia zarzuty wobec danego posiadacza certyfikatu, określając w sposób wyraźny przepisy rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub jego przepisy wykonawcze, które zostały przypuszczalnie naruszone, oraz dowody stanowiące podstawę tych zarzutów; oraz
- b) informuje posiadacza certyfikatu o możliwości nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

Artykuł 5

Dochodzenia

1. Po wszczęciu dochodzenia Agencja wyjaśnia fakty i zarzuty.

2. Agencja może zażądać od posiadacza certyfikatu przedstawienia ustnych lub pisemnych wyjaśnień, szczegółowych informacji lub dokumentów.

Przedmiotowy wniosek kieruje się na piśmie do posiadacza certyfikatu. Agencja wskazuje podstawę prawną i cel wniosku, określa termin dostarczenia informacji oraz informuje posiadacza certyfikatu o okresowych karach pieniężnych przewidzianych w art. 16 ust. 1 lit. a) i b) z tytułu niezastosowania się do wniosku lub udzielenia nieprawidłowych lub wprowadzających w błąd informacji.

3. Agencja może wystąpić do krajowych władz lotniczych z wnioskiem o podjęcie współpracy w dochodzeniu oraz w szczególności o udzielenie wszelkich informacji dotyczących domniemanego naruszenia.

We wniosku podaje się jego podstawę prawną i cel oraz określa się termin dostarczenia odpowiedzi lub przeprowadzenia środka dochodzeniowego.

4. Agencja może wystąpić do wszelkich osób fizycznych lub prawnych bądź władz lotniczych państw trzecich z wnioskiem o dostarczenie informacji dotyczących domniemanego naruszenia.

We wniosku podaje się jego podstawę prawną i cel oraz określa się termin dostarczenia informacji.

Artykuł 6

Dobrowolne doprowadzenie do zgodności

1. Wraz z powiadomieniem o wszczęciu postępowania w sprawie braku zgodności lub później Agencja określa termin, w jakim posiadacz świadectwa może wskazać na piśmie, że dobrowolnie doprowadził do zgodności, lub, w stosownych przypadkach, że ma zamiar doprowadzić do zgodności z naruszonymi przepisami. W przypadku dobrowolnego doprowadzenia do zgodności przez posiadacza certyfikatu w terminie ustalonym przez Agencję, Agencja podejmuje decyzję o zamknięciu wszczętego postępowania w sprawie braku zgodności.

Agencja nie ma obowiązku uwzględnienia odpowiedzi otrzymanych po upływie tego terminu.

2. Termin, o którym mowa w ust. 1, nie może być w żadnym wypadku upływać później niż z datą przekazania przez Agencję zgłoszenia zastrzeżeń, o którym mowa w art. 7.

Artykuł 7

Zgłoszenie zastrzeżeń

1. W przypadku gdy Agencja ustali stan faktyczny i stwierdzi, że istnieją powody, aby kontynuować postępowanie w sprawie braku zgodności, przekazuje posiadaczowi certyfikatu pisemne zgłoszenie zastrzeżeń. Zgłoszenie zastrzeżeń zawiera:

- a) zarzuty wobec danego posiadacza certyfikatu, w tym dokładne wskazanie przepisów rozporządzenia (WE) nr 216/2008 lub jego przepisów wykonawczych, które zostały przypuszczalnie naruszone, oraz dowody stanowiące podstawę zarzutów;
- b) informację o możliwości nałożenia grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

2. Przekazując zgłoszenie zastrzeżeń, Agencja prosi posiadacza certyfikatu o przedstawienie w odpowiedzi pisemnych uwag. Czyni to na piśmie, wskazując termin przedstawienia tych uwag.

Artykuł 8

Rozprawa

1. Agencja zapewnia posiadaczowi certyfikatu, na jego wniosek, możliwość przedstawienia argumentów podczas rozprawy.

2. W razie potrzeby Agencja może zaprosić do udziału w rozprawie krajowe władze lotnicze lub wszelkie inne osoby.

3. Rozprawy są niejawne. Każda osoba może być wysłuchana oddzielnie lub w obecności innych osób zaproszonych do stawienia się, z uwzględnieniem uzasadnionego interesu posiadaczy certyfikatów oraz innych osób w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych i innych poufnych informacji.

Artykuł 9

Terminy

Do celów zagwarantowania pewności prawa w toku postępowania dochodzeniowego Agencja określa szczegółowe zasady wyznaczania terminów.

Artykuł 10

Sprawozdanie

1. Agencja przedstawia Komisji, państwom członkowskim oraz danemu posiadaczowi certyfikatu sprawozdanie zawierające podsumowanie ustaleń dokonanych w toku dochodzenia przeprowadzonego zgodnie z niniejszą sekcją. Agencja przekazuje również Komisji akta związane z dochodzeniem.

2. Jeżeli Agencja stwierdza w sprawozdaniu, że posiadacz certyfikatu naruszył rozporządzenie (WE) nr 216/2008 lub jego przepisy wykonawcze, sprawozdanie to zawiera również:

- a) ocenę okoliczności danej sprawy zgodnie z kryteriami określonymi w art. 15 niniejszego rozporządzenia;
- b) wniosek do Komisji o nałożenie grzywny lub okresowej kary pieniężnej;
- c) uzasadnioną propozycję zawierającą kwotę grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

3. Agencja przyjmuje sprawozdanie najpóźniej [12 miesięcy] od powiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie braku zgodności zgodnie z art. 4 lub [6 miesięcy] od powiadomienia przez Komisję o zwrocie akt zgodnie z art. 12.

SEKCJA 2

Proces decyzyjny

Artykuł 11

Wnioski o udzielenie informacji

1. Jeżeli na wniosek Agencji złożony na podstawie art. 10 ust. 2 lit. b) Komisja podejmuje decyzję o kontynuowaniu postępowania w sprawie braku zgodności, może ona zażądać na piśmie od posiadacza certyfikatu przedstawienia ustnych lub pisemnych wyjaśnień, szczegółowych informacji lub dokumentów. W takim przypadku Komisja informuje posiadacza certyfikatu o okresowych karach pieniężnych przewidzianych w art. 16 ust. 1 lit. c) i d) z tytułu niezastosowania się do wniosku lub udzielenia nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Komisja może również zwrócić się do Agencji, krajowych władz lotniczych lub wszelkich osób fizycznych i prawnych o udzielenie informacji dotyczących domniemanego naruszenia.

2. Komisja zapewnia posiadaczowi certyfikatu możliwość przedstawienia wszelkich pisemnych wyjaśnień, szczegółowych informacji lub dokumentów na poparcie swojego stanowiska. Posiadacze certyfikatów mogą wystąpić z wnioskiem o zorganizowanie rozprawy, ale Komisja ma prawo uwzględnić wniosek tylko wtedy, gdy uzna to za niezbędne.

Artykuł 12

Nowy okres dochodzenia

Biorąc pod uwagę sprawozdanie Agencji, uwagi zgłoszone przez posiadacza certyfikatu w oparciu o to sprawozdanie oraz inne istotne informacje, Komisja może uznać za konieczne uzyskanie dodatkowych informacji. W tym przypadku Komisja może zwrócić akta Agencji. Komisja wyraźnie wskazuje Agencji elementy stanu faktycznego, które Agencja musi głębiej zbadać oraz, w stosownych przypadkach, proponuje ewentualne środki dochodzeniowe do zastosowania w tym celu, jak przewidziano w rozporządzeniu (WE) nr 216/2008. Do prowadzenia dochodzenia w nowym okresie ma zastosowanie rozdział II sekcja 1 niniejszego rozporządzenia.

SEKCJA 3

Decyzje w sprawie grzywien i okresowych kar pieniężnych

Artykuł 13

Grzywny i okresowe kary pieniężne oraz maksymalne kwoty

1. Jeżeli w następstwie procesu decyzyjnego przewidzianego w sekcji 2 Komisja uzna, że posiadacz certyfikatu naruszył, umyślnie lub wskutek zaniedbania, rozporządzenie (WE) nr 216/2008 lub jego przepisy wykonawcze, może ona przyjąć decyzję o nałożeniu grzywny nieprzekraczającej 4 % rocznego przychodu lub obrotu posiadacza certyfikatu w poprzednim roku obrotowym.

2. Jeżeli posiadacz certyfikatu nie usunął naruszenia z chwilą przyjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja może w tej

decyzji nałożyć okresową karę pieniężną w wysokości dziennej nieprzekraczającej 2,5 % średniego dziennego przychodu lub obrotu posiadacza certyfikatu w poprzednim roku obrotowym.

Powyższe okresowe kary pieniężne mogą zostać nałożone na okres od daty powiadomienia o tej decyzji do dnia, w którym naruszenie zostanie usunięte.

3. Dla celów ust. 1 i 2 poprzedni rok obrotowy oznacza rok obrotowy poprzedzający datę przyjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1.

4. Grzywny i okresowe kary pieniężne mają charakter administracyjny.

5. Decyzje o nałożeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych stanowią tytuł egzekucyjny.

Artykuł 14

Treści decyzji

1. Decyzja przewidziana w art. 13 opiera się wyłącznie na podstawach, w odniesieniu do których posiadacz certyfikatu miał możliwość przedstawić swoje uwagi Komisji.

2. Komisja informuje posiadacza certyfikatu o przysługujących mu środkach ochrony sądowej.

3. O podjęciu decyzji Komisja informuje państwa członkowskie i Agencję.

4. Publikując szczegóły decyzji oraz informując państwa członkowskie, Komisja uwzględnia uzasadniony interes posiadaczy certyfikatów oraz innych osób w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych.

Artykuł 15

Kryteria regulujące stosowanie oraz ustalanie wysokości grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Ustalając konieczność nałożenia grzywien i okresowych kar pieniężnych oraz kwoty tych grzywien i kar, Komisja kieruje się zasadami skuteczności, proporcjonalności i odstraszania.

2. W każdej sprawie Komisja bierze pod uwagę, stosownie do przypadku, następujące okoliczności:

a) wagę i skutki naruszenia, a w szczególności konsekwencje i skutki takiego naruszenia dla bezpieczeństwa oraz dla środowiska;

b) z jednej strony, poziom staranności i współpracy wykazany przez posiadacza certyfikatu w wykryciu naruszenia oraz zastosowaniu działań naprawczych, bądź w trakcie postępowania w sprawie braku zgodności, lub, z drugiej strony, ewentualne utrudnianie przez posiadacza certyfikatu wykrycia naruszenia i prowadzenia postępowania w sprawie niezgodności, bądź niezastosowanie się przez posiadacza certyfikatu do wniosku złożonego przez Agencję, Komisję lub krajowe władze lotnicze w zastosowaniu niniejszego rozporządzenia;

c) z jednej strony, dobrą wolę posiadacza certyfikatu odnośnie do wykładni i wypełnienia obowiązków odnoszących się do posiadaczy certyfikatów zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 lub jego przepisami wykonawczymi, lub, z drugiej strony, dowody umyślnego wprowadzania w błąd ze strony posiadacza certyfikatu;

- d) obrót, którego dotyczy sprawa, oraz potencjał gospodarczy danego posiadacza certyfikatu;
- e) konieczność przyjęcia środków tymczasowych lub pilnych;
- f) powtarzanie się, częstotliwość lub czas trwania naruszenia dokonywanego przez posiadacza certyfikatu;
- g) uprzednie sankcje, w tym kary finansowe, nałożone na tego samego posiadacza certyfikatu.

3. Ustalając kwotę grzywny i okresowej kary pieniężnej, Komisja bierze pod uwagę wszelkie środki egzekucyjne, które zostały już podjęte w stosunku do posiadacza certyfikatu na szczeblu krajowym lub przez Agencję w oparciu o tę samą podstawę prawną oraz ten sam stan faktyczny.

SEKCJA 4

Brak współpracy

Artykuł 16

Okresowe kary pieniężne z tytułu braku współpracy

1. Na wniosek Agencji lub z własnej inicjatywy Komisja może w drodze decyzji nałożyć na posiadacza certyfikatu okresową karę pieniężną w wysokości dziennej nieprzekraczającej [0,5 %] średniego dziennego przychodu lub obrotu posiadacza certyfikatu w poprzednim roku obrotowym, jeżeli umyślnie lub w wyniku zaniedbania:

- a) nie zastosuje się on do środka dochodzeniowego przyjętego na podstawie art. 5;
- b) udziela on informacji nierzetelnych lub wprowadzających w błąd w odpowiedzi na środek dochodzeniowy przyjęty na podstawie art. 5;
- c) nie zastosuje się on do wniosku o udzielenie informacji na podstawie art. 11;
- d) udziela on informacji nierzetelnych lub wprowadzających w błąd w odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji skierowany na podstawie art. 11.

Okresowe kary pieniężne mogą być nałożone na okres biegnący od daty powiadomienia o tej decyzji do ustania braku współpracy.

2. Do celów ust. 1 poprzedni rok obrotowy oznacza rok obrotowy poprzedzający datę podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 17

Procedura

Jeśli Komisja zamierza przyjąć decyzję, o której mowa w art. 16 ust. 1, uprzednio powiadamia o tym posiadacza certyfikatu, określając termin, w jakim posiadacz certyfikatu może przedstawić Komisji na piśmie swoje uwagi.

Komisja nie jest zobowiązana do uwzględniania pisemnych uwag otrzymanych po upływie tego terminu.

Artykuł 18

Komplementarność postępowań

Do celów wszczynania i prowadzenia postępowania w sprawie braku zgodności Komisja i Agencja biorą pod uwagę:

- a) wszelkie postępowania w sprawie braku zgodności już wszczęte lub zakończone przez państwo członkowskie lub państwo trzecie przeciw temu samemu posiadaczowi świadectwa i w oparciu o tę samą podstawę prawną i ten sam stan faktyczny; oraz
- b) wszelkie postępowania wszczęte przez Agencję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 216/2008 przeciw temu samemu posiadaczowi certyfikatu i w oparciu o tę samą podstawę prawną i ten sam stan faktyczny, mające na celu zmianę, ograniczenie, zawieszenie lub cofnięcie odpowiedniego certyfikatu.

SEKCJA 5

Artykuł 19

Odzyskiwanie grzywien i okresowych kar pieniężnych

Komisja przystępuje do odzyskiwania grzywien i okresowych kar pieniężnych poprzez ustanowienie nakazu odzyskania środków oraz wydanie noty debetowej skierowanej do danego posiadacza certyfikatu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 ⁽²⁾.

ROZDZIAŁ III

DOSTĘP DO AKT, REPREZENTACJA PRAWNA, POUFNOŚĆ I PRZEPISY DOTYCZĄCE TERMINÓW

SEKCJA 1

Prawo do obrony

Artykuł 20

Dostęp do akt

1. Po otrzymaniu powiadomienia na podstawie art. 4 posiadacz certyfikatu ma prawo do wglądu, na własne żądanie, do dokumentów i innych materiałów zebranych przez Komisję i Agencję i stanowiących dowody domniemanego naruszenia.

2. Dokumenty otrzymane w drodze dostępu do akt mogą być wykorzystywane jedynie na potrzeby postępowań sądowych lub administracyjnych w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 21

Reprezentacja prawna

Posiadacz certyfikatu ma prawo do zastępstwa prawnego w trakcie postępowania w sprawie braku zgodności.

Artykuł 22

Poufność, tajemnica zawodowa i prawo do zachowania milczenia

1. Bez uszczerbku dla wymiany i wykorzystywania informacji przewidzianych w art. 5 ust. 3 i art. 11 ust. 1 postępowanie w sprawie braku zgodności przeprowadza się z zachowaniem zasad poufności i tajemnicy zawodowej.

Komisja, Agencja i krajowe władze lotnicze, w przypadku udziału w postępowaniu na podstawie art. 5 ust. 3 i art. 11 ust. 1, a także ich urzędnicy i inne osoby pracujące pod ich nadzorem, nie mogą ujawniać informacji, które zostały

⁽¹⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 357 z 31.12.2002, s. 1.

uzyskane lub są wymieniane przez te podmioty na podstawie niniejszego rozporządzenia i które, z uwagi na swój charakter, są objęte obowiązkiem zachowania poufności zawodowej i tajemnicy zawodowej.

2. Bez uszczerbku dla prawa dostępu do akt posiadacz certyfikatu nie ma dostępu do tajemnic handlowych, informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów będących w posiadaniu Komisji lub Agencji.

3. Wszystkie osoby przekazujące uwagi lub informacje zgodnie z niniejszym rozporządzeniem wyraźnie wskazują z odpowiednim uzasadnieniem materiał uznany za poufny oraz przedstawiają osobną wersję nieobjętą klauzulą poufności w terminie ustalonym przez Komisję lub Agencję. W przypadku braku takiego wskazania Komisja może uznać, że przekazane uwagi lub informacje nie zawierają żadnych informacji poufnych.

4. Posiadacz certyfikatu ma prawo do zachowania milczenia w sytuacjach, w których byłby zmuszony do udzielenia odpowiedzi mogących się wiązać z uznaniem przez niego istnienia naruszenia.

SEKCJA 2

Przepisy dotyczące terminów

Artykuł 23

Stosowanie terminów

1. Terminy określone w niniejszym rozporządzeniu biegną od dnia następującego po otrzymaniu korespondencji lub jej osobistym dostarczeniu.

Jeżeli posiadacz certyfikatu zobowiązany jest do przekazania uwag lub informacji w określonym terminie, wystarczające jest ich wysłanie przesyłką poleconą przed upływem odpowiedniego terminu.

2. Jeżeli dany termin upływa w sobotę, niedzielę lub dzień wolny od pracy, zostaje on przedłużony do końca następnego dnia roboczego.

3. Ustalając terminy przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, Komisja i Agencja uwzględniają, zależnie od przypadku, zarówno czas potrzebny na przygotowanie dokumentu, jak i pilność sprawy.

4. W stosownych przypadkach i na uzasadniony wniosek złożony przed upływem pierwotnie wyznaczonego terminu, terminy mogą zostać przedłużone.

Artykuł 24

Terminy przedawnienia dotyczące nakładania grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Prawo Komisji do przyjęcia decyzji o nałożeniu grzywien i okresowych kar pieniężnych na podstawie art. 13 wygasa po pięciu latach.

W przypadku okresowych kar pieniężnych przewidzianych w art. 16 prawo Komisji do przyjęcia decyzji o nałożeniu takiej kary wygasa po trzech latach.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym popełniono naruszenie. Jednakże w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia zaprzestania naruszenia.

2. Wszelkie działanie podjęte przez Komisję lub Agencję na potrzeby dochodzenia lub postępowania w sprawie braku zgodności przerywa bieg terminów przedawnienia, o których mowa w ust. 1. Przerwanie biegu przedawnienia następuje ze skutkiem w dniu powiadomienia posiadacza certyfikatu o podjętym działaniu.

3. Każde przerwanie powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec na nowo. Termin przedawnienia nie może jednak przekraczać okresu równego dwukrotności początkowego terminu przedawnienia, z wyjątkiem przypadku gdy bieg przedawnienia został zawieszony zgodnie z ust. 4. W takim przypadku termin przedawnienia zostaje przedłużony o czas, w którym bieg przedawnienia jest zawieszony.

4. Bieg przedawnienia dotyczącego nałożenia okresowych kar pieniężnych zostaje zawieszony na okres, w którym decyzja Komisji jest przedmiotem postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Artykuł 25

Terminy przedawnienia dotyczące poboru grzywien i okresowych kar pieniężnych

1. Prawo do wszczęcia procedury odzyskiwania należności wygasa po upływie roku od czasu uprawomocnienia się decyzji podjętej na podstawie art. 13 lub art. 16.

2. Bieg terminu przedawnienia dotyczący odzyskiwania grzywien i okresowych kar pieniężnych zostaje przerwany przez podjęcie przez Komisję lub państwo członkowskie działania na wniosek Komisji jakiegokolwiek działania w celu wyegzekwowania zapłacenia grzywien lub okresowych kar pieniężnych.

3. Każde przerwanie biegu powoduje, że termin przedawnienia zaczyna biec od nowa.

4. Bieg terminu przedawnienia dotyczącego odzyskiwania grzywien i okresowych kar pieniężnych ulega zawieszeniu:

- a) do upływu terminu przyznanego na zapłatę;
- b) na czas zawieszenia egzekucji płatności na podstawie decyzji Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 26

Stosowanie

W przypadku naruszeń, które rozpoczęły się przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, ma ono zastosowanie do tej części naruszenia, która ma miejsce po wejściu w życie rozporządzenia.

Artykuł 27

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 647/2012**z dnia 16 lipca 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do

produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	41,0
	ZZ	41,0
0707 00 05	TR	95,4
	ZZ	95,4
0709 93 10	TR	107,9
	ZZ	107,9
0805 50 10	AR	85,3
	BO	90,5
	UY	94,5
	ZA	94,1
	ZZ	91,1
0808 10 80	AR	137,4
	BR	91,3
	CL	115,6
	CN	125,2
	NZ	127,8
	US	161,0
	ZA	109,1
	ZZ	123,9
0808 30 90	AR	122,4
	CL	125,5
	ZA	121,2
	ZZ	123,0
0809 10 00	TR	182,5
	ZZ	182,5
0809 29 00	TR	345,5
	ZZ	345,5
0809 30	TR	177,9
	ZZ	177,9

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY 2012/388/WPZiB

z dnia 16 lipca 2012 r.

zmieniająca decyzję 2010/231/WPZiB dotyczącą środków ograniczających wobec Somalii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 26 kwietnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/231/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 17 lutego 2012 r. Komitet Sankcji Rady Bezpieczeństwa utworzony na mocy rezolucji RB ONZ nr 751 (1992) dotyczącej Somalii (zwany dalej „Komitetem Sankcji”) zaktualizował wykaz osób i podmiotów podlegających środkom ograniczającym.
- (3) W dniu 22 lutego 2012 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję RB ONZ nr 2036 (2012), w której postanowiła, że państwa członkowskie podejmą środki niezbędne do zapobiegania bezpośredniemu lub pośredniemu przywozowi węgla drzewnego z Somalii, bez względu na to, czy węgiel ten pochodzi z Somalii.
- (4) Decyzja 2010/231/WPZiB powinna zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/231/WPZiB dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 1a

1. Zabrania się bezpośredniego lub pośredniego przywozu, zakupu lub transportu węgla drzewnego z Somalii bez względu na to, czy węgiel ten pochodzi z Somalii.

Unia podejmuje działania niezbędne do określenia produktów, które mają być objęte niniejszym przepisem.

2. Zabrania się udzielania, bezpośrednio lub pośrednio, finansowania lub pomocy finansowej, jak również ubezpieczenia i reasekuracji, mających związek z przywozem, zakupem lub transportem węgla drzewnego z Somalii.”.

Artykuł 2

Osobę wymienioną w załączniku do niniejszej decyzji dodaje się do wykazu osób zamieszczonego w sekcji I załącznika do decyzji 2010/231/WPZiB.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady

S. ALETRARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 27.4.2010, s. 17.

ZAŁĄCZNIK

Osoba, o której mowa w art. 2

Jim'ale, Ali Ahmed Nur; (alias a) Jim'ale, Ahmed Ali; alias b) Jim'ale, Ahmad Nur Ali; alias c) Jim'ale, Sheikh Ahmed; alias d) Jim'ale, Ahmad Ali; alias e) Jim'ale, Shaykh Ahmed Nur)

Data urodzenia: 1954 r. Miejsce urodzenia: Eilbur, Somalia. Obywatelstwo: somalijskie. Inne obywatelstwo: dżibuckie. Paszport: A0181988 (Somalia), ważny do 23 stycznia 2011 r. Miejsce pobytu: Dżibuti, Republika Dżibuti. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 17 lutego 2012 r.

Ali Ahmed Nur Jim'ale (Jim'ale) sprawował funkcje przywódcze w dawnej Somalijskiej Radzie Sądów Islamskich, znanej także jako Somalijski Związek Sądów Islamskich, która to organizacja miała charakter radykalny. Najbardziej radykalni członkowie Somalijskiego Związku Sądów Islamskich ostatecznie utworzyli ugrupowanie znane jako Al Shabaab. W kwietniu 2010 roku ugrupowanie to zostało poddane sankcjom przez komitet Rady Bezpieczeństwa ONZ utworzony na mocy rezolucji nr 751 (1992) i nr 1907 (2009) dotyczących Somalii i Erytrei („komitet sankcji wobec Somalii/Erytrei”). Komitet ten umieścił w wykazie Al Shabaab, ponieważ organizacja ta popełnia czyny pośrednio lub bezpośrednio zagrażające pokojowi, bezpieczeństwu lub stabilizacji Somalii, w tym (lecz nie wyłącznie) czyny stanowiące zagrożenie dla somalijskiego przejściowego rządu federalnego.

W sprawozdaniu z 18 lipca 2011 r., sporządzonym przez grupę monitorującą komitetu sankcji wobec Somalii/Erytrei (S/2011/433), Jim'ale określany jest jako jeden z czołowych biznesmenów i znaczących postaci zaangażowanych w prowadzony przez ugrupowanie Al Shabaab handel węglem drzewnym i cukrem oraz osoba ciesząca się uprzywilejowanymi stosunkami z tym ugrupowaniem.

Jim'ale określany jest jako jeden z głównych finansistów ugrupowania Al Shabaab; jest także jego ideologicznym zwolennikiem. Jim'ale udzielił kluczowego wsparcia finansowego i politycznego Hassanowi Dahirowi Aweysowi („Aweys”), który został także umieszczony w wykazie przez komitet sankcji wobec Somalii/Erytrei. Były zastępca przywódcy Al Shabaab Emir Muktar Robow podobno nadal działał politycznie w tym ugrupowaniu w połowie roku 2011. Robow pozyskał Aweysa i Jim'ale do próby realizacji wspólnych celów i umocnienia ogólnej pozycji w związku z rozłamem w przywództwie Al Shabaab.

Jesienią roku 2007 Jim'ale założył w Dżibuti spółkę pod nazwą Investors Group, będącą przykrywką dla działań ekstremistycznych. Krótkoterminowym celem tej spółki była destabilizacja Somalilandu przez finansowanie działań ekstremistycznych i zakupów broni. Spółka wspomagała przemysł broni strzeleckiej z Erytrei przez Dżibuti do regionu 5 w Etiopii, gdzie transport odbierali ekstremiści. W połowie roku 2008 Jim'ale nadal prowadził Investors Group.

Pod koniec września 2010 r. Jim'ale utworzył firmę ZAAD umożliwiającą dokonywanie przelewów za pośrednictwem telefonów komórkowych i zawarł umowę z ugrupowaniem Al Shabaab, by przelewy dokonywane były z większą anonimowością, co osiągnięto przez zniesienie wymogu okazywania dowodu tożsamości.

Pod koniec 2009 r. Jim'ale dysponował także funduszem „hawala”; gromadził w nim podatek „zakat”, który dostarczany był ugrupowaniu Al Shabaab.

DECYZJA RADY 2012/389/WPZiB**z dnia 16 lipca 2012 r.****w sprawie misji Unii Europejskiej dotyczącej budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (EUCAP NESTOR)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 14 listopada 2011 r. Rada przyjęła ramy strategiczne dla Rogu Afryki, stanowiące wytyczne dla zaangażowania UE w tym regionie.
- (2) W dniu 8 grudnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/819/WPZiB ⁽¹⁾ w sprawie mianowania Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej w Rogu Afryki.
- (3) W dniu 16 grudnia 2011 r. Rada uzgodniła koncepcję zarządzania kryzysowego przeznaczoną dla misji budowania regionalnych zdolności morskich.
- (4) W dniu 23 marca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/173/WPZiB ⁽²⁾ w sprawie uruchomienia centrum operacyjnego UE służącego misjom i operacji z zakresu Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony w Rogu Afryki.
- (5) Rządy Dżibuti, Kenii i Seszełów, oraz tymczasowy federalny rząd Somalii z zadowoleniem przyjęły rozmieszczenie misji w ich państwach.
- (6) W dniu 18 czerwca 2007 r. Rada zatwierdziła wytyczne dotyczące struktury dowodzenia i kontroli dla cywilnych operacji UE z zakresu zarządzania kryzysowego.
- (7) Do celów misji utworzonej niniejszą decyzją należy uruchomić komórkę monitorującą.
- (8) Misja będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i utrudnić osiągnięcie celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Misja**

Unia Europejska ustanawia niniejszym misję budowania regionalnych zdolności morskich w Rogu Afryki (zwaną dalej „EUCAP NESTOR”).

Artykuł 2**Mandat misji**

Celem EUCAP NESTOR jest wspieranie rozwoju w państwach Rogu Afryki i w państwach zachodniej części Oceanu Indy-

jskiego trwałych zdolności ciągłej poprawy ich bezpieczeństwa morskiego w tym zwalczania piractwa i zarządzania obszarami morskimi. EUCAP NESTOR koncentruje się pod względem geograficznym początkowo na Dżibuti, Kenii, Seszelach i Somalii. EUCAP NESTOR zostanie rozmieszczony również w Tanzanii po otrzymaniu przez Unię zaproszenia od władz Tanzanii.

Artykuł 3**Zadania**

1. Aby wypełnić cel określony w art. 2, EUCAP NESTOR realizuje następujące zadania:

- a) wspiera władze w regionie w zapewnieniu skutecznej organizacji agencji bezpieczeństwa morskiego pełniących funkcję straży przybrzeżnej;
 - b) prowadzi szkolenia oraz dostarcza wiedzę w zakresie szkolenia w celu wzmocnienia zdolności morskich państw regionu – na początku w Dżibuti, Kenii oraz na Seszelach – co ma doprowadzić do samowystarczalności w zakresie szkolenia;
 - c) wspiera Somalię w procesie rozwijania przez to państwo zdolności własnej lądowej policji przybrzeżnej w oparciu o kompleksowe ramy prawno-regulacyjne;
 - d) identyfikuje najważniejsze niedobory w zdolnościach, jeśli chodzi o wyposażenie, udziela wsparcia, by te niedobory uzupełnić, stosownie dla realizacji celów EUCAP NESTOR;
 - e) udziela wsparcia w umacnianiu ustawodawstwa krajowego i praworządności za pośrednictwem regionalnego programu doradztwa prawnego i służy wiedzą fachową z zakresu prawa w celu wsparcia procesu opracowania ustawodawstwa krajowego dotyczącego bezpieczeństwa morskiego i powiązanych z nim kwestii;
 - f) propaguje współpracę regionalną pomiędzy organami krajowymi odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo morskie;
 - g) wzmacnia regionalną koordynację w dziedzinie budowania zdolności morskich;
 - h) służy doradztwem strategicznym przez wyznaczenie ekspertów do kluczowych działów administracji;
 - i) realizuje projekty misji i koordynuje wkłady;
 - j) opracowuje i realizuje regionalną strategię informacyjno-komunikacyjną.
2. EUCAP NESTOR nie realizuje funkcji wykonawczych.

Artykuł 4**Struktura dowodzenia i struktura**

1. EUCAP NESTOR stanowiąc operację zarządzania kryzysowego, posiada jednolitą strukturę dowodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 9.12.2011, s. 62.

⁽²⁾ Dz.U. L 89 z 27.3.2012, s. 66

2. EUCAP NESTOR ma następującą strukturę:

- a) kwatera główna misji w Dżibuti;
- b) stosowne biura krajowe.

3. W skład EUCAP NESTOR wchodzi komórka ds. projektów, określająca i realizująca projekty. EUCAP NESTOR może w stosownych przypadkach koordynować, ułatwiać i zapewniać doradztwo w związku z projektami realizowanymi przez państwa członkowskie oraz państwa trzecie w ramach ich odpowiedzialności, które to projekty dotyczą dziedzin związanych z EUCAP NESTOR i wspierają jej cele

Artykuł 5

Cywilny dowódca operacji

1. Dyrektor Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) jest cywilnym dowódcą operacji EUCAP NESTOR.

2. Cywilny dowódca operacji, pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz ogólnym zwierzchnictwem Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP) sprawuje dowództwo i kontrolę nad EUCAP NESTOR na szczeblu strategicznym.

3. Cywilny dowódca operacji zapewnia w zakresie przeprowadzania operacji właściwe i skuteczne wykonywanie decyzji Rady, a także decyzji KPiB, w tym przez wydawanie szefowi misji, stosownie do potrzeb, instrukcji na poziomie strategicznym oraz służenie mu doradztwem i wsparciem technicznym.

4. Centrum operacyjne UE uruchomione na mocy decyzji 2012/173/WPZiB zapewnia cywilnemu dowódcy operacji bezpośrednie wsparcie w zakresie planowania operacyjnego oraz prowadzenia EUCAP NESTOR.

5. Cywilny dowódca operacji składa sprawozdania Radzie za pośrednictwem WP.

6. Cały oddelegowany personel pozostaje w pełnym zakresie pod dowództwem organów krajowych danego państwa wysyłającego zgodnie z przepisami krajowymi lub organów danej wysyłającej instytucji Unii lub Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ). Organy krajowe przekazują cywilnemu dowódcy operacji kontrolę operacyjną (OPCON) nad swoim personelem, zespołami i jednostkami.

7. Cywilny dowódca operacji ponosi całkowitą odpowiedzialność za zapewnienie należytego wywiązania się ze spoczywającego na Unii obowiązku dochowania należytej staranności.

8. Cywilny dowódca operacji, Specjalny Przedstawiciel Unii Europejskiej w Rogu Afryki (SPUE) oraz szefowie delegatur Unii w regionie konsultują się wzajemnie stosownie do potrzeb.

Artykuł 6

Szef misji

1. Szef EUCAP NESTOR przyjmuje odpowiedzialność za EUCAP NESTOR oraz sprawuje nad nią dowództwo i kontrolę na poziomie teatru działań, a odpowiada bezpośrednio przed cywilnym dowódcą operacji.

2. Szef misji sprawuje dowództwo i kontrolę nad personelem, zespołami i jednostkami z państw uczestniczących, zgodnie z zadaniami wyznaczonymi przez cywilnego dowódcę

operacji, a także odpowiada za administrację i logistykę, w tym za majątek, zasoby oraz informacje będące w dyspozycji EUCAP NESTOR.

3. Szef misji wydaje całemu personelowi EUCAP NESTOR instrukcje służące skutecznemu prowadzeniu EUCAP NESTOR w teatrze działań i odpowiada za jej koordynację i bieżące zarządzanie nią zgodnie z instrukcjami strategicznymi cywilnego dowódcy operacji.

4. Szef misji jest odpowiedzialny za wykonanie budżetu EUCAP NESTOR. W tym celu szef misji podpisuje umowę z Komisją.

5. Szef misji jest odpowiedzialny za nadzór dyscyplinarny nad personelem. Działania dyscyplinarne w odniesieniu do oddelegowanego personelu są podejmowane przez odpowiedni organ krajowy zgodnie z przepisami krajowymi lub instytucję unijną lub przez ESDZ.

6. Szef misji reprezentuje EUCAP NESTOR na miejscu prowadzenia operacji i dopilnowuje, by działania EUCAP NESTOR były odpowiednio widoczne.

7. Szef misji, stosownie do potrzeb, koordynuje działania z innymi podmiotami unijnymi w terenie. Szef misji, bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, przyjmuje od SPUE wskazówki polityczne dotyczące sytuacji na miejscu, udzielając w ścisłej koordynacji z szefami odpowiednich delegatur Unii w regionie.

8. W odniesieniu do komórki ds. projektów szef misji jest upoważniony do wykorzystywania finansowych wkładów państw członkowskich lub państw trzecich do celów realizacji projektów, co do których stwierdzono, że uzupełniają w sposób spójny inne działania EUCAP NESTOR, jeżeli dany projekt został:

- a) przewidziany w ocenie skutków finansowych odnoszącej się do niniejszej decyzji; lub
- b) dodany podczas trwania EUCAP NESTOR w drodze zmiany do oceny skutków finansowych na wniosek szefa misji.

W takich przypadkach szef misji zawiera porozumienie z odpowiednimi państwami, określające w szczególności szczegółowe zasady odpowiadania na wszelkiego rodzaju skargi wnoszone przez strony trzecie, w zakresie szkód zaistniałych z powodu działań lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z wykorzystaniem środków finansowych udostępnionych mu przez uczestniczące państwa.

W żadnym razie Unia ani Wysoki Przedstawiciel nie ponoszą odpowiedzialności wobec uczestniczących państw za działania lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z wykorzystaniem środków finansowych przekazanych przez uczestniczące państwa.

Artykuł 7

Personel

1. W skład EUCAP NESTOR wchodzi głównie personel oddelegowany przez państwa członkowskie, instytucje Unii lub ESDZ. Każde z państw członkowskich, każda z instytucji Unii lub ESDZ ponosi koszty związane z całym oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż mające zastosowanie dietyienne.

2. Państwo, instytucja Unii lub ESDZ, które oddelegowały członka personelu, są odpowiedzialne za reagowanie na wszelkie roszczenia związane z oddelegowaniem, wysuwane przez tego członka personelu albo go dotyczące, oraz za wnoszenie wszelkich powództw przeciwko oddelegowanemu.

3. EUCAP NESTOR może również zatrudniać na podstawie umów personel międzynarodowy oraz miejscowy, jeżeli wymagane funkcje nie są zapewniane przez personel oddelegowany z państw członkowskich. Wyjątkowo, w należycie uzasadnionych przypadkach, jeżeli brakuje odpowiednio wykwalifikowanych kandydatów z państw członkowskich, można, w razie potrzeby, zatrudniać na podstawie umów obywateli z uczestniczącymi państwami trzecimi.

4. Warunki zatrudnienia oraz prawa i obowiązki międzynarodowego i miejscowego personelu cywilnego są określane w umowach zawieranych między szefem misji a danymi członkami personelu.

Artykuł 8

Status EUCAP NESTOR oraz jej personelu

Status EUCAP NESTOR i jej personelu, w tym w stosownych przypadkach przywileje, immunitety i inne gwarancje niezbędne do przeprowadzenia EUCAP NESTOR i jej sprawnego przebiegu, stanowi przedmiot umowy zawartej na mocy art. 37 TUE i zgodnie z procedurą określoną w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 9

Kontrola polityczna i kierownictwo strategiczne

1. KPiB sprawuje w ramach odpowiedzialności Rady i WP kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad EUCAP NESTOR. Rada niniejszym upoważnia KPiB do podejmowania w tym celu stosownych decyzji zgodnie z art. 38 akapit trzeci TUE. Upoważnienie to obejmuje uprawnienia do mianowania szefa misji, na wniosek WP, a także do zmiany koncepcji operacji (CONOPS) oraz planu operacji (OPLAN). Uprawnienia do podejmowania decyzji dotyczących celów i zakończenia EUCAP NESTOR nadal należą do Rady.

2. KPiB regularnie przedstawia Radzie sprawozdania.

3. KPiB otrzymuje od cywilnego dowódcy operacji i od szefa misji, regularnie i stosownie do potrzeb, sprawozdania dotyczące kwestii objętych zakresem ich odpowiedzialności.

Artykuł 10

Udział państw trzecich

1. Bez uszczerbku dla autonomii decyzyjnej Unii i dla jej jednolitych ram instytucjonalnych, państwa trzecie mogą zostać zaproszone do wniesienia wkładu w EUCAP NESTOR, pod warunkiem ponoszenia przez nie kosztów związanych z oddelegowaniem przez siebie personelem, w tym wynagrodzeń, ubezpieczeń od wszelkiego rodzaju ryzyka, diet dziennych oraz kosztów podróży do miejsca rozmieszczenia i z powrotem, oraz wnoszenia stosownego wkładu na pokrycie bieżących wydatków EUCAP NESTOR.

2. Państwa trzecie wnoszące wkład do EUCAP NESTOR mają te same prawa i obowiązki w odniesieniu do bieżącego zarządzania EUCAP NESTOR, co państwa członkowskie.

3. Rada upoważnia niniejszym KPiB do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów i do ustanowienia komitetu uczestników.

4. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umów zawieranych zgodnie z art. 37 TUE i, w stosownych przypadkach, dodatkowych uzgodnień technicznych. W przypadku gdy Unia i państwo trzecie zawarły umowę ustanawiającą ramy udziału tego państwa trzeciego w operacjach zarządzania kryzysowego Unii, postanowienia tej umowy mają zastosowanie w kontekście EUCAP NESTOR.

Artykuł 11

Bezpieczeństwo

1. Cywilny dowódca operacji kieruje planowaniem przez szefa misji środków bezpieczeństwa na potrzeby EUCAP NESTOR i zapewnia ich właściwe i skuteczne wykonywanie zgodnie z art. 5.

2. Szef misji jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo EUCAP NESTOR i za zapewnienie przestrzegania minimalnych wymogów bezpieczeństwa mających zastosowanie do EUCAP NESTOR, zgodnie z polityką Unii dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V TUE, jak również z jej instrumentami wspierającymi.

3. Szef misji jest wspierany przez wyższego funkcjonariusza ds. bezpieczeństwa misji (SMSO), który podlega szefowi misji i pozostaje również w ścisłym stosunku służbowym z ESDZ.

4. Przed objęciem swoich funkcji personel EUCAP NESTOR uczestniczy w obowiązkowym szkoleniu w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z OPLAN. Personel przechodzi również regularne szkolenia uaktualniające w teatrze działań organizowane przez SMSO.

5. Szef misji zapewnia ochronę informacji niejawnych UE zgodnie z decyzją Rady 2011/292/UE z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE ⁽¹⁾.

Artykuł 12

Komórka monitorująca

Do celów EUCAP NESTOR zostaje uruchomiona komórka monitorująca.

Artykuł 13

Uzgodnienia finansowe

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z EUCAP NESTOR w okresie dwunastu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszej decyzji wynosi 22 880 000 EUR. Decyzje w sprawie finansowej kwoty odniesienia na kolejne okresy podejmuje Rada.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 17.

2. Wszelkimi wydatkami zarządza się zgodnie z przepisami i procedurami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Z zastrzeżeniem uzyskania zgody Komisji, szef misji może dokonywać uzgodnień technicznych z państwami członkowskimi, uczestniczącymi państwami trzecimi i innymi podmiotami międzynarodowymi dotyczących wyposażenia, usług i lokali dla EUCAP NESTOR.

4. Uzgodnienia finansowe uwzględniają wymogi operacyjne EUCAP NESTOR, w tym wymogi kompatybilności wyposażenia oraz interoperacyjności jej zespołów.

5. W odniesieniu do działań podejmowanych w ramach swojej umowy szef misji w pełni podlega Komisji i jest przez nią nadzorowany.

6. Do pokrycia kwalifikują się wszelkie wydatki poniesione od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 14

Spójność unijnej reakcji oraz koordynacja

1. WP zapewnia spójności wdrażania niniejszej decyzji z ogółem działań zewnętrznych Unii, w tym z unijnymi programami rozwojowymi.

2. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji ściśle koordynuje swoje działania z delegaturami Unii w regionie, aby zapewnić spójność działań Unii w Rogu Afryki.

3. Szef misji ściśle koordynuje swoje działania z szefami misji Unii i państw członkowskich w regionie.

4. Szef misji współpracuje z innymi podmiotami międzynarodowymi w regionie, w szczególności z Biurem Politycznym Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Somalii, Biurem NZ ds. Narkotyków i Przestępczości, Programem Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju oraz Międzynarodową Organizacją Morską.

5. Szef misji ściśle koordynuje swoje działania z EUNAVFOR Atalanta, misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa (EUTM Somalia), projektem w zakresie ochrony na morzu oraz programem dotyczącym kluczowych szlaków morskich.

Artykuł 15

Udostępnianie informacji i dokumentów

1. WP jest upoważniony do udostępniania państwom trzecim, które przyłączają się do niniejszej decyzji, w stosownych

przypadkach i zgodnie z wymogami EUCAP NESTOR, informacji niejawnych UE powstałych do celów EUCAP NESTOR, objętych klauzulą tajności do poziomu „CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL”, zgodnie z decyzją 2011/292/UE.

2. WP jest również upoważniony do udostępniania Organizacji Narodów Zjednoczonych i Unii Afrykańskiej (UA), zgodnie z wymogami EUCAP NESTOR, informacji niejawnych UE powstałych do celów EUCAP NESTOR, objętych klauzulą tajności do poziomu „RESTREINT UE/EU RESTRICTED”, zgodnie z decyzją 2011/292/UE. W tym celu WP oraz właściwe organy ONZ i UA dokonują niezbędnych uzgodnień.

3. W przypadku szczególnej i natychmiastowej potrzeby operacyjnej WP jest również upoważniony do udostępnienia państwu przyjmującemu wszelkich informacji niejawnych UE powstałych do celów EUCAP NESTOR, objętych klauzulą tajności do poziomu „RESTREINT UE/EU RESTRICTED”, zgodnie z decyzją 2011/292/UE. W tym celu WP oraz właściwe organy państwa przyjmującego dokonują niezbędnych uzgodnień.

4. WP jest upoważniony do udostępnienia państwom trzecim, które przyłączają się do niniejszej decyzji, wszelkich dokumentów jawnych UE związanych z treścią obrad Rady dotyczących EUCAP NESTOR i objętych tajemnicą służbową na podstawie art. 6 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady ⁽¹⁾.

5. WP może przenieść uprawnienia, o których mowa w ust. 1-4, a także zdolność do dokonania uzgodnień, o których mowa w ust. 2 i 3, na osoby, których jest zwierzchnikiem, na cywilnego dowódcę operacji lub na szefa misji.

Artykuł 16

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Niniejsza decyzja obowiązuje przez okres 24 miesięcy.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady

S. ALETRARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2009/937/UE z dnia 1 grudnia 2009 r. dotycząca przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady (Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 35).

DECYZJA RADY 2012/390/WPZiB**z dnia 16 lipca 2012 r.****przedłużająca mandat Specjalnego Przedstawiciela Unii Europejskiej przy Unii Afrykańskiej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 31 ust. 2 i art. 33,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 20 października 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/697/WPZiB⁽¹⁾ w sprawie mianowania Gary'ego QUINCE'A Specjalnym Przedstawicielem Unii Europejskiej (SPUE) przy Unii Afrykańskiej (UA). Mandat SPUE ma wygasnąć w dniu 30 czerwca 2012 r.
- (2) Mandat SPUE należy przedłużyć na kolejny okres 12 miesięcy.
- (3) SPUE będzie wykonywał mandat w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i mogłaby utrudnić osiągnięcie celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Specjalny przedstawiciel Unii Europejskiej**

Mandat Gary'ego QUINCE'A jako SPUE przy UA zostaje niniejszym przedłużony do dnia 30 czerwca 2013 r. Mandat SPUE może wygasnąć wcześniej, jeżeli Rada podejmie taką decyzję na wniosek Wysokiego Przedstawiciela do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP).

Artykuł 2**Cele polityki**

Podstawą mandatu SPUE są wszechstronne cele polityki Unii wspierające wysiłki Afryki na rzecz budowy pokojowej, demokratycznej i dostatniej przyszłości, określone we wspólnej strategii Afryka-UE. Cele te obejmują:

- a) ożywienie dialogu politycznego Unii i szersze stosunki z UA;
- b) wzmocnienie partnerstwa Unii-UA we wszystkich obszarach przedstawionych we wspólnej strategii Afryka-UE, co przyczyni się do rozwoju i wdrożenia wspólnej strategii Afryka-UE we współpracy partnerskiej z UA, z poszanowaniem zasady odpowiedzialności Afryki za własny rozwój, przy ściślejszej współpracy z przedstawicielami Afryki na forach wielostronnych i w koordynacji z partnerami wielostronnymi;
- c) współpracę z UA oraz udzielanie jej wsparcia poprzez pomoc w rozwoju instytucjonalnym i wzmacnianie stosunków między instytucjami Unii a instytucjami UA – w tym poprzez pomoc rozwojową, co ma służyć propagowaniu;

— pokoju i bezpieczeństwa: przez przewidywanie konfliktów, zapobieganie im, zarządzanie nimi, prowadzenie mediacji w ich sprawie i ich rozwiązywanie, wspieranie wysiłków na rzecz pokoju i stabilności, wspieranie odbudowy pokonfliktowej;

— praw człowieka i dobrych rządów: przez promowanie i ochronę praw człowieka; działania na rzecz podstawowych wolności i poszanowania praworządności; wspieranie – w drodze dialogu politycznego oraz przez pomoc finansową i techniczną – wysiłków Afryki zmierzających do monitorowania i ulepszania dobrych rządów; wspieranie rozwoju demokracji uczestniczącej i zwiększenia odpowiedzialności; wspieranie walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną oraz dalsze propagowanie wysiłków zmierzających do rozwiązania wszystkich problemów związanych z kwestią dzieci w konfliktach zbrojnych;

— trwałego wzrostu gospodarczego, integracji regionalnej i handlu regionalnego: przez wspieranie wysiłków na rzecz zapewnienia łączności i ułatwienia dostępu ludności do wody i urządzeń sanitarnych, energii i technologii informacyjnych; promowanie stabilnych, skutecznych i zharmonizowanych ram prawnych dla przedsiębiorstw; pomoc w zintegrowaniu Afryki ze światowym systemem handlu, pomoc krajom afrykańskim w przestrzeganiu zasad i spełnianiu standardów Unii; wspieranie Afryki w procesie przeciwdziałania skutkom zmiany klimatu;

— inwestowania w ludzi: przez wspieranie wysiłków w kwestiach równości płci, zdrowia, bezpieczeństwa żywnościowego i edukacji; promowanie programów wymiany, sieci uczelni wyższych i centrów doskonałości; zajęcie się pierwotnymi przyczynami migracji.

Ponadto SPUE będzie odgrywał kluczową rolę we wdrażaniu wspólnej strategii Afryka-UE, której celem jest rozwinięcie i umocnienie partnerstwa strategicznego Afryki i Unii.

Artykuł 3**Mandat**

Aby można było zrealizować te aspekty celów, o których mowa w art. 2, które związane są ze wspólną polityką zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB) / wspólną polityką bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), mandat SPUE obejmuje:

- a) umocnienie ogólnego wpływu Unii na prowadzony w Addis Abebie dialog z UA i jej Komisją, jak również koordynacji tego dialogu, który obejmuje cały zakres kwestii związanych z WPZiB/WPBiO w ramach stosunków Unii-UA, w szczególności partnerstwo dla pokoju i bezpieczeństwa oraz wsparcie umożliwiające wdrożenie afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;

⁽¹⁾ Dz.U. L 276 z 21.10.2011, s. 46.

- b) zapewnienie odpowiedniego poziomu przedstawicielstwa politycznego, odzwierciedlającego znaczenie Unii jako politycznego, finansowego i instytucjonalnego partnera UA oraz zasadniczą zmianę charakteru tego partnerstwa, wynikającą z coraz większej wagi politycznej UA na arenie światowej;
- c) reprezentowanie, o ile Rada tak zdecyduje, stanowisk i polityk Unii w sytuacjach kryzysowych, w których UA odgrywa zasadniczą rolę i w odniesieniu do których nie został mianowany SPUE;
- d) pomoc w osiągnięciu większej spójności, konsekwencji i koordynacji polityk i działań Unii wobec UA oraz wkład we wzmocnienie koordynacji poszerzonej grupy partnerów oraz jej stosunków z UA;
- e) wkład w realizację dotyczącej UA polityki Unii w dziedzinie praw człowieka, w tym we wdrażanie wytycznych UE dotyczących praw człowieka, w szczególności wytycznych UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych, a także wytycznych w sprawie aktów przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz zwalczania wszystkich form dyskryminacji kobiet i dziewcząt, jak również w realizację unijnej polityki dotyczącej kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz plan działań UE mający na celu śledzenie decyzji Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości;
- f) dokładne śledzenie wszystkich istotnych wydarzeń na szczeblu UA i składanie odnośnych sprawozdań;
- g) utrzymywanie bliskich kontaktów z Komisją UA, innymi organami UA, misjami afrykańskich organizacji subregionalnych przy UA i misjami państw członkowskich UA przy UA;
- h) ułatwianie stosunków i współpracy między UA a afrykańskimi organizacjami subregionalnymi, zwłaszcza w obszarach, w których Unia zapewnia wsparcie;
- i) zapewnianie, na wniosek, doradztwa i pomocy UA w obszarach określonych we wspólnej strategii Afryka-UE;
- j) zapewnianie, na wniosek, doradztwa i pomocy w budowie zdolności UA w zakresie zarządzania kryzysowego;
- k) koordynowanie i wspieranie działań tych SPUE, których mandaty dotyczą państw członkowskich / regionów UA, oparte na jasnym podziale zadań; oraz
- l) utrzymywanie bliskich kontaktów i promowanie koordynacji z kluczowymi partnerami międzynarodowymi UA obecnymi w Addis Abebie, zwłaszcza z Organizacją Narodów Zjednoczonych, ale również z podmiotami niepaństwowymi, w odniesieniu do całego zakresu kwestii dotyczących WPZiB/WPBiO objętych partnerstwem Unia –UA.

Artykuł 4

Wykonywanie mandatu

1. SPUE jest odpowiedzialny za wykonywanie mandatu i działa pod zwierzchnictwem WP.

2. Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) utrzymuje uprzywilejowane stosunki ze SPUE i jest podstawowym punktem kontaktowym SPUE z Radą. KPiB ukierunkowuje działania realizowane przez SPUE w ramach mandatu pod względem strategicznym i politycznym, bez uszczerbku dla uprawnień WP.

3. SPUE ściśle koordynuje swoje działania z działaniami Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i jej odpowiednich działów.

Artykuł 5

Finansowanie

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z mandatem SPUE w okresie od dnia 1 lipca 2012 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. wynosi 680 000 EUR.

2. Wydatkami zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Zarządzanie wydatkami podlega umowie między SPUE a Komisją. SPUE odpowiada przed Komisją za wszystkie wydatki.

Artykuł 6

Powołanie i skład zespołu

1. W granicach mandatu SPUE i odpowiednich udostępnionych środków finansowych SPUE jest odpowiedzialny za powołanie zespołu. Zespół dysponuje wiedzą fachową na temat konkretnych kwestii politycznych zgodnie z wymogami mandatu. SPUE niezwłocznie informuje Radę i Komisję o składzie zespołu.

2. Państwa członkowskie, instytucje Unii i ESDZ mogą zaproponować oddelegowanie personelu do pracy ze SPUE. Wynagrodzenie takiego oddelegowanego personelu jest pokrywane odpowiednio przez dane państwo członkowskie, instytucję Unii lub przez ESDZ. Eksperti oddelegowani przez państwa członkowskie do instytucji Unii lub do ESDZ również mogą być zatrudniani przy SPUE. Zatrudniani na podstawie umów członkowie personelu międzynarodowego muszą mieć obywatelstwo państwa członkowskiego.

3. Cały oddelegowany personel nadal podlega administracyjnie wysyłającemu państwu członkowskiemu, wysyłającej instytucji Unii lub ESDZ; personel ten wypełnia swoje obowiązki i podejmuje działania w interesie mandatu SPUE.

Artykuł 7

Przywileje i immunitety SPUE i personelu SPUE

Przywileje, immunitety i inne gwarancje niezbędne do realizacji i sprawnego działania misji SPUE i personelu SPUE ustala się odpowiednio ze stroną przyjmującą lub stronami przyjmującymi. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają wszelkie niezbędne w tym celu wsparcie.

Artykuł 8

Bezpieczeństwo informacji niejawnych UE

SPUE i członkowie jego zespołu przestrzegają zasad i minimalnych norm bezpieczeństwa ustanowionych decyzją Rady 2011/292/UE z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE ⁽¹⁾.

Artykuł 9

Dostęp do informacji i wsparcie logistyczne

1. Państwa członkowskie, Komisja oraz Sekretariat Generalny Rady zapewniają SPUE dostęp do wszelkich stosownych informacji.
2. Delegatury Unii lub państwa członkowskie, w zależności od przypadku, zapewniają wsparcie logistyczne w regionie.

Artykuł 10

Bezpieczeństwo

Zgodnie z polityką Unii dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych zgodnie z tytułem V Traktatu, SPUE podejmuje wszystkie uzasadnione, możliwe do realizacji środki zgodne z mandatem SPUE oraz odpowiadające stanowi bezpieczeństwa na obszarze geograficznym, za który jest odpowiedzialny, służące zapewnieniu bezpieczeństwa całemu personelowi bezpośrednio podlegającemu SPUE, w szczególności:

- a) sporządza dostosowany do potrzeb misji plan bezpieczeństwa, oparty na wytycznych ESDZ, obejmujący fizyczne, organizacyjne i proceduralne środki bezpieczeństwa dostosowane do potrzeb misji, zarządzanie bezpiecznym przemieszczaniem się personelu na obszar misji i w jego obrębie oraz kontrolowanie zdarzeń zagrażających bezpieczeństwu, a także przewidujący plan awaryjny i plan ewakuacji misji;
- b) zapewnia objęcie wszystkich członków personelu rozmieszczonych poza terytorium Unii ubezpieczeniem od wysokiego ryzyka, odpowiednio do warunków panujących na obszarze prowadzenia misji;
- c) zapewnia, aby wszyscy członkowie jego zespołu, którzy mają być rozmieszczeni poza terytorium Unii, w tym personel miejscowy zatrudniony na podstawie umów, odbyli przed przyjazdem na obszar misji lub niezwłocznie po przyjeździe odpowiednie szkolenie w zakresie bezpieczeństwa, na podstawie wskaźników ryzyka określonych przez ESDZ dla obszaru prowadzenia misji;
- d) zapewnia wdrażanie wszystkich uzgodnionych zaleceń wydawanych po regularnych ocenach bezpieczeństwa oraz dostarcza Radzie, Komisji i WP pisemne sprawozdania dotyczące wdrażania tych zaleceń i sprawozdania dotyczące

innych kwestii związanych z bezpieczeństwem w ramach sprawozdania z postępu prac oraz sprawozdania z wykonania mandatu.

Artykuł 11

Składanie sprawozdań

SPUE regularnie składa WP i KPiB sprawozdania ustne i pisemne. W razie potrzeby SPUE składa również sprawozdania grupom roboczym Rady. Regularne sprawozdania pisemne są rozprowadzane w sieci COREU. Na zalecenie WP lub KPiB SPUE może składać sprawozdania Radzie do Spraw Zagranicznych.

Artykuł 12

Koordinacja

1. SPUE przyczynia się do jedności, spójności i efektywności działania Unii oraz pomaga w zapewnieniu spójnego wykorzystania wszystkich instrumentów Unii i państw członkowskich, aby osiągnąć cele polityki Unii. SPUE koordynuje swoje działania z działaniami Komisji, jak również – w stosownych przypadkach – z działaniami innych SPUE aktywnych w regionie. SPUE regularnie przekazuje informacje misjom państw członkowskich i delegaturom Unii.
2. SPUE utrzymuje ścisłą współpracę w terenie z szefami delegatur Unii i z szefami misji państw członkowskich. Dokładają oni wszelkich starań, aby wspierać SPUE w wykonywaniu mandatu. SPUE kontaktuje się również z innymi podmiotami międzynarodowymi i regionalnymi obecnymi w terenie.

Artykuł 13

Przegląd

Wdrażanie niniejszej decyzji i jej spójność z innymi działaniami Unii w regionie są przedmiotem regularnego przeglądu. Do końca grudnia 2012 roku SPUE przedstawi WP, Radzie i Komisji sprawozdanie z postępu prac, a na zakończenie mandatu – szczegółowe sprawozdanie z jego wykonania.

Artykuł 14

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 lipca 2012 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady

S. ALETRARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 17.

DECYZJA RADY 2012/391/WPZiB**z dnia 16 lipca 2012 r.****zmieniająca decyzję 2010/279/WPZiB w sprawie misji policyjnej Unii Europejskiej w Afganistanie (EUPOL AFGHANISTAN)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 18 maja 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/279/WPZiB⁽¹⁾, przedłużającą mandat misji EUPOL AFGHANISTAN do dnia 31 maja 2013 r.
- (2) Obecna finansowa kwota odniesienia obejmuje okres do dnia 31 lipca 2012 r.
- (3) Decyzję 2010/279/WPZiB należy zatem zmienić, tak by zawierała finansową kwotę odniesienia na okres od 1 sierpnia 2012 r. do 31 maja 2013 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art.13 decyzji 2010/279/WPZiB otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13**Uzgodnienia finansowe**

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z misją EUPOL AFGHANISTAN do dnia 31 lipca 2011 r. wynosi 54 600 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z misją EUPOL AFGHANISTAN w okresie od dnia 1 sierpnia 2011 r. do dnia 31 lipca 2012 r. wynosi 60 500 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z misją EUPOL AFGHANISTAN w okresie od dnia 1 sierpnia 2012 r. do dnia 31 maja 2013 r. wynosi 56 870 000 EUR.

2. Wszelkimi wydatkami zarządza się zgodnie z przepisami i procedurami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii Europejskiej.

3. W odniesieniu do działań podejmowanych w ramach swojej umowy szef misji w pełni podlega Komisji i jest przez nią nadzorowany.

4. Zezwala się na udział obywateli państw trzecich w przetargach. Z zastrzeżeniem uzyskania zgody Komisji szef misji może zawierać z regionalnym ośrodkiem dowodzenia/z regionalnymi zespołami ds. odbudowy z państw wiodących oraz z międzynarodowymi podmiotami rozmieszczonymi w Afganistanie uzgodnienia techniczne dotyczące dostaw sprzętu, usług oraz lokali na potrzeby misji, w szczególności jeśli wymagają tego względy bezpieczeństwa.

5. Uzgodnienia finansowe uwzględniają wymogi operacyjne misji EUPOL AFGHANISTAN, w tym wymóg kompatybilności sprzętu i interoperacyjności jej zespołów, a także biorą pod uwagę rozmieszczenie personelu w regionalnych ośrodkach dowodzenia i w zespołach ds. odbudowy.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

(¹) Dz.U. L 123 z 19.5.2010, s. 4.

DECYZJA RADY 2012/392/WPZiB**z dnia 16 lipca 2012 r.****w sprawie misji Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Nigrze (EUCAP Sahel Niger)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 21 marca 2012 r. Rada przyjęła z zadowoleniem strategię Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu, podkreślając, że w interesie Unii w dłuższej perspektywie jest zwiększenie bezpieczeństwa w Sahelu i lepszy rozwój tego regionu. W ostatnim czasie w wyniku nasilenia działań terrorystycznych oraz na skutek konfliktu w Libii coraz pilniejsze staje się chronienie obywateli Unii i jej interesów w tym regionie oraz zapobieganie rozprzestrzenianiu się tych zagrożeń na Unię, przy jednoczesnym udzielaniu pomocy na rzecz zmniejszenia zagrożeń dla regionalnego bezpieczeństwa.
- (2) W dniu 23 marca 2012 r. Rada zatwierdziła koncepcję zarządzania kryzysowego odnoszącą się do ewentualnej misji cywilnej w dziedzinie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) w Sahelu.
- (3) W dniu 1 czerwca 2012 r. premier Nigru wystosował do Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (WP) zaproszenie odnoszące się do planowanej misji w dziedzinie WPBiO, w którym pozytywnie wypowiedział się na temat rozmieszczenia unijnej misji w dziedzinie WPBiO służącej wzmocnieniu zdolności nigerskich sił bezpieczeństwa, w szczególności w zakresie zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej w sposób skuteczny, spójny i skoordynowany.
- (4) Do celów misji EUCAP SAHEL Niger należy uruchomić komórkę monitorującą.
- (5) EUCAP SAHEL Niger będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i mogłaby utrudnić osiągnięcie celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Misja**

Unia ustanawia niniejszym misję Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Nigrze, aby wspomóc budowanie zdolności nigerskich podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo służących do zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej (EUCAP SAHEL Niger).

Artykuł 2**Cele**

W kontekście realizacji strategii Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w regionie Sahelu, celem EUCAP SAHEL Niger jest umożliwienie władzom nigerskim wdrożenia aspektów bezpieczeństwa ich własnej strategii bezpieczeństwa i rozwoju, a także polepszenie regionalnej koordynacji w ramach odpowiedzi na wspólne wyzwania w zakresie bezpieczeństwa. Celem EUCAP SAHEL Niger jest w szczególności wnoszenie wkładu w wypracowanie zintegrowanego, wielodyscyplinarnego, spójnego i zrównoważonego podejścia w zakresie zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej – w oparciu o prawa człowieka – wśród różnych nigerskich podmiotów odpowiedzialnych za bezpieczeństwo.

Artykuł 3**Zadania**

1. Aby zrealizować cele określone w art. 2, EUCAP SAHEL Niger:
 - a) zapewnia doradztwo i wsparcie we wdrażaniu na szczeblu krajowym aspektów bezpieczeństwa nigerskiej strategii bezpieczeństwa i rozwoju, jako uzupełnienie działań innych podmiotów;
 - b) wspiera wypracowanie wszechstronnej, regionalnej i międzynarodowej koordynacji w zakresie zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej;
 - c) umacnia praworządność przez rozbudowę zdolności do prowadzenia dochodzeń w sprawach karnych, a w tym kontekście opracowuje i wdraża odpowiednie programy szkoleniowe;
 - d) wspiera prace na rzecz trwałości nigerskich sił bezpieczeństwa;
 - e) wnosi wkład w identyfikowanie, planowanie i wdrażanie projektów w dziedzinie bezpieczeństwa.
2. EUCAP SAHEL Niger koncentruje się początkowo na działaniach, o których mowa w ust. 1, które przyczyniają się do usprawnienia kontroli na terytorium Nigru, w tym koordynacji z nigerskimi siłami bezpieczeństwa.
3. EUCAP SAHEL Niger nie pełni żadnych funkcji wykonawczych.

Artykuł 4**Struktura dowodzenia i organizacja**

1. EUCAP SAHEL Niger, jako operacja zarządzania kryzysowego, ma jednolitą strukturę dowodzenia.
2. Dowództwo EUCAP Sahel Niger mieści się w Niamey.
3. W skład EUCAP SAHEL Niger wchodzi:
 - a) szef misji;

- b) komórka ds. planowania i operacji, w tym regionalni oficerowie łącznikowi;
- c) komórka ds. wsparcia misji;
- d) komórki ds. sprawozdawczości, bezpieczeństwa, analityki oraz doradztwa politycznego/informacji publicznej;
- e) komórka wspierająca w Brukseli.

4. W skład EUCAP SAHEL Niger wchodzi komórka ds. projektów, określająca i realizująca projekty. EUCAP SAHEL Niger w stosownych przypadkach może koordynować, ułatwiać i zapewniać doradztwo w związku z projektami – dotyczącymi dziedzin związanych z EUCAP SAHEL Niger i wspierającymi jej cele – realizowanymi przez państwa członkowskie oraz państwa trzecie w ramach ich odpowiedzialności.

Artykuł 5

Cywilny dowódca operacji

1. Dyrektor Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC) jest cywilnym dowódcą operacji EUCAP SAHEL Niger.
2. Cywilny dowódca operacji, pod kontrolą polityczną i kierownictwem strategicznym Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (KPiB) oraz ogólnym zwierzchnictwem WP, sprawuje dowództwo i kontrolę nad EUCAP SAHEL Niger na poziomie strategicznym.
3. Cywilny dowódca operacji zapewnia – w kontekście prowadzenia operacji – właściwe i skuteczne wykonywanie decyzji Rady, a także decyzji KPiB, w tym przez wydawanie szefowi misji, stosownie do potrzeb, instrukcji na poziomie strategicznym oraz służenie mu doradztwem i wsparciem technicznym.
4. Cywilny dowódca operacji składa sprawozdania Radzie za pośrednictwem WP.
5. Cały oddelegowany personel pozostaje w pełnym zakresie pod dowództwem organów krajowych danego państwa wysyłającego zgodnie z przepisami krajowymi, lub danej wysyłającej instytucji Unii lub Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ). Organy krajowe przekazują cywilnemu dowódcy operacji kontrolę operacyjną (OPCON) nad swoim personelem oraz swoimi zespołami i jednostkami.
6. Cywilny dowódca operacji ponosi całkowitą odpowiedzialność za zapewnienie należytego wywiązania się ze spoczywającego na Unii obowiązku dochowania należytej staranności.
7. Cywilny dowódca operacji i szef delegatury Unii w Niamey konsultują się wzajemnie stosownie do potrzeb.

Artykuł 6

Szef misji

1. Szef misji przyjmuje odpowiedzialność za EUCAP SAHEL Niger oraz sprawuje nad nią dowództwo i kontrolę na poziomie teatru działań, a odpowiada bezpośrednio przed cywilnym dowódcą operacji.
2. Szef misji sprawuje dowództwo i kontrolę nad personelem, zespołami i jednostkami z państw wnoszących wkład, zgodnie z zadaniami wyznaczonymi przez cywilnego dowódcę

operacji, a także odpowiada za administrację i logistykę, w tym za majątek, zasoby oraz informacje będące w dyspozycji EUCAP SAHEL Niger.

3. Szef misji wydaje całemu personelowi EUCAP SAHEL Niger, do którego zalicza się komórkę wspierającą w Brukseli i regionalnych oficerów łącznikowych, instrukcje służące skutecznemu prowadzeniu EUCAP SAHEL Niger w teatrze działań oraz odpowiada za koordynację misji i jej bieżące zarządzanie zgodnie z instrukcjami strategicznymi cywilnego dowódcy operacji.

4. Szef misji jest odpowiedzialny za wykonanie budżetu EUCAP SAHEL Niger. W tym celu szef misji podpisuje umowę z Komisją.

5. Szef misji jest odpowiedzialny za nadzór dyscyplinarny nad personelem. Działania dyscyplinarne w odniesieniu do oddelegowanego personelu są podejmowane przez odpowiedni organ krajowy zgodnie z przepisami krajowymi, lub odpowiednią instytucję Unii lub ESDZ.

6. Szef misji reprezentuje EUCAP SAHEL Niger na obszarze operacji i zapewnia, aby działania EUCAP SAHEL Niger były odpowiednio widoczne.

7. W stosownych przypadkach szef misji koordynuje działania z innymi podmiotami unijnymi w terenie. Szef misji, bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, przyjmuje od szefa delegatury Unii w Nigrze wskazówki polityczne dotyczące sytuacji na miejscu.

8. W odniesieniu do komórki ds. projektów szef misji jest upoważniony do wykorzystywania finansowych wkładów państw członkowskich lub państw trzecich do realizacji projektów, co do których stwierdzono, że uzupełniają w sposób spójny inne działania EUCAP SAHEL Niger, jeżeli dany projekt:

- a) został przewidziany w ocenie wpływu na budżet dotyczącej niniejszej decyzji; lub
- b) został włączony do oceny wpływu na budżet w trakcie trwania EUCAP SAHEL Niger na wniosek szefa misji.

W takim przypadku szef misji zawiera z danym państwem porozumienie, które w szczególności obejmuje konkretne zasady postępowania z wszelkiego rodzaju skargami stron trzecich w zakresie szkód zaistniałych z powodu działań lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z korzystaniem ze środków finansowych udostępnionych mu przez państwa wnoszące wkład.

W żadnym razie Unia ani WP nie ponoszą odpowiedzialności wobec państw wnoszących wkład za działania lub zaniechania działań ze strony szefa misji w związku z korzystaniem ze środków finansowych z tych państw.

Artykuł 7

Personel

1. W skład EUCAP SAHEL Niger wchodzi głównie personel oddelegowany przez państwa członkowskie, instytucje Unii lub ESDZ. Każde z państw członkowskich, każda z instytucji Unii lub ESDZ ponosi koszty związane z całym oddelegowanym przez siebie personelem, włącznie z kosztami podróży do

miejsca rozmieszczenia i z powrotem, wynagrodzeniem, opieką medyczną oraz dodatkami innymi niż obowiązujące dietyienne.

2. Państwo członkowskie, instytucja Unii lub ESDZ, są, odpowiednio, odpowiedzialne za odpowiedź na wszelkie roszczenia związane z oddelegowaniem, zgłaszane przez danego członka oddelegowanego personelu lub go dotyczące, oraz za wnoszenie wszelkich powództw przeciwko tej osobie.

3. EUCAP SAHEL Niger zatrudnia na podstawie umów personel międzynarodowy oraz personel miejscowy, jeżeli wymagane funkcje nie mogą być zapewnione przez personel oddelegowany z państw członkowskich. Wyjątkowo, w należycie uzasadnionych przypadkach, w przypadku gdy brakuje wykwalifikowanych kandydatów z państw członkowskich, można, stosownie do potrzeb, zatrudniać na podstawie umów obywateli z uczestniczącymi państwami trzecimi.

4. Warunki zatrudnienia oraz prawa i obowiązki międzynarodowego i miejscowego personelu cywilnego są określane w umowach zawieranych między szefem misji a członkami personelu.

Artykuł 8

Status EUCAP Sahel Niger i jej personelu

Status EUCAP SAHEL Niger i jej personelu, w tym w stosownych przypadkach przywileje, immunitety i dalsze gwarancje niezbędne do realizacji misji EUCAP SAHEL Niger i jej sprawnego przebiegu, stanowi przedmiot umowy zawartej na mocy art. 37 TUE i zgodnie z procedurą określoną w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 9

Kontrola polityczna i kierownictwo strategiczne

1. KPiB sprawuje w ramach odpowiedzialności Rady i WP kontrolę polityczną i kierownictwo strategiczne nad EUCAP SAHEL Niger. Rada niniejszym upoważnia KPiB do podejmowania stosownych decyzji zgodnie z art. 38 akapit trzeci TUE. Upoważnienie to obejmuje uprawnienia do mianowania szefa misji, na wniosek WP, a także do zmiany koncepcji operacji plus (CONOPS plus) oraz planu operacji (OPLAN). Uprawnienia do podejmowania decyzji dotyczących celów i zakończenia EUCAP SAHEL Niger nadal należą do Rady.

2. KPiB przedstawia Radzie sprawozdania w regularnych odstępach czasu.

3. KPiB otrzymuje, regularnie i stosownie do potrzeb, sprawozdania od cywilnego dowódcy operacji i od szefa misji dotyczące kwestii objętych zakresem ich odpowiedzialności.

Artykuł 10

Udział państw trzecich

1. Bez uszczerbku dla autonomii decyzyjnej Unii i dla jej jednolitych ram instytucjonalnych, państwa trzecie mogą zostać zaproszone do wniesienia wkładu w EUCAP SAHEL Niger, pod warunkiem że będą ponosić koszty związane z oddelegowanym przez siebie personelem, w tym wynagrodzeń, ubezpieczeń od wszelkiego rodzaju ryzyka, diet dziennych oraz kosztów podróży do Nigru i z tego kraju, oraz wnosić stosowny

wkład na pokrycie bieżących wydatków EUCAP SAHEL Niger, w zależności od przypadku.

2. Państwa trzecie wnoszące wkład w EUCAP SAHEL Niger mają te same prawa i obowiązki w odniesieniu do bieżącego zarządzania EUCAP SAHEL Niger, co państwa członkowskie.

3. Rada upoważnia niniejszym KPiB do podejmowania stosownych decyzji dotyczących akceptacji proponowanych wkładów oraz do ustanowienia komitetu uczestników.

4. Szczegółowe uzgodnienia dotyczące udziału państw trzecich są przedmiotem umów zawieranych zgodnie z art. 37 TUE i, w stosownych przypadkach, dodatkowych uzgodnień technicznych. W przypadku gdy Unia i państwo trzecie zawierają lub zawarły umowę ustanawiającą ramy udziału tego państwa trzeciego w unijnych operacjach zarządzania kryzysowego, postanowienia tej umowy mają zastosowanie w kontekście EUCAP SAHEL Niger.

Artykuł 11

Bezpieczeństwo

1. Cywilny dowódca operacji kieruje planowaniem przez szefa misji środków bezpieczeństwa oraz zapewnia ich właściwe i skuteczne wdrażanie przez EUCAP SAHEL Niger zgodnie z art. 5.

2. Szef misji jest odpowiedzialny za bezpieczeństwo EUCAP Sahel Niger i za zapewnienie przestrzegania minimalnych wymogów bezpieczeństwa mających zastosowanie do EUCAP Sahel Niger, zgodnie z polityką Unii dotyczącą bezpieczeństwa personelu rozmieszczonego poza terytorium Unii w ramach zadań operacyjnych na mocy tytułu V TUE, jak również z jej instrumentami wspierającymi.

3. Szef misji jest wspierany przez funkcjonariusza ds. bezpieczeństwa misji (MSO), który podlega szefowi misji i pozostaje również w ścisłym stosunku służbowym z ESDZ.

4. Przed objęciem swoich funkcji personel EUCAP SAHEL Niger uczestniczy w obowiązkowym szkoleniu w zakresie bezpieczeństwa, zgodnie z OPLAN. Personel uczestniczy również w regularnie organizowanych przez MSO szkoleniach aktualizujących w teatrze działań.

5. Szef misji zapewnia ochronę informacji niejawnych UE zgodnie z decyzją Rady 2011/292/UE z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE ⁽¹⁾.

Artykuł 12

Komórka monitorująca

Do celów misji EUCAP SAHEL Niger uruchamia się komórkę monitorującą.

Artykuł 13

Uzgodnienia finansowe

1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków związanych z EUCAP SAHEL Niger w okresie 12 pierwszych miesięcy wynosi 8 700 000 EUR. Decyzje w sprawie finansowej kwoty odniesienia na kolejne okresy podejmuje Rada.

⁽¹⁾ Dz.U. L 141 z 27.5.2011, s. 17.

2. Wszystkimi wydatkami zarządza się zgodnie z przepisami i procedurami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.

3. Obywatele uczestniczących państw trzecich oraz państwa przyjmującego i państw sąsiadujących są dopuszczeni do udziału w przetargach. Z zastrzeżeniem uzyskania zgody Komisji, szef misji może dokonywać uzgodnień technicznych z państwami członkowskimi, uczestniczącymi państwami trzecimi i innymi podmiotami międzynarodowymi dotyczących wyposażenia, usług i lokali dla EUCAP SAHEL Niger.

4. Uzgodnienia finansowe uwzględniają wymogi operacyjne EUCAP SAHEL Niger, w tym wymogi kompatybilności wyposażenia oraz interoperacyjności jej zespołów.

5. W odniesieniu do działań podejmowanych w ramach swojej umowy szef misji w pełni podlega Komisji i jest przez nią nadzorowany.

6. Wydatki związane z EUCAP SAHEL Niger kwalifikują się do pokrycia od dnia przyjęcia niniejszej decyzji.

Artykuł 14

Spójność unijnej reakcji oraz koordynacja

1. WP zapewnia, aby wdrożenie niniejszej decyzji było spójne z ogółem działań zewnętrznych Unii, w tym z unijnymi programami rozwojowymi.

2. Bez uszczerbku dla struktury dowodzenia, szef misji ściśle koordynuje swoje działania z delegaturą Unii w Niamey, aby zapewnić spójność działań Unii w Nigrze.

3. Szef misji ściśle koordynuje działania z szefami misji państw członkowskich obecnymi w Nigrze.

Artykuł 15

Udostępnianie informacji

1. WP jest upoważniony do udostępniania państwom trzecim, które przyłączą się do niniejszej decyzji, w odpowiednich

przypadkach i stosownie do potrzeb EUCAP SAHEL Niger, informacji niejawnych UE powstałych do celów EUCAP SAHEL Niger, objętych klauzulą tajności do poziomu „CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL”, zgodnie z decyzją 2011/292/UE.

2. W przypadku szczególnej i natychmiastowej potrzeby operacyjnej WP jest również upoważniony do udostępnienia państwu przyjmującemu wszelkich informacji niejawnych UE powstałych do celów EUCAP SAHEL Niger, objętych klauzulą tajności do poziomu „RESTREINT UE/EU RESTRICTED”, zgodnie z decyzją 2011/292/UE. W tym celu WP oraz właściwe organy państwa przyjmującego dokonują niezbędnych uzgodnień.

3. WP jest upoważniony do udostępnienia państwom trzecim, które przyłączą się do niniejszej decyzji, wszelkich dokumentów jawnych UE związanych z treścią obrad Rady dotyczących EUCAP SAHEL Niger i objętych tajemnicą służbową na podstawie art. 6 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady ⁽¹⁾.

4. WP może delegować uprawnienia, o których mowa w ust. 1–3, a także zdolność do dokonania uzgodnień, o których mowa w ust. 2, na swoich podwładnych, na cywilnego dowódcę operacji lub na szefa misji.

Artykuł 16

Wejście w życie i okres obowiązywania

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się przez okres 24 miesięcy.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady

S. ALETRARIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2009/937/UE z dnia 1 grudnia 2009 r. dotycząca przyjęcia regulaminu wewnętrznego Rady (Dz.U. L 325 z 11.12.2009, s. 35).

DECYZJA WYKONAWCZA RADY 2012/393/WPZiB**z dnia 16 lipca 2012 r.****w sprawie wykonania decyzji 2011/486/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2011/486/WPZiB z dnia 1 sierpnia 2011 r. dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 5 i art. 6 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 1 sierpnia 2011 r. Rada przyjęła decyzję 2011/486/WPZiB.
- (2) W dniu 11 czerwca 2012 r. Komitet powołany zgodnie z pkt 30 rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1988 (2011) skreślił dwie osoby z wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
- (3) W dniu 27 czerwca 2012 r. Komitet dodał jedną osobę do wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
- (4) Ponadto, w dniu 28 czerwca 2012 r., Komitet dodał kolejne dwie osoby i dwa podmioty do wykazu osób, grup, przedsiębiorstw i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik do decyzji 2011/486/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Wpisy dotyczące osób i podmiotów zamieszczone w załączniku I do niniejszej decyzji dodaje się do wykazu znajdującego się w załączniku do decyzji 2011/486/WPZiB.

Artykuł 2

Wpisy dotyczące osób zamieszczone w załączniku II do niniejszej decyzji skreśla się z wykazu znajdującego się w załączniku do decyzji 2011/486/WPZiB.

Artykuł 3Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 2.8.2011, s. 57.

ZAŁĄCZNIK I

WPISY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1

A. Osoby powiązane z talibami

- 1) Bakht Gul (alias a) Bakhta Gul b) Bakht Gul Bahar c) Shuqib). Data urodzenia: 1980 r. Miejsce urodzenia: miejscowość Aki, dystrykt Zadran, prowincja Paktiya (Paktija), Afganistan. Obywatelstwo: afgańskie. Adres: Miram Shah (Miran Şah), Północny Waziristan, Terytoria Plemienne Administrowane Federalnie, Pakistan. Inne informacje: a) asystent Badruddina Haqqaniego ds. łączności; b) koordynuje również ruchy rebeliantów Haqqani, zagranicznych bojowników i broni na pograniczu afgańsko-pakistańskim; c) należy do plemienia Zadran. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 27.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Bakht Gul jest czołowym urzędnikiem ds. łączności w Sieci Haqqani od co najmniej 2009 r., kiedy to jego poprzednik został aresztowany w Afganistanie. Od 2011 roku podlegał bezpośrednio Badruddinowi Haqqanemu, wysokiemu rangą przywódcy Sieci Haqqani, i pełnił funkcję pośrednika dla osób, które chciały się z nim skontaktować. Do obowiązków Gula należy m.in. przekazywanie raportów od dowódców w Afganistanie wyższym rangą urzędnikom Sieci Haqqani, talibskim urzędnikom ds. mediów i legalnym placówkom medialnym w Afganistanie. Gul współpracuje również z urzędnikami Sieci Haqqani, w tym z Badruddinem Haqqanem, nad koordynacją ruchów rebeliantów Sieci Haqqani, zagranicznych bojowników i broni na pograniczu afgańsko-pakistańskim i na wschodzie Afganistanu. W 2010 roku Gul przekazywał rozkazy operacyjne Badruddina Haqqaniego bojownikom w Afganistanie. Pod koniec 2009 roku Gul dokonywał rozdziału pieniędzy wśród niższych rangą dowódców Sieci Haqqani przemieszczających się między Miram Shah (Miran Şah) a Afganistanem.

- 2) Abdul Satar Abdul Manan (alias a) Haji Abdul Sattar Barakzai b) Haji Abdul Satar c) Haji Satar Barakzai (d) Abdulasattar).

Tytuł: hadżi. Data urodzenia: 1964 r. Miejsce urodzenia: a) miejscowość Mirmandaw, dystrykt Nahr-e Saraj, prowincja Helmand, Afganistan b) miejscowość Mirmadaw, dystrykt Gereshek, prowincja Helmand, Afganistan c) Qilla Abdullah, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan. Nr paszportu: AM5421691 (paszport pakistański, data ważności: 11 sierpnia 2013 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: a) pakistański krajowy numer identyfikacyjny 5420250161699 b) afgański krajowy numer identyfikacyjny 585629. Adres: a) Kachray Road, Pashtunabad, Quetta, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan b) Nasrullah Khan Chowk, region Pashtunabadu, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan c) Chaman, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan d) Abdul Satar Food Shop, Ayno Mina 0093, prowincja Kandahar, Afganistan. Inne informacje: a) współwłaściciel Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange; b) związany także z Khairullah Barakzaie; c) należy do plemienia Barakzai; d) nazwisko jego ojca to hadżi 'Abd-al-Manaf. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Abdul Satar Abdul Manan jest współwłaścicielem i pracownikiem Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange. Satar i Khairullah Barakzai Khudai Nazar byli współwłaścicielami i wspólnie świadczyli w Afganistanie, Pakistanie i Dubaju nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych („hawala”) znane jako HKHS oraz zarządzali oddziałem HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim. Pod koniec 2009 roku Satar i Khairullah mieli równy udział w HKHS. Satar był założycielem HKHS, a klienci decydowali się korzystać z usług HKHS po części ze względu na dobrze znane nazwiska Satara i Khairullaha. Satar ofiarował talibom tysiące dolarów na wsparcie ich działań w Afganistanie i za pośrednictwem swojej hawali uczestniczył w rozdziale funduszy między nimi. W 2010 roku Satar udzielał talibom pomocy finansowej, a talibski dowódca i jego współpracownicy prawdopodobnie przekazali za jego pośrednictwem tysiące dolarów, by wesprzeć rebelię. Pod koniec 2009 roku Satar gościł wyższych rangą członków ruchu talibów, przekazał dziesiątki tysięcy dolarów na wsparcie walki talibów z siłami koalicji w Marjah, dystrykt Nad'Ali, prowincja Helmand, Afganistan, i pomógł przetransportować członka ruchu talibów do Marjah. W 2008 roku Satar i Khairullah zbierali pieniądze od darczyńców i rozdzielali fundusze między talibów, wykorzystując swoją hawale.

- 3) Khairullah Barakzai Khudai Nazar (alias a) Haji Khairullah b) Haji Khair Ullah c) Haji Kheirullah d) Haji Karimullah e) Haji Khair Mohammad).

Tytuł: hadżi. Data urodzenia: 1965 r. Miejsce urodzenia: a) miejscowość Zumbaleh, dystrykt Nahr-e Saraj, prowincja Helmand, Afganistan b) miejscowość Mirmadaw, dystrykt Gereshek, prowincja Helmand, Afganistan c) Qilla Abdullah, prowincja Baluchistan (Beludżystan), Pakistan. Nr paszportu: BP4199631 (paszport pakistański, data ważności: 25 czerwca 2014 r.). Krajowy numer identyfikacyjny: pakistański krajowy numer identyfikacyjny 5440005229635. Adres: Abdul Manan Chowk, Pashtunabad, Quetta, prowincja Baluchistan (Beludżystan). Inne informacje: a) współwłaściciel Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange; b) związany także z Abdulem Satarem Abdulem Mananem; c) należy do plemienia Barakzai; d) nazwisko jego ojca to hadżi Khudai Nazar; e) inne nazwisko ojca: Nazar Mohammad. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Khairullah Barakzai Khudai Nazar jest współwłaścicielem i pracownikiem Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange (HKHS). Pod koniec 2009 roku Khairullah i Abdul Satar Abdul Manan mieli równy udział w HKHS. Wspólnie prowadzili oni w Afganistanie, Pakistanie i Dubaju nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych („hawala”) znane jako HKHS oraz zarządzali oddziałem HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim. Na początku 2010 roku Khairullah był szefem oddziału HKHS w Kabulu. W 2010 roku Khairullah świadczył nieformalne usługi przekazywania środków pieniężnych wyższym rangą dowódcom talibów i udzielał talibom pomocy finansowej. Khairullah, wraz ze swoim współnikiem w interesach Satarem, przekazał ruchowi talibów tysiące dolarów na wsparcie ich działań w Afganistanie. W 2008 roku Khairullah i Satar zbierali pieniądze od darczyńców i rozdzielali fundusze między talibów, wykorzystując swoją hawalę.

B. Podmioty oraz inne grupy i przedsiębiorstwa powiązane z talibami

- 1) Haji Khairullah Haji Sattar money exchange (*alias* a) Haji Khairullah-Haji Sattar Sarafi b) Haji Khairullah and Abdul Sattar and Company c) Haji Khairullah Money Exchange d) Haji Khair Ullah Money Service e) Haji Salam Hawala f) Haji Hakim Hawala g) Haji Alim Hawala)

Adres: a) Branch Office 1: i) Chohar Mir Road, Kandahari Bazaar, Quetta City, Baluchistan Province, Pakistan; ii) Room number 1, Abdul Sattar Plaza, Hafiz Saleem Street, Munsafi Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iii) Shop number 3, Dr. Bano Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iv) Office number 3, Near Fatima Jinnah Road, Dr. Bano Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan v) Kachara Road, Nasrullah Khan Chowk, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan vi) Wazir Mohammad Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan; b) Branch Office 2: Peshawar, Khyber Paktunkhwa Province, Pakistan; c) Branch Office 3: Moishah Chowk Road, Lahore, Punjab Province, Pakistan; d) Branch Office 4: Karachi, Sindh Province, Pakistan; e) Branch Office 5: i) Larran Road number 2, Chaman, Baluchistan Province, Pakistan ii) Chaman Central Bazaar, Chaman, Baluchistan Province, Pakistan; f) Branch Office 6: i) Shop number 237, Shah Zada Market (znany także jako Sarai Shahzada), Kabul, Afghanistan ii) Shop number 257, 3rd Floor, Shah Zada Market (znany także jako Sarai Shahzada), Kabul, Afghanistan; g) Branch Office 7: i) Shops number 21 and 22, 2nd Floor, Kandahar City Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan ii) New Sarafi Market, 2nd Floor, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan iii) Safi Market, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan; h) Branch Office 8: Gereshk City, Nahr-e Saraj District, Helmand Province, Afghanistan; i) Branch Office 9: i) Lashkar Gah Bazaar, Lashkar Gah, Lashkar Gah District, Helmand Province, Afghanistan ii) Haji Ghulam Nabi Market, 2nd Floor, Lashkar Gah District, Helmand Province, Afghanistan; j) Branch Office 10: i) Suite numbers 196-197, 3rd Floor, Khorasan Market, Herat City, Herat Province, Afghanistan ii) Khorasan Market, Shahre Naw, District 5, Herat City, Herat Province, Afghanistan; k) Branch Office 11: i) Sarafi Market, Zaranj District, Nimroz Province, Afghanistan ii) Ansari Market, 2nd Floor, Nimroz Province, Afghanistan; l) Branch Office 12: Sarafi Market, Wesh, Spin Boldak District, Afghanistan; m) Branch Office 13: Sarafi Market, Farah, Afghanistan; n) Branch Office 14: Dubai, United Arab Emirates; o) Branch Office 15: Zahedan, Iran; p) Branch Office 16: Zabul, Iran. Numer identyfikacji podatkowej i numer licencji: a) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej 1774308; b) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej: 0980338; c) pakistański krajowy numer identyfikacji podatkowej: 3187777; d) numer afgańskiej licencji przedsiębiorstwa usług pieniężnych: 044. Inne informacje: a) Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange wykorzystywane było przez talibskich przywódców do przekazywania talibskim dowódcom pieniędzy na opłacanie bojowników i działań w Afganistanie w 2011 roku; b) ma powiązania z Abdulem Satarem Abdulem Mananem oraz Khairullahem Barakzaitem Khudaiem Nazarem. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Współwłaścicielami Haji Khairullah Haji Sattar Money Exchange (HKHS) są Abdul Satar Abdul Manan i Khairullah Barakzai Khudai Nazar. Wspólnie przeprowadzali oni wymianę środków pieniężnych w Afganistanie, Pakistanie i w Dubaju (Zjednoczone Emiraty Arabskie). Talibscy przywódcy korzystali z HKHS, by rozdzielać pieniądze między gubernatorów w talibskim gabinecie cieni i talibskich dowódców oraz by otrzymywać przekazy w ramach hawali (nieformalne przekazy pieniężne) na rzecz talibów. W 2011 roku talibscy przywódcy za pośrednictwem HKHS przekazywali pieniądze talibskim dowódcom w Afganistanie. Pod koniec 2011 roku oddział HKHS w Lashkar Gah, prowincja Helmand, Afghanistan, został wykorzystany do przesłania pieniędzy gubernatorowi prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni. W połowie 2011 roku talibski dowódca skorzystał z oddziału HKHS na pograniczu afgańsko-pakistańskim, by opłacić bojowników i działania w Afganistanie. Po tym, jak ruch talibów zdeponował znaczną sumę gotówki w tym oddziale HKHS, talibscy dowódcy mogli korzystać z funduszy za pośrednictwem dowolnego oddziału HKHS. W 2010 roku talibski personel wykorzystywał HKHS do przekazywania pieniędzy do hawali w Afganistanie, gdzie z funduszy korzystał mogli dowódcy operacyjni. Pod koniec 2009 roku kierownik oddziału HKHS w Lashkar Gah nadzorował przepływ talibskich funduszy za pośrednictwem HKHS.

- 2) Roshan money exchange (*alias* a) Roshan Sarafi b) Roshan Trading Company c) Rushaan Trading Company d) Roshan Shirkat e) Maulawi Ahmed Shah Hawala f) Mullah Ahmed Shah Hawala g) Haji Ahmad Shah Hawala h) Ahmad Shah Hawala).

Adres: a) Branch Office 1: i) Shop number 1584, Furqan (variant Fahr Khan) Center, Chalhori Mal Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan ii) Flat number 4, Furqan Center, Jamaluddin Afghani Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iii) Office number 4, 2nd Floor, Muslim Plaza Building, Doctor Banu Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan iv) Cholmon Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan v) Munsafi Road, Quetta, Baluchistan Province, Pakistan vi) Shop number 1, 1st Floor, Kadari Place, Abdul Samad Khan Street (next to Fatima Jena Road), Quetta, Baluchistan Province, Pakistan; b) Branch Office 2: i) Safar Bazaar, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan ii) Main Bazaar, Safar, Helmand Province, Afghanistan; c) Branch Office 3: i) Haji Ghulam Nabi Market, Lashkar Gah, Helmand Province, Afghanistan ii) Money Exchange Market, Lashkar Gah, Helmand Province, Afghanistan iii) Lashkar Gah Bazaar, Helmand Province, Afghanistan; d) Branch Office 4: Hazar Joff, Garmser District, Helmand Province, Afghanistan; e) Branch Office 5: Ismat Bazaar, Marjah District, Helmand Province, Afghanistan; f) Branch Office 6: Zaranj, Nimruz Province, Afghanistan; g) Branch Office 7: i) Suite number 8, 4th Floor, Sarafi Market, District number 1, Kandahar City, Kandahar Province, Afghanistan ii) Shop number 25, 5th Floor, Sarafi Market, Kandahar City, Kandahar District, Kandahar Province, Afghanistan; h) Branch Office 8: Lakri City, Helmand Province, Afghanistan; i) Branch Office 9: Gerd-e-Jangal, Chaghi District, Baluchistan Province, Pakistan; j) Branch Office 10: Chaghi, Chaghi District, Baluchistan Province, Pakistan; k) Branch Office 11: Aziz Market, in front of Azizi Bank, Waish Border, Spin Boldak District, Kandahar Province, Afghanistan. Inne informacje: Roshan Money Exchange przechowuje i przekazuje fundusze na rzecz wsparcia wojskowych działań talibów i handlu narkotykami w Afganistanie. Data umieszczenia w wykazie ONZ: 29.6.2012 r.

Dodatkowe informacje pochodzące ze streszczonego uzasadnienia umieszczenia w wykazie przedstawionego przez Komitet Sankcji:

Roshan Money Exchange (RMX) przechowuje i przekazuje fundusze na wsparcie wojskowych działań talibów i ich roli w handlu narkotykami w Afganistanie. RMX był jedną z podstawowych hawali (nieformalnych usług przekazywania środków pieniężnych) wykorzystywanych przez talibskich urzędników w prowincji Helmand w 2011 roku. W 2011 roku wyższy rangą członek ruchu talibów wypłacił z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim setki tysięcy dolarów i rozdzielił tę kwotę między gubernatorów prowincji w talibskim gabinecie cieni. By sfinansować talibską ofensywę wiosną 2011 roku, gubernator prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni przesłał do RMX setki tysięcy dolarów. Także w roku 2011 jeden z członków ruchu talibów otrzymał od RMX dziesiątki tysięcy dolarów na wsparcie działań wojskowych. Oddział RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim przechowywał także dziesiątki tysięcy dolarów, które miał odebrać jeden z talibskich dowódców. W 2010 roku jeden z członków ruchu talibów, działając w imieniu gubernatora prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni, skorzystał z RMX, by przesłać tysiące dolarów na pogranicze afgańsko-pakistańskie. Oddział RMX w Lashkar Gah (prowincja Helmand) jest wykorzystywany przez talibów do przekazywania funduszy na lokalne działania. W 2011 roku jeden z niższych rangą talibskich dowódców przekazał jednemu z talibskich dowódców za pośrednictwem oddziału RMX w Lashkar Gah dziesiątki tysięcy dolarów. W 2010 roku talibowie przesłali również do oddziału RMX w Lashkar Gah środki finansowe, które zostały rozdyskrebowane między talibskich dowódców. W tym samym roku jeden z talibów skorzystał z RMX, by w imieniu gubernatora prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni przesłać dziesiątki tysięcy dolarów do prowincji Helmand i prowincji Herat w Afganistanie. W 2009 roku wyższy rangą przedstawiciel talibów wypłacił z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim setki tysięcy dolarów, aby sfinansować działania wojskowe prowadzone przez talibów w Afganistanie.

Pieniądze przesłane oddziałowi RMX pochodziły z Iranu. W 2008 roku talibski przywódca skorzystał z RMX, by przesłać dziesiątki tysięcy dolarów z Pakistanu do Afganistanu. Talibowie skorzystali również z RMX, by odegrać większą rolę w handlu narkotykami w Afganistanie. W 2011 roku talibscy urzędnicy, w tym gubernator prowincji Helmand w talibskim gabinecie cieni, przekazali setki tysięcy dolarów z oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim do hawali w Afganistanie, by te zakupiły narkotyki w ich imieniu. W tym samym roku talibski urzędnik nakazał talibskiemu dowódcy w prowincji Helmand, by przekazał zyski z opium za pośrednictwem RMX. Jeden z talibskich szefów dystryktów przekazał tysiące dolarów z Marjah (Mardza) w prowincji Helmand w Afganistanie do oddziału RMX na pograniczu afgańsko-pakistańskim.

ZAŁĄCZNIK II

WPISY, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2

- 1) Mohammad Homayoon Mohammad Yonus Kohistani (*alias* Mohammad Homayoon Kohistani).
 - 2) Mohammad Sharif Masood Mohammad Akbar.
-

DECYZJA KOMISJI

z dnia 21 grudnia 2011 r.

w sprawie zgodności z prawem UE środków planowanych przez Włochy zgodnie z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)

(2012/394/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pismem z dnia 20 września 2011 r., otrzymanym przez Komisję dnia 21 września 2011 r., zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE Włochy powiadomiły Komisję o planowanych środkach, które mają na celu włączenie, aktualizację i zmianę obowiązujących obecnie środków zatwierdzonych przez Komisję decyzją z dnia 25 czerwca 2007 r. ⁽²⁾.
- (2) W terminie trzech miesięcy od otrzymania tego powiadomienia Komisja sprawdziła zgodność wspomnianych środków z prawem wspólnotowym, w szczególności w zakresie proporcjonalności środków oraz przejrzystości procedury konsultacji krajowych.
- (3) W swojej analizie Komisja wzięła pod uwagę dostępne dane dotyczące sytuacji w dziedzinie mediów we Włoszech.
- (4) Zmieniony wykaz wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa włączony do środków przewidzianych przez Włochy sporządzono w sposób jasny i przejrzysty; ponadto we Włoszech rozpoczęto szeroko zakrojone konsultacje w sprawie zmiany poprzedniego wykazu.
- (5) Komisja uznała, że wydarzenia wymienione w środkach przewidzianych przez Włochy spełniają co najmniej dwa z następujących kryteriów uznawanych za wiarygodne wskaźniki znaczenia wydarzeń dla społeczeństwa: (i) szczególny powszechny oddźwięk w państwie członkowskim, a nie tylko znaczenie dla tych, którzy zazwyczaj śledzą wydarzenia w danej dyscyplinie sportu lub dziedzinie aktywności; (ii) ogólnie uznawane, szczególne znaczenie kulturowe dla społeczeństwa państwa członkowskiego, w szczególności jako czynnik wzmacniający tożsamość kulturową; (iii) uczestnictwo drużyny naro-

dowej w danym wydarzeniu w kontekście zawodów lub turnieju o znaczeniu międzynarodowym; oraz (iv) fakt, że wydarzenie było tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i zyskiwało dużą widownię telewizyjną.

- (6) Grand Prix Motocyklowych Mistrzostw Świata jest wydarzeniem cieszącym się szczególną popularnością w całych Włoszech i budzącym zainteresowanie również widowni, która zwykle nie śledzi takich wydarzeń, właśnie ze względu na udział włoskich motocyklistów i producentów w międzynarodowym turnieju o doniosłym znaczeniu. Wydarzenie to było również tradycyjnie transmitowane w telewizji ogólnie dostępnej i zyskiwało dużą oglądalność.
- (7) Finały i półfinały mistrzostw świata w koszykówce, piłce wodnej i siatkówce z udziałem reprezentacji Włoch, poza tym, że spełniają kryterium udziału reprezentacji narodowej w międzynarodowym turnieju o dużym znaczeniu, budzą szczególne i powszechne zainteresowanie we Włoszech, nawet u widowni, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tych dyscyplinach. Wydarzenia te były również tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i zyskiwały dużą widownię telewizyjną.
- (8) Mecze Pucharu Świata w rugby, w których uczestniczy drużyna narodowa Włoch, poza tym, że spełniają kryterium uczestnictwa drużyny narodowej w międzynarodowym turnieju o doniosłym znaczeniu, mają szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech i budzą również zainteresowanie widowni, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tej dyscyplinie sportu.
- (9) Mecze w ramach Pucharu Sześciu Narodów w rugby, rozgrywane przez drużynę narodową Włoch, poza tym, że spełniają kryterium uczestnictwa drużyny narodowej w międzynarodowym turnieju o doniosłym znaczeniu, mają szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech i budzą również zainteresowanie widowni, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tej dyscyplinie sportu. Mecze te były również tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i miały coraz większą oglądalność.
- (10) Półfinały i finał Pucharu Davisa oraz Pucharu Federacji, w których uczestniczy drużyna narodowa Włoch, poza tym, że spełniają kryterium uczestnictwa drużyny narodowej w międzynarodowym turnieju o doniosłym znaczeniu, mają szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech i budzą zainteresowanie widowni, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tej dyscyplinie sportu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2007/475/WE z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym środków przyjętych przez Włochy na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej Dz.U. L 180 z 10.7.2007, s. 5.

- (11) Finał i półfinały turnieju tenisowego Internazionali d'Italia, w którym uczestniczą włoscy tenisiści, poza tym, że obejmują uczestnictwo Włochów w międzynarodowym turnieju o doniosłym znaczeniu, mają szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech a także, po części ze względu na miejsce rozgrywek, budzą zainteresowanie widzów, która zwykle nie śledzi wydarzeń w tej dyscyplinie sportu. Szczególny oddźwięk tego wydarzenia potwierdzają dane dotyczące oglądalności, które ukazują wyraźny wzrost zainteresowania i zamięłowania publiczności do tej dyscypliny sportu w ostatnich latach.
- (12) Mistrzostwa świata w kolarstwie szosowym (wyścig zawodowy mężczyzn) mają szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech i budzą zainteresowanie nie tylko osób, które zwykle śledzą tego rodzaju wydarzenia, również ze względu na udział włoskich sportowców. Tradycyjnie mistrzostwa te były transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i miały dużą oglądalność.
- (13) Przedstawienie otwierające sezon operowy w mediolańskim teatrze La Scala cieszy się szczególnym powszechnym oddźwiękiem we Włoszech i budzi zainteresowanie nie tylko osób, które zwykle śledzą tego rodzaju wydarzenia; ma powszechnie uznawane szczególne znaczenie kulturowe dla Włoch i pełni rolę czynnika wzmacniającego włoską tożsamość kulturową.
- (14) Transmisja koncertu noworocznego z teatru La Fenice w Wenecji ma szczególny powszechny oddźwięk we Włoszech i budzi zainteresowanie nie tylko osób, które zwykle śledzą tego rodzaju wydarzenia, ma powszechnie uznawane szczególne znaczenie kulturowe dla Włoch, pełni rolę czynnika wzmacniającego włoską tożsamość kulturową; koncert ten był tradycyjnie transmitowany w ogólnodostępnej telewizji przy dużej oglądalności.
- (15) Środki podjęte przez Włochy wydają się być proporcjonalne w zakresie uzasadniającym odstępstwo, z uwagi na ważny interes publiczny związany z zapewnieniem szerokiego publicznego dostępu do transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, od podstawowej swobody świadczenia usług zapisanej w art. 56 TFUE.
- (16) Środki przewidziane przez Włochy są również zgodne z unijnymi regułami konkurencji w zakresie, w jakim definicja nadawców kwalifikujących się do transmitowania wydarzeń figurujących w wykazie jest oparta na obiektywnych kryteriach (wymagane pokrycie) umożliwiających rzeczywistą i potencjalną konkurencję w kontekście uzyskiwania praw do transmisji tych wydarzeń. Ponadto liczba wydarzeń figurujących w wykazie nie jest nieproporcjonalna w stopniu, który mogłaby zakłócić konkurencję na rynku odbiorców końcowych telewizji ogólnodostępnej i telewizji płatnej.
- (17) Ogólną proporcjonalność środków przyjętych przez Włochy potwierdza kilka czynników. Po pierwsze, obniżenie progu wymaganego pokrycia ludności w przypadku kwalifikujących się nadawców z 90 % do 80 % zwiększa proporcjonalność środków, ponieważ zwiększa liczbę nadawców potencjalnie uprawnionych do transmisji. Po drugie, wprowadzono dobrowolny mechanizm rozstrzygania sporów między nadawcami dotyczących definicji technicznych warunków transmisji oraz wypłaty godzinowego wynagrodzenia za udzielanie sublicencji wyłącznych praw nadawczych. Po trzecie, wejście w życie ostatecznych środków przewidzianych przez Włochy zostanie odroczone do dnia 1 września 2012 r., aby środki te nie wpłynęły negatywnie na trwające negocjacje. Ponadto środki przewidziane przez Włochy uwzględniają sytuację zakupu praw do wymienionych wydarzeń przez niekwalifikujących się nadawców, aby zapewnić odpowiednie uregulowania dotyczące udzielania sublicencji praw kwalifikującym się nadawcom, oraz sytuację braku kwalifikujących się nabywców wymienionych wydarzeń, aby zapewnić niekwalifikującym się nadawcom możliwość korzystania z ich praw i uniknąć sytuacji, w której wydarzenie figurujące w wykazie nie byłoby w ogóle transmitowane.
- (18) Komisja powiadomiła inne państwa członkowskie o planowanych środkach zgłoszonych przez Włochy i przedstawiła wyniki przeprowadzonej oceny na posiedzeniu Komitetu ustanowionego na mocy art. 29 dyrektywy 2010/13/UE. Na posiedzeniu tym Komitet przyjął pozytywną opinię.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

1. Środki planowane przez Włochy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE, o których powiadomiono Komisję dnia 21 września 2011 r. zgodnie z art. 14 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE, są zgodne z prawem Unii.
2. Środki ostatecznie podjęte przez Włochy zostaną opublikowane w Dzienniku Urzędowym natychmiast po ich przyjęciu na poziomie krajowym i powiadomieniu o tym fakcie Komisji. Publikacja ta stanowi publikację przewidzianą w art. 14 ust. 2 dyrektywy 2010/13/UE.

Sporządzono w Brukseli dnia 21 grudnia 2011 r.

W imieniu Komisji
Neelie KROES
Wiceprzewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Publikacja na podstawie art. 14 dyrektywy 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych)

Środki przyjęte przez Włochy, które muszą być publikowane zgodnie z art. 14 dyrektywy 2010/13/UE, określono w poniższych fragmentach decyzji Organu ds. Regulacji Telekomunikacji nr 131/12/CONS z dnia 15 marca 2012 r.:

„STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

1. Organ przyjmuje niniejszym wykaz wydarzeń o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa, które muszą być transmitowane na ogólnodostępnych kanałach zgodnie z art. 32b tekstu skonsolidowanego ustawy w sprawie radiowych i audiowizualnych usług medialnych, przedstawiony w załącznikach A i B, które stanowią integralne części niniejszej decyzji.
2. Niniejsza decyzja wchodzi w życie dnia 1 września 2012 r. i jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Republiki Włoskiej (*Gazzetta ufficiale della Repubblica italiana*) oraz na stronie internetowej Organu, a także (wyłącznie tekst załącznika A) w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Rzym, dnia 15 marca 2011 r. ⁽¹⁾

Przewodniczący	Członek sprawozdawca	Członek sprawozdawca	poświadczono za zgodność z decyzją
Corrado CALABRÒ	Nicola D'ANGELO	Antonio MARTUSCIELLO	Sekretarz generalny Roberto VIOLA”

⁽¹⁾ Omyłka pisarska; powinno być „15 marca 2012 r.”, tak jak w wersji opublikowanej we włoskim Dzienniku Urzędowym (seria ogólna) nr 92 z dnia 19 kwietnia 2012 r.

URZĄD DS. REGULACJI TELEKOMUNIKACJI
(Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni)

„ZAŁĄCZNIK A DO DECYZJI NR 131/12/CONS Z DNIA 15 MARCA 2012 r.

**WYKAZ WYDARZEŃ O SZCZEGÓLNYM ZNACZENIU DLA SPOŁECZEŃSTWA, KTÓRE MUSZĄ BYĆ
TRANSMITOWANE NA KANAŁACH OGÓLNODOSTĘPNYCH**

(tekst o znaczeniu wspólnotowym)

Artykuł 1

Wydarzenia o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa

1. Niniejsza decyzja dotyczy transmisji telewizyjnych z wydarzeń uznanych za mające szczególne znaczenie dla społeczeństwa.
2. Do celów niniejszego wykazu:
 - A. »Wydarzenie o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa« oznacza wydarzenie sportowe lub pozasportowe, które spełnia co najmniej dwa z poniższych kryteriów:
 - a) wydarzenie oraz jego rezultat są przedmiotem specjalnego i szerokiego zainteresowania we Włoszech, w tym ze strony osób innych niż te, które zazwyczaj śledzą tego rodzaju wydarzenia;
 - b) wydarzenie jest powszechnie znane ogółowi społeczeństwa, ma szczególne znaczenie kulturalne i służy umocnieniu włoskiej tożsamości kulturowej;
 - c) wydarzenie wiąże się z udziałem włoskiego zespołu w określonej dyscyplinie sportowej w prestiżowym turnieju międzynarodowym;
 - d) wydarzenie było tradycyjnie transmitowane na nieodpłatnym kanale telewizyjnym i odnotowywało we Włoszech wysokie wskaźniki oglądalności.
 - B. »Nadawca objęty zobowiązaniem« oznacza nadawcę telewizyjnego podlegającego włoskiej jurysdykcji, będącego w stanie zapewnić możliwość śledzenia przez co najmniej 80 % włoskiego społeczeństwa przedmiotowych wydarzeń na kanale nieodpłatnym bez ponoszenia dodatkowych kosztów.

Artykuł 2

Wykaz wydarzeń oraz warunki wykonywania praw transmisyjnych

1. Aby zapewnić możliwość śledzenia przez co najmniej 80 % włoskiego społeczeństwa przedmiotowych wydarzeń na kanale ogólnodostępnym bez ponoszenia dodatkowych kosztów, Urząd ustanawia poniższy wykaz wydarzeń uznanych za mające szczególne znaczenie dla społeczeństwa, których nadawcy podlegający włoskiej jurysdykcji nie mogą transmitować na zasadzie wyłączności ani wyłącznie w postaci zakodowanej:
 - a) letnie i zimowe igrzyska olimpijskie;
 - b) mecz finałowy oraz wszystkie mecze z udziałem reprezentacji Włoch w ramach mistrzostw świata w piłce nożnej;
 - c) mecz finałowy oraz wszystkie mecze z udziałem reprezentacji Włoch w ramach mistrzostw Europy w piłce nożnej;
 - d) wszystkie mecze piłki nożnej z udziałem reprezentacji Włoch, rozgrywane w kraju i za granicą w ramach oficjalnych rozgrywek;
 - e) mecz finałowy oraz mecze półfinałowe Ligi Mistrzów i Ligi Europejskiej w przypadku udziału włoskiego zespołu;
 - f) wyścig kolarski Giro d'Italia;
 - g) wyścig samochodowy Gran Premio d'Italia w ramach mistrzostw Formuły 1;
 - h) wyścig motocyklowy Gran Premio d'Italia w ramach motocyklowych mistrzostw świata;
 - i) mecze finałowe i półfinałowe z udziałem reprezentacji Włoch w ramach mistrzostw świata w koszykówce, piłce wodnej, siatkówce i rugby;
 - j) mecze z udziałem reprezentacji Włoch rozgrywane w ramach turnieju o Puchar Sześciu Narodów w rugby;
 - k) finał i półfinały Pucharu Davisa i Pucharu Federacji z udziałem reprezentacji Włoch oraz turnieju tenisowego Internazionali d'Italia z udziałem włoskich sportowców;
 - l) mistrzostwa świata w kolarstwie szosowym;
 - m) festiwal muzyki włoskiej w Sanremo;
 - n) spektakl otwierający sezon operowy w teatrze La Scala w Mediolanie;
 - o) koncert noworoczny w teatrze La Fenice w Wenecji.

2. Wydarzenia, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), muszą być transmitowane na żywo w całości. W odniesieniu do pozostałych wydarzeń nadawcy telewizyjni mogą dokonać wyboru sposobu ogólnodostępnej transmisji, która może obejmować transmisję całości lub części wydarzenia na żywo bądź transmisję całości lub części wydarzenia w późniejszym terminie.
3. Jeżeli prawa transmisyjne dotyczące jednego lub kilku z wydarzeń, o których mowa w ust. 1, zostały nabyte przez nadawcę nieobjętego zobowiązaniem, musi on opublikować z rozsądnym wyprzedzeniem na swojej stronie internetowej, informując o tym jednocześnie Urząd, propozycję odstąpienia – na rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach rynkowych – praw umożliwiających transmisję danego wydarzenia zgodnie z warunkami przewidzianymi w ust. 1.
4. Jeżeli żaden nadawca objęty zobowiązaniem nie złoży oferty, bądź złożone oferty nie są oparte na uczciwych, rozsądnych i niedyskryminacyjnych warunkach rynkowych, nadawca posiadający prawa transmisyjne może wykonywać je z pominięciem warunków określonych w ust. 1.
5. Urząd zastrzega sobie prawo do wprowadzania, w drodze decyzji i po upływie odpowiedniego czasu, zmian w wykazie określonym w ust. 1 oraz w warunkach określonych w ust. 2.

Artykuł 3

Procedura rozstrzygania sporów

1. W przypadku wystąpienia sporu między nadawcami, dotyczącego transmisji wydarzenia objętego wykazem określonym w art. 2 ust. 1 i związanego z ustaleniem technicznych szczegółów transmisji lub uiszczeniem uczciwej opłaty z tytułu przyznania sublicencji w odniesieniu do wyłącznych praw transmisyjnych, zastosowanie mają przepisy proceduralne określone w regulaminie załączonym do decyzji nr 352/08/CONS, przy czym uprawnienia przyznane na mocy tego regulaminu Komitetowi ds. Infrastruktury i Sieci (*Commissione per le infrastrutture e le reti*) rozumie się jako uprawnienia przyznane Radzie (*Consiglio*), przez Dyрекcję (*Direzione*) rozumie się Dyрекcję ds. Usług Medialnych (*Direzione servizi media*), a przez Dyrektora (*Direttore*) rozumie się Dyrektora Dyrekcyj ds. Usług Medialnych (*Direttore della Direzione servizi media*)."

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 16 lipca 2012 r.

w sprawie zatwierdzenia programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” w odniesieniu do wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE oraz 2009/28/WE

(2012/395/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 18 ust. 6,

uwzględniając dyrektywę 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącą się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽²⁾, zmienioną dyrektywą 2009/30/WE ⁽³⁾, w szczególności jej art. 7c ust. 6,

po konsultacji z komitetem doradczym powołanym na mocy art. 25 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W obu dyrektywach: 98/70/WE i 2009/28/WE określono zestaw kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw. Przepisy art. 7b, 7c i załącznika IV do dyrektywy 98/70/WE są podobne do przepisów art. 17 i 18 oraz załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE.
- (2) W przypadku gdy biopaliwa i biopłyny mają zostać uwzględnione dla celów, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a), b) i c) dyrektywy 2009/28/WE, państwa członkowskie powinny zobowiązać podmioty gospodarcze do wykazania zgodności biopaliw i biopłynów z kryteriami zrównoważonego rozwoju określonymi w art. 17 ust. 2–5 dyrektywy 2009/28/WE.
- (3) Dyrektywa 2009/28/WE w motywie 76 stanowi, że należy unikać nadmiernych obciążeń dla przemysłu, a za pomocą dobrowolnych programów można zwiększyć skuteczność metod wykazywania spełnienia przedmiotowych kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (4) Komisja może zdecydować, że dobrowolne międzynarodowe lub krajowe programy wykazują, że partie biopaliwa spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, określone w art. 17 ust. 3–5 dyrektywy 2009/28/WE, oraz że

dobrowolne krajowe lub międzynarodowe systemy pomiarów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych zawierają dokładne dane wymagane dla celów art. 17 ust. 2 tej dyrektywy.

- (5) Komisja może zatwierdzić taki dobrowolny program na okres nie dłuższy niż 5 lat.
- (6) W przypadku gdy podmiot gospodarczy przedstawia dowód lub dane uzyskane w ramach dobrowolnego programu zatwierdzonego przez Komisję, państwo członkowskie nie wymaga od dostawcy, w granicach objętych decyzją zatwierdzającą, przedstawiania dalszych dowodów spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju.
- (7) W dniu 4 kwietnia 2012 r. przedłożono Komisji wniosek o zatwierdzenie programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme”. Program ten obejmuje zboża, nasiona oleiste i buraki cukrowe produkowane w Zjednoczonym Królestwie aż do pierwszego punktu dostawy tych upraw. Zatwierdzony program należy udostępnić za pomocą platformy na rzecz przejrzystości ustanowionej na mocy dyrektywy 2009/28/WE. Komisja może zdecydować się na publikację jedynie części programu, uwzględniając wymogi zachowania poufnego charakteru szczególnie chronionych informacji handlowych.
- (8) W wyniku oceny programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” uznano, że spełnia on w stopniu wystarczającym kryteria zrównoważonego rozwoju określone w art. 7b ust. 3, 4 i 5 dyrektywy 98/70/WE i w art. 17 ust. 3, 4 i 5 dyrektywy 2009/28/WE, oraz że zastosowano w nim do pierwszego punktu dostawy tych upraw metodykę bilansu masy zgodnie z wymogami art. 7c ust. 1 dyrektywy 98/70/WE i art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE. Program nie uwzględnia art. 7b ust. 2 dyrektywy 98/70/WE i art. 17 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE, ale zawiera dokładne dane na temat dwóch elementów niezbędnych do realizacji celów art. 7b ust. 2 dyrektywy 98/70/WE i art. 17 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE, w szczególności dane dotyczące geograficznego obszaru pochodzenia upraw oraz dane dotyczące emisji w ujęciu rocznym spowodowanej zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów. Niewielki odsetek uczestników programu nie spełnia kryteriów zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do części ich gruntów. Program określa w internetowej bazie danych status pełnej lub częściowej zgodności gruntów jego uczestników i wykazuje zgodność partii z kryteriami zrównoważonego rozwoju w paszporcie upraw kombinowanych, zwanym także deklaracją po zbiorze plonu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 88.

- (9) W ramach oceny programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” stwierdzono, że spełnia on odpowiednie normy wiarygodności, przejrzystości i niezależności audytu.
- (10) Wszelkie dodatkowe elementy zrównoważonego rozwoju ujęte w programie „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” nie są przedmiotem niniejszej decyzji. Wspomniane dodatkowe elementy zrównoważonego rozwoju nie są obowiązkowe w celu wykazania spełnienia wymogów w zakresie zrównoważonego rozwoju ustanowionych w dyrektywach 98/70/WE i 2009/28/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W odniesieniu do dobrowolnego programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme”, którego dotyczy wniosek o zatwierdzenie przedłożony Komisji w dniu 4 kwietnia 2012 r., wykazano za pomocą paszportu upraw kombinowanych, że partie zbóż, nasion oleistych i buraków cukrowych spełniają kryteria zrównoważonego rozwoju, ustanowione w art. 17 ust. 3, 4 i 5 dyrektywy 2009/28/WE, a także w art. 7b ust. 3, 4 i 5 dyrektywy 98/70/WE. Program zawiera również dokładne dane wymagane do celów art. 17 ust. 2 dyrektywy 2009/28/WE i art. 7b ust. 2 dyrektywy 98/70/WE w zakresie, w jakim dotyczy on emisji w ujęciu rocznym spowodowanej zmianami ilości pierwiastka węgla w związku ze zmianą sposobu użytkowania gruntów (e), o której mowa w pkt 1 części C załącznika IV do dyrektywy 98/70/WE oraz pkt 1 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE, a która zgodnie z danymi programu jest równa zero, oraz obszaru geograficznego, o którym mowa w pkt 6 części C załącznika IV do dyrektywy 98/70/WE oraz w pkt 6 części C załącznika V do dyrektywy 2009/28/WE.

Dobrowolny program „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” może być stosowany aż do pierwszego punktu dostawy przedmiotowych partii, do celów wykazania zgodności z art. 7c ust. 1 dyrektywy 98/70/WE i art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28/WE.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja pozostaje w mocy przez pięć lat od wejścia w życie. W razie gdyby po przyjęciu niniejszej decyzji zakres programu uległ takim zmianom, które mogłyby mieć wpływ na przesłanki stanowiące podstawę niniejszej decyzji, o zmianach tych niezwłocznie powiadamia się Komisję. Komisja przeprowadza ocenę zgłoszonych zmian w celu ustalenia, czy program w dalszym ciągu uwzględnia odpowiednie kryteria zrównoważonego rozwoju, w odniesieniu do których został zatwierdzony.

Jeżeli zostanie ustalone, że program wyraźnie nie realizuje już zadań krytycznych z punktu widzenia niniejszej decyzji, i jeśli dojdzie do poważnego, strukturalnego naruszenia koniecznych warunków, Komisja może odwołać niniejszą decyzję.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 16 lipca 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

DECYZJA NR 1/2012 WSPÓLNEGO KOMITETU UE-OWP

z dnia 17 lutego 2012 r.

w sprawie utworzenia sześciu podkomitetów oraz uchylająca decyzję nr 1/2008 Wspólnego Komitetu WE-OWP

(2012/396/UE)

WSPÓLNY KOMITET,

uwzględniając Eurośródziemnomorski przejściowy układ stowarzyszeniowy w sprawie handlu i współpracy między Wspólnotą Europejską z jednej strony, a Organizacją Wyzwolenia Palestyny (OWP) na rzecz Autonomii Palestyńskiej Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy, z drugiej strony ⁽¹⁾ („przejściowy układ stowarzyszeniowy”),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 66 przejściowego układu stowarzyszeniowego przewiduje utworzenie jakiegokolwiek komitetu („podkomitetu”) w celu wsparcia Wspólnego Komitetu UE-OWP w wykonywaniu jego obowiązków.
- (2) Funkcjonowanie europejskiej polityki sąsiedztwa oraz planów działania, które w jej ramach podejmowane są w licznych obszarach sektorowych, wymaga powołania nowych podkomitetów.
- (3) Wykonanie przejściowego układu stowarzyszeniowego weszło w nową fazę w kontekście europejskiej polityki sąsiedztwa oraz wydarzeń w tym regionie.
- (4) Autonomia Palestyńska wniosła o zwiększenie liczby podkomitetów.
- (5) Decyzja nr 1/2008 Wspólnego Komitetu WE-OWP powinna zostać zatem uchylona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym ustanawia się sześć podkomitetów Wspólnego Komitetu UE-OWP, wyszczególnionych w załączniku I.

Niniejszym przyjmuje się ich regulaminy wewnętrzne, określone w załączniku II.

Wspólny Komitet UE-OWP będzie podejmował wszelkie działania niezbędne do zapewnienia właściwego funkcjonowania podkomitetów. Może on podjąć kolejną decyzję o utworzeniu grup lub o zlikwidowaniu istniejących grup.

Artykuł 2

Uchyla się decyzję nr 1/2008 Wspólnego Komitetu WE-OWP.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 lutego 2012 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu UE-OWP

H. MINGARELLI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 187 z 16.7.1997, s. 3.

ZAŁĄCZNIK I

PODKOMITETY PODLEGAJĄCE WSPÓLNEMU KOMITETOWI UE-OWP

1. Podkomitet „Prawa człowieka, dobre rządy i praworządność”
 2. Podkomitet „Sprawy społeczne i zdrowie”
 3. Podkomitet „Badania, innowacje, społeczeństwo informacyjne, sektor audiowizualny i media, edukacja i kultura”
 4. Podkomitet „Sprawy gospodarcze i finansowe”
 5. Podkomitet „Handel i rynek wewnętrzny, przemysł, rolnictwo i rybołówstwo, kwestie celne”
 6. Podkomitet „Energia, transport, zmiana klimatu, środowisko naturalne, woda”
-

ZAŁĄCZNIK II

1. Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Prawa człowieka, dobre rządy i praworządność”**1. Skład i przewodnictwo**

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. Rola

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym ze swoich posiedzeń. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. Przedmiot dyskusji

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia również postępy w osiąganiu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

- a) prawa człowieka;
- b) dobre rządy;
- c) praworządność.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarów.

4. Sekretariat

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego właściwemu stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. Porządek obrad

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałym sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałym sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. Jawność

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

2. Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Sprawy społeczne i zdrowie”

1. Skład i przewodnictwo

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. Rola

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym posiedzeniu. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. Przedmiot dyskusji

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia postępy w osiągnięciu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

a) zatrudnienie i rozwój społeczny;

b) zdrowie publiczne.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarów.

4. Sekretariat

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. Porządek obrad

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałym sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałym sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. Jawność

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

3. **Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Badania, innowacje, społeczeństwo informacyjne, sektor audiowizualny i media, edukacja i kultura”**

1. Skład i przewodnictwo

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. Rola

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym posiedzeniu. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. Przedmiot dyskusji

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia również postępy w osiąganiu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

- a) kształcenie i szkolenie zawodowe;
- b) kultura;
- c) młodzież;
- d) społeczeństwo informacyjne oraz polityka audiowizualna i medialna;
- e) nauka i technologia;
- f) badania i rozwój.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarów.

4. Sekretariat

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. *Porządek obrad*

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałym sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałym sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. *Protokoły*

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez obu stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. *Jawność*

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

4. **Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Sprawy gospodarcze i finansowe”**

1. *Skład i przewodnictwo*

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. *Rola*

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym posiedzeniu. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. *Przedmiot dyskusji*

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia postępy w osiągnięciu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

- a) odpowiedzialność finansowa i należyte zarządzanie finansami publicznymi;
- b) reforma gospodarcza i rozwój;
- c) statystyka.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarów.

4. *Sekretariat*

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. Porządek obrad

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałym sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałym sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez obu stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. Jawność

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

5. Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Handel i rynek wewnętrzny, przemysł, rolnictwo i rybołówstwo, kwestie celne”

1. Skład i przewodnictwo

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. Rola

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym posiedzeniu. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. Przedmiot dyskusji

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia również postępy w osiąganiu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

- a) zagadnienia związane z handlem;
- b) rolnictwo i rybołówstwo;
- c) kwestie sanitarne i fitosanitarne (SPS);
- d) inwestycje;
- e) rynek i reforma ustawodawcza;

f) przemysł oraz małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP);

g) kwestie celne;

h) podatki.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarach.

4. Sekretariat

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. Porządek obrad

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałym sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałym sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. Jawność

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

6. Regulamin wewnętrzny podkomitetu „Energia, transport, zmiana klimatu, środowisko naturalne, woda”

1. Skład i przewodnictwo

Podkomitet składa się z przedstawicieli Unii Europejskiej i przedstawicieli Autonomii Palestyńskiej. Przewodniczą mu na przemian obie strony.

2. Rola

Prace podkomitetu podlegają Wspólnemu Komitetowi, któremu podkomitet składa sprawozdanie po każdym posiedzeniu. Podkomitet nie posiada mocy decyzyjnej, lecz może przedkładać wnioski Wspólnemu Komitetowi.

3. Przedmiot dyskusji

Podkomitet omawia wdrażanie przejściowego układu stowarzyszeniowego i związany z nim plan działania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa, również w obszarach wymienionych poniżej. Podkomitet ocenia również postępy w osiąganiu celów i działaniach określonych i uzgodnionych w ramach planu działania.

W razie potrzeby podkomitet omawia kwestie współpracy w administracji publicznej. W tym względzie podkomitet bada wszelkie problemy mogące wystąpić w poniższych obszarach oraz proponuje środki umożliwiające ich rozwiązanie:

- a) energia;
- b) transport;
- c) zmiana klimatu;
- d) środowisko naturalne;
- e) woda.

Powyższa lista nie jest wyczerpująca i Wspólny Komitet może poszerzyć ją o inne obszary, w tym obszary horyzontalne.

Podkomitet może omawiać zagadnienia dotyczące jednego, kilku lub wszystkich wyżej wymienionych obszarach.

4. Sekretariat

Jeden przedstawiciel Unii Europejskiej i jeden przedstawiciel Autonomii Palestyńskiej wspólnie sprawują funkcje stałych sekretarzy podkomitetu.

Wszelkie komunikaty dotyczące podkomitetu są przekazywane sekretarzom.

5. Posiedzenia

Posiedzenia podkomitetu odbywają się zawsze wtedy, kiedy wymagają tego okoliczności. Posiedzenie może zostać zwołane na podstawie wniosku przewodniczącego jednej ze stron, przekazanego jego stałemu sekretarzowi, który następnie przedłoży go drugiej stronie. Po otrzymaniu wniosku o zwołanie zebrania podkomitetu stały sekretarz drugiej Strony udziela odpowiedzi w terminie 15 dni roboczych.

W szczególnie pilnych przypadkach podkomitet może zebrać się szybciej, pod warunkiem że obie strony wyrażą na to zgodę. Każdy wniosek o zwołanie posiedzenia powinien być sporządzony na piśmie.

Posiedzenia podkomitetu odbywają się w czasie i w miejscu uzgodnionym przez obie strony.

Posiedzenia są zwoływane przez właściwego stałego sekretarza w porozumieniu z przewodniczącym. Przed każdym posiedzeniem przewodniczący jest informowany o planowanym składzie delegacji każdej ze stron.

Jeśli obie strony wyrażą zgodę, podkomitet może zaprosić na posiedzenia ekspertów w celu zapewnienia dostępu do odnośnych fachowych informacji.

6. Porządek obrad

Wszelkie wnioski o wpis konkretnych punktów do porządku obrad zebrań podkomitetu przekazywane są stałemu sekretarzom.

Przewodniczący sporządza tymczasowy porządek obrad każdego posiedzenia. Właściwy stały sekretarz przekazuje go swojemu odpowiednikowi najpóźniej dziesięć dni przed terminem zebrania.

Tymczasowy porządek obrad zawiera punkty, które zostały zgłoszone stałemu sekretarzom najpóźniej 15 dni przed zebraniem. Strony otrzymują dokumentację dotyczącą spotkania co najmniej siedem dni przed posiedzeniem. Terminy te mogą zostać skrócone, jeżeli sprawa jest pilna, pod warunkiem wyrażenia zgody przez obie strony.

Porządek obrad jest przyjmowany przez podkomitet na początku każdego posiedzenia.

7. Protokoły

Protokoły są przygotowywane i zatwierdzane przez stałych sekretarzy po zakończeniu każdego posiedzenia. Stali sekretarze podkomitetu przekazują sekretarzom i przewodniczącemu Wspólnego Komitetu po jednym egzemplarzu protokołu, zawierającym wnioski przedstawione przez podkomitet.

8. Jawność

Posiedzenia podkomitetu są niejawne, chyba że postanowiono inaczej.

2012/394/UE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 21 grudnia 2011 r. w sprawie zgodności z prawem UE środków planowanych przez Włochy zgodnie z art. 14 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) 57

2012/395/UE:

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 16 lipca 2012 r. w sprawie zatwierdzenia programu „Red. Tractor Farm Assurance Combinable Crops & Sugar Beet Scheme” w odniesieniu do wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywami Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE oraz 2009/28/WE 62

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

2012/396/UE:

- ★ Decyzja nr 1/2012 Wspólnego Komitetu UE-OWP z dnia 17 lutego 2012 r. w sprawie utworzenia sześciu podkomitetów oraz uchylająca decyzję nr 1/2008 Wspólnego Komitetu WE-OWP 64

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL